

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY HUSBAND'S AFFAIR

We promised
forever.

But only one of
us will leave this
marriage alive...

RUTH HEALD

A totally addictive and heart-pounding psychological thriller

Unleash PDF Knap Zivisi - <https://laney.org>

KOCAMIN İLİŞKİSİ

TAMAMEN BAĞIMLILIK
YARATAN VE KALP
ATIŞLARINI HIZLANDIRAN
BİR PSİKOLOJİK GERİLİM

RUTH HEALD

bookouture

BOOKS BY RUTH HEALD

[Kocamın İlişkisi](#)

[Laurel Sokağındaki Parti](#)

[Dadı](#)

[Yeni Kız Düğün](#)

[Sırrımı Biliyorum Üst](#)

[Kattaki Kadın Annenin](#)

[Hatası](#)

[27: Altı Arkadaş, Bir Yıl](#)

Sesli olarak mevcuttur

Laurel Sokağındaki Parti ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

The Nanny ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut) *The*

New Girl ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut) *The*

Wedding ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

I Know Your Secret ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut) *The*

Woman Upstairs ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut) *The*

Mother's Mistake ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

CONTENTS

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Üç gün sonra](#)

[Üç hafta sonra](#)

[Altı ay sonra](#)

[Yeni Kız Önsöz](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2](#)

[Ruth'tan Daha](#)

[Fazlasını Dinleyin](#)

[Ruth Heald'ın](#)

[Kitapları Ruth'tan Bir](#)

[Mektup](#)

[Laurel Sokağındaki Parti](#)

[Dadı](#)

[Düğün](#)

[Sırrını Biliyorum Üst](#)

[Kattaki Kadın](#)

[Annenin Hatası](#)

[Teşekkür Yayın Ekibi](#)

[Genç Okuyucuları Desteklemek](#)

PROLOGUE

Bu anı uzun zamandır bekliyordum. Akşam ılık, mükemmel sıcaklıkta; onun çok sevdiği kolsuz elbiseyi giyiyorum ve kollarım üşümüyor bile. Her şey tam hayal ettiğim gibi: altımdaki kayalıkların dibine çarpan dalgalar, havadaki hafif esinti, burnun diğer tarafındaki düğün çadırından gelen kahkaha sesleri.

Hep birlikte Akdeniz'de deniz kenarındaki villasındayız. Ben.
Onu. Karısı.

Biz ruh eşiyiz, o ve ben. Birlikte olmak için yaratılmışız. İlk tanıştığımızdan beri bu çok açıktı, aramızdaki o yoğun elektrik kıvılcımı.

Ama o her şeyi istiyor. Onun istikrarını ve ev idaresini, evdeki sabırlı eşi istiyor. Ve benim tutkumu ve gençliğimi arzuluyor. Mıknatıs gibi birbirimize çekildiğimizi inkar edemiyor.

Daha fazla bekleyemem. Daha fazla kenarda duramam. Yakında onu göreceğim ve o da seçim yapmak zorunda kalacak.

Beni seçecek. Seçeceğini biliyorum. Çekişme yok.

Onun açık yüzme havuzunda, Fransız güneşinin altında yüzen ben olacağım. O da sırtıma güneş losyonu sürüyor olacak. Birbirimize aşkımızı ilan ederken küçük bistrolarda birlikte Fransız şarabı yudumluyor olacağız ve sonunda geleceğimize birlikte adım atma cesaretini gösterdiğimiz için Tanrı'ya şükredeceğiz.

Ve karısına gelince. Bir daha asla aramıza giremeyecek.

ONE

NOW

Okul kapısındaki annelerden biri olan Kirsty, Jen'in arabasının içinden uyuyan kızına bakarken, "Çok şanslısın Jen," dedi.

Jen de ona gülümsedi. Ruby şimdi melek gibi görünüyordu ama günün büyük bölümünde çığlık atmış, tam da iki büyük çocuğunu alacağı okula yaklaştıklarında uykuya dalmıştı.

'Teşekkürler,' dedi.

"Şimdi kaç yaşında?

"Birkaç hafta önce bir yaşına girdi.

"Yani yakında işe döneceksin, öyle mi?

Jen ayaklarına baktı. "Şey, hayır. Evde kalıp Ruby ile vakit geçirmeye karar verdim.

"Vay canına," dedi Kirsty. 'Bu inanılmaz. Rob'a sahip olduğun ve zaman ayırabildiğin için çok şanslısın.

Jen başını salladı. Kirsty'nin haklı olduğunu biliyordu. Çocuklarıyla evde kalmak, Rob'un iyi para kazandıran işinin ona tanıdığı bir lükstü. Gerçek şu ki, işe geri dönmek istemişti ama en küçük çocuk için kreş ve daha büyük iki çocuk için okul sonrası kulüp faturalarını topladığında, maaşı bunu karşılayamazdı.

Arkadaşı Natasha arkasından gelip omzuna dokunarak onu Kirsty'nin sorularından kurtardı. "Evde kalmak görüldüğünden daha zor," dedi Natasha, şık siyah saçlarını kulaklarının arkasına iterek ve sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Bazen zor bir iş gibi geliyor," dedi Jen. Yaptığı her işe her zaman varını yoğunu koymuştu ama çocukları olduğundan beri odak noktası emlakçılıktan olabileceği en iyi eş ve anne olmaya dönüşmüştü. O ve Rob bir takımdı ve Rob bir emlakçılar zincirinin bölge müdürü olarak para kazanma konusunda mükemmelleşirken, Jen de evlerini idare etme konusunda mükemmelleşmek için çaba sarf ediyor, Rob'un taze pişmiş yemekler yediğinden, çocuklarla ilgilenildiğinden ve evlerinin tertemiz olduğundan emin oluyordu.

Büyük çocukları okuldan çıktı, ortanca çocuğu beş yaşındaki Jack koşarak ona sarıldı, en büyük çocuğu Lottie ise başı öne eğik bir şekilde dışarı çıktı. Jen yutkundu. Lottie'nin bugün okulda daha iyi bir gün geçirmiş olmasını umuyordu. Buraya sekiz ay önce taşınmışlardı ve Lottie en başından beri arkadaş edinmekte zorlanmıştı. Jen, diğer kızları onunla oynamaya teşvik etmek için elinden geleni yapan öğretmenini görmeye gitmişti ama Jen işlerin pek de iyiye gittiğini düşünmüyordu.

Natasha ve Jack'in sınıfında okuyan kızı Matilda ile birlikte eve doğru yürüdüler. Jen çocukların okula başladığı ilk gün Natasha'yı okul kapısında gördüğüne çok sevinmişti. Bir süre önce Rob'la birlikte çalışmışlardı, dolayısıyla Jen onu zaten biraz tanıyordu. Tanıdık bir yüz görmek güzeldi ve kısa sürede arkadaş olmuşlardı.

Jack ve Matilda sokakta bir aşağı bir yukarı birbirleriyle yarışırken, Lottie de Ruby'yi arabaya bindirirken Jen'le birlikte geride kaldı.

"Oyun alanına geliyor musun? Natasha sordu.

"Bugün olmaz," dedi Jen. Yapacak çok işi vardı. Rob geri döndüğünde evinin mükemmel görünmesini isterdi ve Jen Ruby ile aceleyle dışarı çıktığında evi bıraktığı hali hatırladı. Ruby'nin oyuncakları yerlere saçılmıştı, Jen çamaşırları yıkamamıştı ve akşam yemeği için sebzeleri hazırlamaya bile başlamamıştı. Kendisi koşuştururken çocukları oyalamak için onlara bir oyun ayarlaması gerekecekti. Rob ona çocukların ekran başında çok fazla vakit geçirmesini istemediğini söylemişti ve Jen de onları aile oyunları ve yapbozlar gibi daha sağlıklı uğraşlarla meşgul etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Okul nasıldı? Natasha parkın kapısında vedalaştıktan sonra Jen Lottie'ye çekingen bir tavırla sordu. Lottie omuz silkti ve gözlerini uzaklara dikti. Jen onun son zamanlarda bu kadar içine kapanık olmasından nefret ediyordu. Onunla daha sonra, yatma vaktinde konuşmayı deneyecekti, o zaman gün içinde yaşadığı endişeler ortaya dökülüyordu.

Takım elbiseli bir kapıcı onun için cam cepheli apartmanın kapısını açtı ve arabayı içeri itti. "Merhaba Patrick," dedi. "Nasılsın?"

"Her şey yolunda, teşekkürler Jen.

Jen arabayı lobideki büyük saksı bitkileri ve heykellerin etrafından dolaştırırken gülümsedi. Apartman bloğundaki lüks seviyesine henüz tam olarak alışmamıştı. Rob'un onlar için satın aldığı çatı katının fiyatı dudak uçuklatacak cinstendi ama indirim için pazarlık yapmıştı ve şimdi bölgenin en çok rağbet gören yeni bloğundaki en iyi dairede yaşıyorlardı.

Sekiz ay sonra bile kendini hâlâ biraz yersiz yurtsuz, buraya ait değilmiş gibi hissediyordu ama resepsiyonda arkadaşı Amy'yi gördüğüne memnun oldu. Ona el salladı ve ardından çatı katına çıkan asansöre bindi.

İçeri girip arabayı kapıdan içeri ittikten sonra her zaman yaptığı gibi durup manzarayı seyretti. Daire Thames Nehri'ne ve ötesindeki Batı Londra'ya bakıyordu.

"Acıktım," diye sızlandı Jack, onu düşüncelerinden çekip çıkararak. "Akşam yemeğinde ne var?"

"Güveçte tavuk. "İğrenç," dedi Lottie.

"Evet, iğrenç, başka bir şeyimiz yok mu? Makarna gibi?"

Jen başını salladı. Kitapta 'mızımız yiyicilerin bile bayılacağı' iddia edilen sağlıklı tavuk güveci tarifini uygulamak için saatlerini harcamıştı. Beş porsiyon yapmış ve dondurmuştu. Çocuklara ilk kez yedirdiğinde hepsi nefret etmiş ve sonunda çoğunu çöpe atmıştı.

"Hayır, her akşam makarna yiyemezsin," dedi Jen. "Tavuğu tekrar dene. Bu senin için iyi."

Lottie kuru bir sesle, "Ben vejetaryenim," dedi.

Jen yükselen öfkesini kontrol etmeye çalışarak içini çekti.

"Ne zamandan beri vejetaryensin?" diye sordu, amaçladığından daha yüzleştirici bir şekilde.

"Bugünden itibaren. Güveçte tavuk yemeyeceğim."

"Tamam, o zaman sebzeli pilav yemek zorundasın. Lottie içini çekti. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Anne - ne zaman hazır olacak? Jack sabırsızlıkla sordu.

Bir ıgık onları böldü. Ruby. Uykusundan uyanmıştı.

Jen arabanın yanına gitti, onu kaldırdı ve bezinin arabanın tabanına sızdığını gördü. Biraz sprey alıp iyice temizlemesi gerekecekti.

Lottie tekrar, 'çok acıktım,' dedi.

Jen tersledi ve televizyonun kumandasına uzandı. "Ben her şeyi hallederken sen de birkaç dakika televizyon izle," dedi pes ederek. "Ve babana söyleme.

Kırk beş dakika sonra, arabanın tabanını temizlemiş, çamaşırları yıkamış, tavuk gvecini yeniden ısıtmış, pilavı ve sebzeleri pişirmiş ve her şeyi servis etmeye hazır hale getirmişti. Çocukların sadece on dakika televizyon izlemesine izin verdikten sonra televizyonu kapattı ve yapmaları için bir yapboz çıkardı. On beş dakika önce onları kontrol ettiğinde, Lottie'nin Ruby'ye parçalardan birini yerine koyması için yardım etmesine çok şaşırmıştı. Belki de Rob haklıydı. Belki de kendi kendilerini eğlendirmeleri mümkündü; sürekli onlarla oynaması ya da onları televizyonun veya iPad'lerinin karşısına oturtması gerekmiyordu.

Jen yemekleri hazırladı, çocuklara su doldurdu ve her şeyi masaya koydu. Çocukların içeri girmesi için oturma odasına seslendi.

Lottie ve Jack çabucak geldiler ama çok geçmeden kaşlarını atıp yemeklerden şikâyet etmeye başladılar. "Puding için ne var?" diye sordu Jack, atalını tavuk gvecinin etrafında mutsuzca döndürerek.

"nce yemeğini ye," dedi Jen. 'Gidip kız kardeşini getireyim.

Jen Ruby'yi almak için oturma odasına gitti, böylece onu mutfak masasındaki mama sandalyesine koyabilecekti. Etrafına bakındı ama onu göremedi.

"Ruby?" diye seslendi. Daha yeni yürümeye başlamıştı ve keşfetmeyi seviyordu. Jen i çekti. Her yerde olabilirdi. Neyse ki çatı katı tek kattaydı, bu yüzden merdivenlerden düşme tehlikesi yoktu.

"Ruby? Benden mi saklanıyorsun?"

Küçük kızının kıkırdamasını duymayı bekliyordu. Jen'in onu göremeyeceğine inanarak masa ve sandalyelerin altına saklanmaktan her zaman zevk alırdı. Jen oturma odasının köşelerine bir göz attı, sonra onu aramak için çocukların yatak odalarına gitti. Orada da yoktu.

Jen'in yatağının yorganının altında saklanıyor olmalı. Orası onun en sevdiği yerlerden biriydi. Jen kaşlarını çattı ve zihnindeki yapılacaklar listesine 'yatağı yeniden yapmayı' ekledi.

Ama yatak odasına gittiğinde yorganın altında bir yumru yoktu. Ruby yoktu. Jen adımlarını hızlandırdı, mutfığa geri dönmeden önce en-suite banyoya, sonra da çocukların banyosuna baktı.

"Kız kardeşiniz nerede?" diye sordu Jack ve Lottie'ye. "Benden saklanıyor mu?"

Lottie omuz silkti ve Jack başını salladı. "Bilmiyorum.

"Yapbozu birlikte yapmıyor muydunuz?"

Bir süre için. Ama sonra hepimiz sıkıldık. O da çekip gitti.'

"Nereye gitti?" diye sordu Jen, sesi giderek tizleşiyordu. Ön kapıdan çıkmış olamazdı. Dışarı çıkmak için anahtar gerekecek şekilde kilitlemişti. Jen kendininkini yan tarafa, ulaşamayacağı bir yere bırakmıştı. En azından öyle olduğunu sanıyordu.

Anahtarını bıraktığı yere doğru bakarken, gözüne veranda kapıları ilişti. Kapılar açıldı.

Koşarak dışarı çıktı, kalbi küt küt atıyordu. Lottie ya da Jack açmış olmalıydı. Ruby'nin bunu kendi başına yapmasına imkân yoktu. Ama dışarı çıkmış olmalıydı.

Kaydırağı. Aradığı şey bu olmalı.

Rob geçen hafta sonunun tamamını Ruby'nin ilk doğum günü hediyesi olarak balkona bir kaydırak yerleştirmekle geçirmişti.

Balkon tüm çatı katını dolaşarak binanın en üst katını çevreliyordu ve Jen kaydırağın olduğu tarafa doğru ilerledi. Ama Ruby orada değildi.

Balkonda başka bir yerde olmalı.

"Ruby? Jen bağırdı. Nefes alışını düzene sokmaya çalıştı. Burada hiçbir tehlike yoktu. Balkonun cam panelleri yüksekti, Ruby'nin tırmanamayacağı kadar yüksekti. Ama sonra havalar ısındığında dışarıda yemek yemeyi planladıkları açık hava yemek masasını düşündü. Ruby bir sandalyeye tırmanabilir ve doğruca oraya gidebilirdi.

"Ruby! Jen balkonun etrafında koşarken tekrar bağırdı. Masaya ve sandalyelere ulaştı ama bıraktığı gibiydiler. Hiçbiri kenara sürüklenmemişti.

Ama Ruby neden ona cevap vermiyordu? Jen telaşla etrafına bakındı. Nehrin en iyi manzarasına sahip köşedeki jakuziyi gördü. Hâlâ kapalıydı. Ruby oraya girmiş olamazdı. Ve kenardan geriye çekilmişti, bu yüzden Ruby onu tırmanmak için kullanamazdı.

Neredeydi o?

Jen dönüp kızını aramaya başladı. Birden küçük bir ses duydu. "Anne?" "Ruby?" Kızı saklandığı yerden memnun bir şekilde kıkırdadı. Jen'in nefesi boğazında düğümlendi. Ses binanın kenarından geliyordu. Balkonun kenarına doğru yürüdü, nefes kesici yükseklik onu aniden dehşete düşürdü. Yere baktı. Ve Ruby oradaydı. Balkonun cam panellerinin diğer tarafında. Küçük bir çıkıntının üzerinde oturuyordu, arkasında dik bir damla vardı.

TWO

Jen ılık atma içgüdüsüne karşı koydu. Ruby'yi korkutacak ya da onun ıkıntıdaki pozisyonunu değiştirmesine neden olacak hiçbir şey yapamazdı.

Ruby oturmuş başparmağını emiyordu, altındaki düşüşten hiç etkilenmemişti. Jen, Ruby'nin balkonun cam bölmeleri arasındaki köşede bulunan küçük bir boşluktan dışarı fırladığını görebiliyordu. Jen boşluğa bakarken yutkundtu. Daha önce hiç fark etmemişti ama küçük bir çocuğun sığabileceği kadar genişti. Ruby içeri girmiş ve sonra bir ayak aşağıya, aşağıdaki çıkıntıya düşmüş olmalıydı.

"Ruby?" dedi usulca. Kaldırım taşlarının üzerine çömeldi ve kalbi kt küt atarak boşluktan uzandı. "Annenin elini tut ve balkona geri gel, tamam mı?"

Ruby onun elini tuttu ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ayağa kalktı. Jen zar zor nefes alabiliyordu. Eğer tkezlerse doğrudan uçurumdan düşecekti.

Ruby'nin bir elini tutan Jen, diğer eliyle Ruby'nin minik beline kolunu dolayarak onu yukarı çekmeye çalıştı. Kalasına dokunduğunda Ruby kıkırdayarak biraz geri çekildi. Eli Jen'in elinden kaydı ve bir an için bacakları titredi.

"Ruby! Jen bağırdı, uzandı ve kızı uçurumun kenarından yuvarlanmadan önce Ruby'nin elini tekrar tutmayı başardı. Ruby'nin elini sıkıca kavradı ve Jen onu binanın duvarına doğru sürüklerken Ruby öfkeyle ılık attı.

Ruby feryat etmeye devam ederken Jen onun diğer elini tuttu ve yukarı, balkondaki boşluğa doğru çekti. Ama Ruby bacaklarını öfkeyle sallıyor ve başını geriye atıyordu ve Jen onu geçiremedi.

"Lütfen," dedi Jen, sesi titreyerek, "lütfen Ruby. Bir kez olsun benimle işbirliği yap. Bu güvenli değil.

Ama Jen bir yaşındaki bir çocuğu ikna edemeyeceğini biliyordu. Ruby balkon camını tekmeleyerek vücudunu şiddetle binadan uzağa itti ve Jen bir kez daha tutuşunu neredeyse kaybediyordu. Şimdi Ruby'nin kollarını sıkıca çekiyordu ve Ruby bunun gücüne o kadar şaşırılmıştı ki bir an için kıvranmayı bıraktı. O anda Jen Ruby'nin başını ve vücudunun üst kısmını boşluktan geçirmeyi başardı. Ruby tekrar çığlık atmaya başladı. Çabucak uzanan Jen onu belinden kavradı ve Ruby tekme atarken bacaklarını içeri çekmek için vücudunu bükte.

Ruby tekrar yanına döndüğünde, "Aman Tanrım," dedi. Jen'in yüzünden yaşlar süzüldü. "Aman Tanrım, Ruby.

Ruby çığlık atmaya devam ederken kollarını kızına doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Anne!" diye bağırdı kızı, gözleri şaşkın ve öfkeliydi. Jen kendini tamamen ihanete uğramış hissettiğini anlayabiliyordu. Jen ona hiç bu kadar kaba davranmamıştı. Ruby'nin kolunda uzun bir çizik olduğunu fark etti ve Jen suçluluk duygusuna kapıldı. Jen onu boşluktan sürüklerken Ruby kendini yakalamış olmalıydı.

"Çok üzgünüm," dedi Jen, teselli bulamayan kızına sarılırken. "Çok üzgünüm. Ruby onun kollarında titriyordu.

"Seni çok seviyorum," dedi Jen, sesi boğuk çıkmıştı. Kızını kaldırdı ve balkondan uzaklaştırdı, onu içeri taşıdı, veranda kapılarını kapatıp kilitleti.

İçeri girdiklerinde Ruby'nin ağlaması kesildi ve Jen onu mutfığa götürüp mama sandalyesine oturttu. Ruby'ye yumuşak bir sesle, "Bunu bir daha asla yapma," dedi. "Bir daha asla annen ya da baban olmadan tek başına balkona çıkma. Jen onun yumuşacık saçlarını okşadı. Tehlikeleri anlamak için çok küçüktü.

Jen'in istediği tek şey çocuklarının hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmayacakları güvenli ve mutlu bir çocukluk geçirmeleriydi. Kendisini çocukken hiç hissetmediği şekilde güvende hissetmelerini ve sevmelerini istiyordu. Ama bugün feci bir şekilde başarısız olmuştu.

"Puding için ne var? Lottie az önce olanlardan tamamen habersiz bir şekilde sordu.

Jen büyük kızına döndü. "Avlu kapısını açtın mı?" diye sordu.

"Yaptım," dedi Jack. "Ruby kaydırdıktan kaymak istedi."

"Tek başına dışarı çıkmasına izin verilmiyor," dedi Jen. "Bunu biliyorsun. Midesini öfke ve sevginin garip bir karışımı olan duygular kapladı. Ruby'nin dışarı çıkmasına izin verdiği için ona öfkeliydi ama ailesi güvende ve bir arada olduğu için de çok mutluydu."

Jack burnunu kırıştırdı. "Özür dilerim," dedi. Bir an için durakladı. "Bugün puding var mı?"

Jen tabaklarına baktı. "Tabağınızdaki her şeyi yiyene kadar olmaz."

Sonra daireyi dolaştı ve balkonların tüm anahtarlarını çıkarıp yatak odasındaki dolabın en üst rafına koydu ve resepsiyondan arkadaşı Amy'yi aradı.

Amy birkaç dakika içinde çatı katındaydı. Her zamanki gibi şık ve telaşsız görünüyordu, gür sarı saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı.

Jen olanları anlattıktan sonra, "Bu senin için çok korkunç olmalı," dedi. Kollarını Jen'e doladı ve Jen kendini toparlamaya ve nefes almasını yavaşlatmaya çalışırken bir süre ona sarıldı.

Sonra Ruby'ye döndü. "Anneni böyle korkutma," dedi şarkı söyler gibi bir sesle ve Ruby'yi kollarının arasına alıp kucakladı.

Sırtını yere koyduğunda diğer çocuklara merhaba dedi, onlara okul hakkında sorular sordu ve cevap olarak sadece homurdanmalar aldı.

"Peki bana boşluğun nerede olduğunu gösterebilir misin? Amy dedi ki. 'Birkaç fotoğraf çekeceğim ve mümkün olan en kısa sürede birinin gelip geçici bir düzeltme yapmasını sağlayacağım."

"Elbette," dedi Jen, hızla yatak odasına gitti ve veranda kapısının anahtarlarını aldı. Amy'yi dışarı çıkarmadan önce Ruby'yi mama sandalyesine bağladı. Balkondaki boşluğa gidip aşağı bakarken ürperdi. Az önce olanları, Ruby'nin düşmeye ne kadar yaklaştığını güçlükle kavrayabildi.

"Vay canına," dedi Amy şok olmuş bir halde. "Bu çok büyük. Kesinlikle doğru değil."

Jen titreyerek, "Biliyorum," dedi. Bunu daha önce nasıl fark etmediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sonra evdeki saksı bitkilerini yeniden düzenlediğini hatırladı.

Rob Ruby için kaydırağı monte ederken hafta sonu. Daireyi satın aldıklarında tam da boşluğun olduğu yerde kocaman bir bitki vardı. Onu kaldırmak ve jakuzinin yanına taşımak için iki kişi gerekmişti.

Jen suçlulukla başını ellerinin arasına alarak, "Sanırım daha önce orada bir bitki vardı, o yüzden fark etmedim," dedi. "Taşındığımda dairedaki her şeyin çocuklar için güvenli olup olmadığını kontrol ettim. Keskin köşeler olup olmadığına baktım, tüm mobilyaların duvara sabitlendiğinden emin oldum, balkonun yüksekliğini kontrol ettim. Ama bir şekilde bunu atlamışım.

"Kendini suçlama," dedi Amy, kolunu ona dolayarak. 'Günün sonunda hepiniz güvendesiniz ve Ruby de iyi. Ve artık bir sorun olduğunu biliyorsunuz, bunu mümkün olan en kısa sürede düzeltebiliriz.

"Teşekkürler," dedi Jen minnetle, kendini daha sakın hissederek.

Amy cep telefonuyla boşluğun fotoğraflarını çekiyor ve genişliğini ve uzunluğunu ölçmek için bir uygulama kullanıyordu. 'Sanırım bu iki cam paneli daha büyükleriyle değiştirmeleri gerekecek,' dedi. 'Benden daha kalifiye biri gelip bakacak. Bunu acil olarak planlayacağım. Bu arada boşluğu kapatması için birini bulacağım. Pek hoş görünmeyecek ama güvenli olacak.

Amy'ye, 'Sen bir cankurtaransın,' dedi.

'Sanırım bugün hayat kurtaran siz oldunuz. Hızlı düşünmen Ruby'yi kurtardı. Bence bir kadeh şarabı hak ettiniz.

Jen gergin bir şekilde gülümsedi. O bir kahraman değildi. Boşluğu fark etmeyerek kızını tehlikeye atmıştı. "Sanırım bir taneye ihtiyacım var," dedi. Ama önce çocukların benim dikkatime ihtiyacı var.

"Hiç durmuyor, değil mi?

"Hayır," dedi Jen. 'Ama başka türlü olmasını da istemezdim.

"Rob yardım etmek için ne zaman dönecek? Amy, veranda kapısından geçip çatı katına geri döndüklerinde sordu.

'Daha birkaç saat yok. Geç saatlere kadar çalışıyor. Jen endişeyle dairenin etrafına bakındı. O eve gelmeden önce yapması gereken çok şey vardı. Çocuklara verdiği yapboz da dağınıklığı daha da artırmıştı.

Amy gülümsedi. "Geri dönsem iyi olacak. Keşke bir kadeh şarap içip sohbet etmek için size katılabilseydim ama işe dönmem gerekiyor. Perşembe günü kedi barınağında doğru dürüst sohbet edebiliriz. İkisi de orada gönüllü olarak çalışıyordu.

"Yakında görüşürüz," dedi Jen ve Amy'yi yanağından öperek vedalaştı.

Amy giderken Jen çocuklarına doğru döndüğünde güveçten bir parçanın mutfak zeminine yayıldığını gördü.

Rob o akşam eve geldiğinde Jen tanıdık bir yorgunlukla doluydu. Kapıdan girerken onu öptü ve Jen ceketini asıp onunla birlikte yemek masasına doğru yürüdü. Saat geç olmuştu ve ikisi de açlıktan ölüyordu. Çocukların tüm dağınıklığı toplanmıştı ve tavuk güveci çöp kutusunda çürüyordu. Kendisi ve Rob için patates ve sebzeli somon pişirmiş, Rob ona işten eve dönmek üzere olduğunu mesajla bildirdiğinde fırına koymuştu.

Şimdi onun karşısında, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bir evle çevrili olarak oturuyordu. Süt lekeli kot pantolonunu çıkarmış ve Amy'nin birkaç hafta önce ona aldığı yazlık elbiseyi giymişti. Amy apartmanın bakım ekibiyle birlikte mucizeler yaratmıştı ve balkonun üzerinde bir tahta vardı bile.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu ona.

"Meşgulüm," dedi. 'Deli gibi meşgul. Bu bölge müdürlüğü işi bambaşka bir şey. Terfi ettiğim için mutluydum ama çok uzun saatler çalışmam gerekiyor. Sadece mülkleri yönetmek değil, başka her şey var. Çalışanlarla ilgilenmek, mutlu olduklarından emin olmak.

Jen başını salladı ve yutkundu. Söylediklerine konsantre olamıyordu, Ruby'nin çıkıntındaki görüntüleri hâlâ zihninde yanıp sönüyordu. Kendini çok suçlu hissediyordu. Kızını yüzüstü bırakmıştı.

'Sana bir şey söylemem gerekiyor,' dedi.

"Ne?" diye sordu, kızın yüzündeki ifadeyi görünce gözleri yumuşadı. "Neler oluyor?"

"Sadece bir hataydı," dedi Jen hızlıca, kelimeler ağzından dökülürken. "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum... Ruby ben bakmıyorken balkona çıkmış. Ben çocukların yemeğini pişirmekle meşguldüm. Onları bir yapbozla oynamaları için bırakmıştım.

Ne oldu Jen? Ruby iyi mi?"

'O iyi... o sadece... balkon panellerindeki bir boşluktan aşağıdaki bir çıkıntıya sıkışmayı başardı. Onu yukarı çektim. Şimdi iyi. Kolunu sıyırdı ama hemen düşmediği için çok şanslıydı. Bunu düşünmeye dayanamıyorum. Jen ellerini şakaklarına götürdü ve sertçe bastırdı. Suçluluk duygusunu hafifletecek, onu sakinleştirecek bir şeye ihtiyacı vardı. Rob'un yanında getirdiği şaraptan bir yudum aldı; en sevdiği şaraptı, hafta ortasında sürpriz bir ikramdı. Ama tadını çıkaramadan, düşüncesizce yuttu. "Balkon kapatılmış.

"Bir çıkıntının üzerinde miydi? Rob gözlerini kocaman açarak konuştu. 'Buraya kadar mı?

Aman Tanrım.'

"Korkunçtu.

"Kesinlikle dehşet verici olmalı. Ayağa kalktı ve yemek masasının etrafında y  r  d  , yanına çömeldi ve onu sıkıca kucakladı.

"yleydi," dedi Jen titreyerek. "Onu yakalamayı başardım... ama aman Tanrım, Rob. Ya düşseydi?"

'Kaymadı. Onu sen yakaladın.'

"Biliyorum. Sadece panellerin neden birbirine daha yakın olmadığını anlamıyorum. Rob'un gözleri karardı. 'Hiç boşluk olmamalıydı. Bina yönetimi bunun olmasına nasıl izin vermiş olabilir?" Ondan uzaklaştı ve telefonunu çıkar d ı. "Onlarla konuşacağım. Bunun ne kadar kabul edilemez olduğunu anlatacağım. Onların beceriksizliği Ruby'nin hayatını tehlike.'

Jen, "nne bir bitki koymuşlar," dedi ve bitkinin, taşındıkları zaman boşluğu fark etmemeleri için kasıtlı olarak yerleştirilmiş olması gerektiğini anladı. "Bunu örtbas etmeye çalışmış olmalılar. Güvenli değildi, Rob.

'Bu bir rezalet,' dedi. 'Burada yaşayan bir aile olduğumuzu biliyorlar. Biz taşınmadan önce her şeyi iki kez kontrol etmeleri gerekirdi.

"Kızımız... onu kaybedebilirdik, Rob.

"Düşünmeye bile değmez," diye başladı Rob bir aşağı bir yukarı volta atmaya. "Ama merak etmeyin. Bunu halledeceğim. Onlarla hemen konuşacağım. Böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmayacağından emin olacağım. Söz veriyorum.

Ruby'yi çıkıntıda gördüğünü hatırlayınca Jen'in gözleri yaşardı. "Teşekkür ederim," dedi.

'Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Ne olursa olsun, seni ve çocukları güvende tutacağım. Sana her zaman göz kulak oldum ve her zaman da olacağım.

Jen ayağa kalktı. Tabağındaki yemeği itip kakıyordu ama hiç iştahu yoktu. Yemeğini p kutusuna atmaya başladığında, adam yanına geldi ve ona tekrar sarıldı. Bunu yaparken yakasında, doğal olmayan bir şekilde kendi tıraş losyonunun kokusuyla karışan hafif bir parfüm kokusu hissetti. Hafifçe geri çekildi ve ona baktı.

Her zamanki gibi görünüyordu, dalgalı siyah saçları biraz dağınıktı, gömleği düzgünce tlenmişti, yakası lacivert kazağının dışına taşıyordu.

Bütün gün diğer insanlarla birlikteydi; sık sık şehrin kokularının karışımı bir kokuyla geri dönerdi, ama bu daha fazlası gibi görünüyordu. Birisi ona gerçekten yaklaşmış olmalıydı.

"Bugün çok toplantı yaptınız mı?" diye sordu.

"Evet," dedi. 'Her zamanki gibi. Mülk arayan yeni müşteriler. İngiltere emlak piyasasından pay almak isteyen bazı büyük yatırımcılar.

Jen başını salladı. Bir müşteriyle karşılaştıktan sonra koku üzerine sinmiş olmalıydı. Bir müşteriye karşılamak için eğildiğinde, güçlü bir parfüm yakasına sinmiş olmalıydı. Bu tamamen mümkündü ama yine de bir şeyler doğru gelmiyordu. İçgüdüleri ona bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu.

Kendini salladı. Elbette bir şeyler yanlıştı - bebeği neredeyse onun gözetiminde balkonlarından düşüyordu. Muhtemelen günün stresi konuşuyordu. Sinirleri bozulmuştu ve kendini bitkin hissediyordu.

"Yatağa gidip biraz uyumam gerekecek," dedi Rob'a. "Senin için stresli bir gün oldu," dedi Rob onun elini sıkarak. 'Ama Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Şimdi bina yönetimini arayıp onlarla konuşacağım. Sonra da akşam yemeği meselesini halledebilirim.

"Teşekkür ederim," dedi Jen usulca, az önce parfümün kokusuyla ilgili aklından geçen düşünceler yüzünden bir parça suçluluk hissederek. Rob önemli olduğu zamanlarda ona hep göz kulak olmuştu. O onun kocasıydı, ruh eşiydi.

Kendine bir bardak su doldurdu ve Rob'un telefon etmek için çalışma odasına gitmesini bekledi. Sonra dolaptan plastik hap şişesini aldı ve eline birkaç tane attı. Genelde uyumak için sadece bir tane alırdı ama bu gece daha büyük bir doza ihtiyacı vardı.

Hapları içtikten sonra yatak odasına gitti, yatmak için üstünü değiştirdi ve hızla rüyasız bir uykuya daldı.

THREE

SEVEN MONTHS EARLIER

Mia saç fırçasını ipeksi, siyah saçlarında gezdirdi ve çatlak banyo aynasında makyajını kontrol etti. Patronu Rob masasına gelip yanına diz çökerek ona birlikte ikinci akşam yemeklerine çıkma teklif ettiğinde, yıldızlar aynı hizaya gelmiş gibi hissetmişti. Günün büyük bir kısmını onunla randevusuna hazırlanarak geçirmişti.

Rob için çalışmaya başladığından beri işler onun için daha iyi gidiyordu. Daha önce, bir aktris olarak başarılı olmaya çalıştığı bir dönemden sonra, sönük ofislerde bir dizi geçici iş bulmuştu. Emlakçıdaki iş onun için mükemmeldi. İşini seviyordu, devasa evleri görmeyi seviyordu ve bir satışı tamamlamaya çalışmanın heyecanını seviyordu. Hâlâ sadece idari bir geçici görevliydi ama Rob onun satış konusundaki yeteneğini görmüş ve işin bu tarafına dahil olmasına izin vermişti. Geleceğini burada görebiliyordu. Burada kalıp yükselmek ve bir temsilci olmak istiyordu.

Onu her gün ofise gelmek için heyecanlandıran Rob'du; uzaktan hayranlıkla baktığı Rob, sesini dinlediği Rob, şakalarına güldüğü Rob. Ofisteki diğerlerine kıyasla onun kendisine farklı davrandığını biliyordu. Her zaman biraz fazla yakın dururdu ve elleri onu arıyor gibiydi; bilgisayar başındayken omzuna bir el; bir ev için kiracı bulmayı başardığında kolunu tebrik edercesine sıkardı.

Çekici ve karizmatik biriydi ve ofisteki herkes onu seviyordu. Onun kendisiyle ilgileneceğini milyon yıl düşünse aklına getirmezdi.

Yaptığı bir satışı kutlamak için onu yemeğe çıkarmak istediğini söylediğinde, sadece satış becerilerinden etkilendiğini düşünmüştü. Ama restoranın dışında onu öpmek için eğildiğinde kalbi erimişti. Sanki tüm dünya durmuş ve içindeki tek insan onlarmış gibi hissetmişti. Her şey o anla ilgiliydi, sadece ikisi sarmaş dolaştı. Birbirlerinin içinde kaybolmuşlardı.

İşte buydu. Bundan o kadar emindi ki. Geçmişte erkekler hakkında çok yanılmıştı ama bu kez biliyordu. Rob aradıydı.

Bu yüzden bu ikinci randevuyu mükemmel hale getirmek çok önemliydi. Rob'u etkilemek, ilgisini canlı tutmak zorundaydı. Bunu berbat edemezdi. Mia daha önce alışverişe gitmiş ve kredi kartından dekolte kırmızı bir kokteyl elbisesi almıştı. Yeni siyah topuklu ayakkabıları ve şeffaf taytıyla eşleştirmişti. Kıyafetine uygun küpeler ve kırmızı bir kolye bile almıştı.

Şimdi aynada kendine bakarken, elbisenin biraz fazla kaçabileceğini, Rob'un büyülenmek yerine korkup kaçabileceğini düşündü. Kiraladığı locadaki dolaptan siyah bir şal aldı ve omuzlarına örttü. *Bu daha iyi görünüyor*, diye düşündü yansımasını incelerken.

Üzerine şık bir palto geçirdikten sonra Londra'nın merkezine gitmenin ne kadar mal olacağını düşünmemeye çalışarak bir Uber çağırdı. İstasyona kadar yürümek ve giyinik halde soğuk peronda beklemek onun için çok soğuktu.

Şoför dışarı çıkmak üzereyken odasından çantasını aldı, kapıyı kilitledi ve paylaştığı bodrum katındaki daireden dışarı çıktı, merdivenleri tırmanarak ara sokağa girdi ve büyük siyah çöp kutularının yanından geçerek soğuktan titreyerek sokağa çıktı.

Arabaya tırmanırken kendi kendine gülümsedi. Bu ilişki her şeydi. Hayatını düzeltecek, onu her zaman olması gereken kişi yapacak olan ilişkiydi bu. Taksinin camından dışarı, önünden geçen dünyaya bakarken ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu.

FOUR

NOW

Jen yemeği hazırlarken kendi kendine mırıldandı. Cuma gecesi idi, çocukları olduğundan beri evlerinde randevu gecesi idi. Ama geçen yıl Ruby doğduğundan ve Rob işinde terfi ettiğinden beri ikisi de bunu yapamayacak kadar meşguldü. Rob sık sık geç saatlere kadar çalışıyor ve gece iş seyahatlerine çıkıyordu, bu da neredeyse hiç evde olmadığı anlamına geliyordu. Konuşma fırsatı bulduklarında ise sadece evdeki idari işlerin bir listesini yapıyorlardı ama hiçbir zaman doğru dürüst konuşma, bağ kurma fırsatı bulamıyorlardı.

Bunu değiştirmenin zamanı gelmişti. Rob'a yeniden randevu gecelerine başlamak istediğini, her hafta bir gece birbirlerine ve ilişkilerine öncelik vermek istediğini açıklamıştı. Ve ona, dışarı çıktıklarında genellikle sipariş ettikleri türden Japon yemekleri pişireceğine söz vermişti. Tavuk köftesi, ramen eriştesi ve dana teriyaki yapacaktı. Tarifleri araştırmış, ardından çevre yolundaki Asya süpermarketine gitmiş ve tam olarak doğru malzemeleri bulmuştu. Taze malzemeler bir servete mal olmuştu ama Rob ona 100 sterlinlik bir bütçe vermişti ve buna değeceğini biliyordu.

Ev yapımı teriyaki sosunun kokusu tat alma tomurcuklarının karıncalanmasına neden oluyordu. Mutfağa baktı ve rahat bir nefes aldı. İlk kez her şey kontrol altındaydı. Çocuklar banyolarını yapmışlardı ve büyük ikisi yataklarında kitap okuyorlardı. Ruby karyolasında uyuyordu. Oturma odası düzenliydi. Tek yapması gereken yemeği bitirmek ve üstünü değiştirmekti. Bu gece giyinip süslenecek, dışarı çıkıyormuş gibi yapacaktı.

Eskiden olduğu gibi bir restorana. Rob eve dönerken ona mesaj atacak, o da köfteleri buharda pişirecek, böylece Rob geldiğinde taze olacaktı.

Jen tezgahın üzerindeki kırmızı şarap şişesini almak için ocağın karşısına uzandı. Bunu yaparken elektrikli ocaktan yayılan bir sıcaklık hissetti. Kaşlarını çatı. Ocak açık değildi. Telefonunda dairedeki tüm aletleri gösteren uygulamayı kontrol etti. Ocağın kapalı olduğunu görebiliyordu. Elini ocağın yüzeyinin birkaç santimetre üzerinde gezdirdi. Kesinlikle ısı ürettiyordu.

İzolatör düğmesini kapattı ve uygulamadan bina mühendisine mesaj attı.

Aynı şey geçen hafta da olmuştu ama mühendis geldiğinde hiçbir sorun bulamamıştı. Daireyle ilgili pek çok sorun çıkmıştı. Balkondaki boşluğu öfkeyle düşündü. Ruby oradan geçerken ölebilirdi. Rob bina yöneticisiyle konuşmuş, o da çok özür dilemiş ve balkonlarındaki cam panellerin en kısa zamanda değiştirileceğine ve bir daha böyle bir şey olmayacağına söz vermişti. Jen kendine büyük bir kadeh şarap doldurdu. Daireyle ilgili sorunlara rağmen, Rob'la birlikte yaşadığı için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Büyürken bu kadar varlıklı bir yaşam tarzına sahip olacağını asla hayal etmemişti. Jen çocuklarına kendisinininkinden farklı bir çocukluk yaşatmaya kararlıydı. Hiçbir zaman ev sahibinin kapıya vurup ödenmemiş kira için bağırmasını dinlemek zorunda kalmamışlardı. Hiçbir zaman ev sahibinin Baba vurmak onların Anne, hissetmek Suçlu Çünkü onlar müdahale etmemişti. Okulda nerede oldukları hakkında yalan söylemek zorunda kalmamışlardı.

babaları hapse gönderildiğinde.

Jen şarabını yudumlarken çocuklarının bu lüks çatı katında büyüyeceklerini düşündü. Tüm sorunların çözüldüğünden emin olacak ve burayı onlar için mükemmel bir ev haline getirecekti.

Ruby'nin çığlıkları düşüncelerini böldü ve yatak odasına koşarak onu karyolasından kaldırdı ve kollarına aldı. Bezi ıslak değildi ve aç da değildi. Tek istediği Jen'in bedeninin sıcaklığını yanında hissetmekti. Balkondaki olaydan beri huzursuzdu. Jen onu tekrar uykuya dalması için salladı, ona duyduğu sevgiyle dolup taşıyordu.

Ruby kazara hamile kalmıştı. Jen'in içinde büyüyen minik bebek hakkında ilk düşündüğü gibi bir hata değil, bir lütuftu. Kızını çok seviyordu ve onsuz bir hayat düşünemiyordu. Ama bunun bir bedeli vardı.

Jack okula başlamak üzereydi ve Jen işe geri dönmeyi, kariyerine yeniden başlamayı ve daha bağımsız olmayı dört gözle bekliyordu. Rob tarafından bakıldığı ve maddi olarak hiçbir şey istemediği için şanslı olduğunu biliyordu ama bir yanı daha fazlasını istiyordu. Emlakçı olmayı, çalışmayı, kendi parasını nasıl harcayacağını seçmeyi seviyordu.

Jen Ruby'yi yatağına geri koydu ve saatine baktı. Rob her an eve gelebilirdi ama yolda olduğunu bildiren bir mesaj atmamıştı. Kaşlarını çatı ve ona bir mesaj gönderdi:

Yolculuğunuz nasıl gidiyor?

Bu arada giyinse iyi olacaktı. Rob'un ona son evlilik yıldönümleri için aldığı siyah iç çamaşırını giydi ve ardından gömme dolabına giderek birkaç yıl önce aldığı ve ancak son zamanlarda tekrar içine sığmayı başardığı mavi elbisesini çıkardı. Ruby büyük bir bebektir ve üçüncü hamileliğinde öncekilere kıyasla daha fazla esnemiş ve genişlemiş görünüyordu. Hamilelik öncesi vücudunu geri kazanmak için spor salonunda çok çalışması gerekmişti ama başarmıştı. Rob'un bunu fark ettiğinden bile emin değildi. Bu gece fark eder diye düşündü, aynada kendine gülümseyerek.

Sarı saçları parıltıyan ve makyajı mükemmel olan yansımasının kendisine gülümsemesinden memnundu. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı. *İyi görünüyor. Kendini iyi hissediyordu.*

Jen rujunu tazeledi. Tamamen hazırды. Tek yapması gereken köfteleri ısıtmak ve onlar başlangıçlarını bitirdikten sonra teriyakiyi kızartmaktır. Telefonuna baktı ve Rob'dan gelen mesajı gördü.

Çok özür dilerim. Büyük bir müşterimiz hepimizi şehir merkezinde bir şeyler içmeye götürmek için ısrar etti. Hayır diyemedim. Bu adam bir milyarder. Londra'nın merkezinde bir blok daire almak istiyor. Komisyonu düşün! Çok para kazanabiliriz. Şimdi geri dönüyorum. 45 dakika içinde yanında olurum. Xx

Jen mesajı iki kez okudu. Randevu gecelerini unutmuş muydu? Birkaç gün önce onun iş takvimine bir davetiye göndermişti.

ve daha bu sabah bunu ona hatırlatmıştı. Ama müşterilerle içki içmeye neden gittiğini anlamıştı. Bu tür yüksek gelirli müşterilerle içki içmek kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Böyle müşteriler Londra'da sadece kısa bir süre için bulunurlardı ve onlar buradayken onlara en pahalı daireleri ve apartman bloklarını satmak için her türlü çabayı göstermeniz gerekirdi. Jen hazırladığı yemeğe baktı ve hayal kırıklığını yutkundu.

TAMAM. Seni görmek için sabırsızlanıyorum! Bu akşam randevu gecesi ve lezzetli Japon yemekleri hazırladım. Xx

Hemen cevap verdi.

Geciktiğim için çok özür dilerim. Seninle yemek yemek için sabırsızlanıyorum. Eve geldiğimde telafi edeyim. Seni çok seviyorum. Lütfen geç kaldığım için affet!! Xx

Jen şarabından bir yudum aldı. Bir çift olarak bu akşam bağ kurmaya ihtiyaçları vardı. Ruby doğduğundan beri bazen ayrı hayatlar yaşıyorlarmış gibi hissediyorlardı. Bu akşam hâlâ kurtarılabilirdi. Hâlâ birlikte eğlenebilirlerdi.

Bir saat sonra Rob elinde bir buket gül, bir şişe şampanya ve küçük bir kutu pahalı çikolatayla kapıdan içeri girdi.

"Çok üzgünüm," dedi, şampanya ve çikolataları bıraktı, onu kollarına aldı ve dudaklarından öptü. "Akşam yemeği kesinlikle nefis kokuyor.

Jen ondan gülleri alırken, "Teşekkürler," dedi. "Hepsi senin en sevdiklerin.

"Sensiz ne yapardım ben? Rob sordu. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Jen gülümsedi. "Ben de şanslıyım," dedi, köftenin kapağını kaldırarak.

'Hadi yemeğe başlayalım. Bunların tadı tazeyken daha güzel oluyor.

"Şampanyayı ben koyarım," dedi Rob. 'Kutlanacak çok şey var. Bu muhteşem çatı katı. Yeni müşteriyle içkiler ne kadar iyi gitti. Ona gülümsedi. "Ve ne kadar güzel görünüyorsun. Kızın midesi altüst oldu.

Kollarını ona doladığında mutluluktan uçuyordu. Kadın sırttı ve köfteleri buharlı pişiriciden çıkarıp küçük bir tabak soya sosunun yanındaki tabaklara koyabilmek için geri çekildi.

Ocağı kapattı ve sonra kaşlarını çattı, gerçekten kapalı olup olmadığından emin değildi. Güç düğmesini çevirdi.

'Biliyorsun, ocak bugün yine kendini açtı,' dedi.

"Gerçekten mi? Rob kaşlarını çatarak, "Gerçekten mi?" dedi. 'Bu çok garip. Mühendisin herhangi bir sorun bulamadığını sanıyordum.

'Sorunun kaynağını bulamadı ama bugün yine oldu. Uygulama kapalı olduğunu söylüyordu ama sıcaktı.

'Pişirdiğiniz yemeklerden dolayı sıcak olmadığından emin misiniz? Ya da belki de açık bıraktınız ve otomatik olarak kapandı?

Jen kaşlarını çattı. Kapatmayı unutmuş olmasının mümkün olduğunu düşündü. Bazen dalgın olabiliyordu. Üç küçük çocukla her zaman düşünecek çok şey vardı. "Sanmıyorum," dedi kuşkuyla.

"Belki de en iyisi her zaman şebekeden kapattığınızdan emin olmaktır," dedi. 'O zaman bir sorun çıkmayacaktır. Şimdi, hazırladığınız bu lezzetli ziyafeti yemek için sabırsızlanıyorum.

Masaya oturdular ve Rob yemek çubuklarıyla bir hamur tatlısı aldı ve küçük bir ısırık almadan önce inceledi.

Jen nefesini tutarak izledi, tüm çabalarına değmiş olmasını umuyordu.

"Bunlar harika," dedi Rob. 'Restorandan bile daha iyi. Tek kelimeyle mükemmel.

Jen gülümsedi ve yemeye başladı. Açlıktan ölüyordu. Bütün öğleden sonra yemek pişirmek daireyi bir dizi lezzetli kokuyla doldurmuştu ve Rob dönmeden önce tıkmaya başlamamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Rob sözlerini bitirdiğinde, 'Bunlar muhteşemdi,' dedi ve ağzını bez peçeteyle sildi.

"Sırada teriyaki biftek var," dedi Jen. "Sadece sosla birlikte kızartmam gerekiyor.

Ayağa kalktı ve ocağın yanına gitti. Rob da ayağa kalktı ve aniden kollarını arkadan sararak onu sıkıca kucakladı. Onu kendine doğru döndürdü. "Önce yapmak istediğim başka bir şey var, dedi, gözleri dar elbisesinin içindeki vücudunda geziniyordu.

Onun gözlerindeki aç bakışı tanıyarak gülümsedi. Bunu ilk kez ikisi de okuldayken görmüştü, adam on sekiz yaşında çekici bir gençti, bütün kızlar onunla çıkmak istiyordu, kendisi ise çalışkan, sınıfta bir hiçti.

aşağıda, sadece geçinmeye çalışıyordu. Gözlerindeki o bakış her şeyin başlangıcı olmuştu.

Jen uzun zamandır hazırlamakla uğraştığı teriyaki bifteğini dűřündü. Bekleyebilirdi.

Rob'un onu yatak odasına götürmesine izin verdi, endişeleri uzak bir anıya dönüşmüştü.

FIVE

SEVEN MONTHS EARLIER

Mia taksiden inerken kalbi göğsünde çarpıyordu. Bu onun hayatında çok önemli bir an, bir dönüm noktası gibi hissettiriyordu.

Restoranın içindeki ışıklandırma loştu ve mumlar kalın masa örtülerini süslüyordu; masaların üzerinde ağır gümüş çatal bıçak takımları vardı. Kırmızı kadife perdeler restoranı daha küçük, samimi bölümlere ayırıyordu. Mia garsonla konuşurken Rob'un adını söyledi ve çevresindekilerden korkmuş gibi görünmemeye çalıştı. Garson kibarca bir perdeyi kenara itip geçmesini işaret ettiğinde Mia köşede, telefonuna bakan, şık mavi bir gömlek ve chino pantolon giymiş Rob'u gördü. İşten doğruca gelmişti. Mia bugün izinliydi ve evden gelmişti.

Kadın garsonu masasına kadar takip etti ve adam kadın yaklaşırken başını kaldırıp baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi. Adamın gözlerinin, elbisesinin tüm etkisiyle açıldığını ve ayağa kalktığını gördü. "Muhteşem görünüyorsun," dedi gözleri parlayarak. Onu yanağından öpmek için eğildiğinde, başları sanki senkronize olmuş gibi hafifçe döndü ve dudakları birbirine değdi. Kızın içinden bir elektrik şoku geçti ve gülümsedi.

Garson oturması için sandalyesini çekti ve Rob ona dönerek bir şişe şampanya sipariş etti.

'Vay canına,' dedi Mia. 'Ama yarın işimiz var. Normalde iş gecelerinde içki içmem. Kızardı, hemen utandı. Sesi çok dünyevi değildi ve bir an için Rob'un onu akşamları karanlık bodrum odasında tek başına kitap okurken ya da televizyon izlerken hayal ediyor olabileceğini düşündü.

"Seni yoldan çıkarıyorum, değil mi?" dedi gülerek ve masanın üzerinden elini tutup sıktı. Masanın altından bacağı hafifçe onunkine sürtündü.

Garson şampanya ile geri geldi. "Ne düşünüyorsun? Rob ilk yudumunu alırken şöyle dedi.

"Çok güzel, teşekkürler," dedi bir kez daha kızarak. Daha önce hiç böyle bir yere randevuya gitmemişti. En yakın olduğu yer annesinin onu Fransa'da götürdüğü bistrolardı ama o zamanlar çok gençti ve burası kadar lüks bir yer değildi.

Sohbet aralarında kolayca akıp gitti. Daha önce kimsenin kendisiyle bu kadar ilgilendiğini, Fransa'daki çocukluğu ve ailesi hakkında sorular sorduğunu sanmıyordu. Ona kızından bahsetmek istedi ama kendini durdurdu. Daha ilk günlerdi. Bu onu soğutabilirdi.

Onun yerine okulundan ve Londra'da çalıştığı çeşitli geçici işlerden bahsetti. Yetiştirilme tarzından etkilenmiş, Fransa'da İngilizce konuşulan bir yatılı okul fikrinden büyülenmiş ve Londra'ya ilk geldiğinde küçük televizyon rolleri için girdiği seçmelerle ilgili anlattıklarıyla eğlenmiş görünüyordu.

"Çok safmışım," dedi. "Gerçekten Londra'da başarılı olacağımı sanıyordum. Ünlü bir aktris olacağımı. Okuldaki öğretmenlerim her zaman iyi olduğumu söylerdi. Bayan Beddow'u düşündü, onu nasıl övgü yağmuruna tuttuğunu. "Ama Londra başka bir dünya. Çok rekabetçi. Ve oyunculukta çoğu zaman kimi tanıdığınız önemlidir.

"Hayal edebiliyorum. En azından hayallerinin peşinden gitmeye çalıştın. Onun gözlerinin içine baktı. "Bu çok cesurca.

"Henüz pes etmedim," dedi Mia. "Hâlâ ara sıra seçmelere gidiyorum. Bu tam olarak doğru değildi. En son bir yıl önce gitmişti ve tam bir felaketti. "Hâlâ başarabilirim sanırım.

"Senin bu yönünü seviyorum. Çok inatçısın. Asla pes etmiyorsun. Mia bunun doğru olduğundan emin değildi ama iltifatı kabul etti. Rob gibi biriyle randevusu olduğuna, onun kendisinden hoşlandığına ve etkilendiğine inanamıyordu.

Kıvrıkcık siyah saçları gözlerinin önüne düştü ve eliyle geriye doğru itti. "Aktris olamadığına sevindim," dedi.

"Ne? Mia şaşırarak, "Ne?" dedi.

"Eğer bir aktris olarak başarılı olsaydın, seninle asla bir şansım olmazdı. Adamın eli masanın altında, kızın eteğine doğru ilerliyordu ve Mia

Özlemin ürpertisi.

Ana yemeklerini getiren garson tarafından bölündüler ve Rob eliyle kalçasına masaj yaparken sohbete dalmayı başardı. Garson onun doğal olmayan bir şekilde öne doğru eğildiğini fark etmemiş gibiydi.

Rob garson giderken ona sırtıttı, elini geri çekti ve bifteğini yemeye başladı.

Yemek yerken ona kendisinden, emlakçılık işine nasıl girdiğinden, nasıl yükseldiğinden, çocukluğunun nasıl geçtiğinden, ailesinden bahsetti. Kız kardeşi ve anne babasından, Batı Londra'da mutlu bir çocukluk geçirdiğinden bahsetti. Eski kız arkadaşlarının olduğunu bildiği halde ona eski kız arkadaşlarını sormadı. Otuzlu yaşlarının ortasıydı ve yakışıklıydı. Bir dizi sevgilisi olmuş olmalıydı.

Mia ona bağımlı hissediyordu, sanki onun hakkında her şeyi bilmesi gerekiyormuş gibi.

O da onun için aynı şeyi hissediyor gibiydi, her sözüne asılıyordu.

Tabakları temizlenirken gözleri tekrar buluştu. Aralarında dile getirilmemiş o kadar çok istek vardı ki Mia buna zor dayanıyordu.

Gözlerini kaçırarak ilk kişi Mia oldu. Onunla aynı anda suya uzandı. Parmakları birbirine değdi ve Mia'nın vücudunda bir elektrik çarpması oldu. Adamın parmakları Mia'nın parmaklarının üzerindeydi ve şişeyi ondan aldı.

'Merak etme,' dedi. 'Suyu ben dökerim. İş yerinde yeterince peşimden koşuyorsun. Senin için bir şey yapmamın zamanı geldi.

Kızardı ve suyu yuttu. Aralarındaki şampanya şişesini bitirmişlerdi ve banyoyu kullanmak için ayağa kalktığı anda başının döndüğünü, bacaklarının boş ve titrek olduğunu hissetti.

Banyoda, aynada yüzünü inceledi ve rujunu tazeledi. Yansımasına gülümsedi. Bu randevunun bu kadar iyi gittiğine inanamıyordu. Düşündüğü gibiydi; Rob doğru kişiydi.

"Tatlı ister misin? Rob masaya döndüğünde sordu.

'Oldukça tokum ama cazip gelebilir,' dedi. "Sadece gecenin bitmesini istemiyorum. Çok fazla şey açıkladığından korkarak kızardı. Bu sadece ikinci buluşmalarıydı.

Gülümsedi, gözleri muzipti. 'Başka bir yere gitmeye ne dersin? Bir arkadaşım iyi bir otel tavsiye etti. Buradan yolun hemen yukarısında. Oraya gidebiliriz. Beklentiyle ona baktı.

"Oh," dedi, bir otel odasında birlikte oldukları düşüncesiyle kalbi hızla çarpıyordu. 'Bu kulağa... şey, bana iyi geliyor. Zaten tatlı yiyemeyecek kadar tokum.

Garsona hesabı getirmesini işaret ederken Rob'un gözleri parlıyordu.
Çabucak ödedi ve onu kolundan tutarak restorandan dışarı çıkardı.
"Gidelim... Sana ihtiyacım var Mia. Gözlerinin içine baktı, göz bebekleri
arzuyla büyümüştü. "Seni ilk gördüğümünden beri bunu istiyordum.

SIX

NOW

Hafta sonunda Rob golf oynarken Jen de Lottie ve Jack'i tenise ve yüzmeye götürdü ve Ruby'ye baktı. Jen, Rob'un arkadaşlarıyla eğlenmek için biraz zaman ayırmasına aldırmadı. Randevu gecelerinin bu kadar iyi geçmesinden ve yeniden bağlantı kurmayı başarmalarından dolayı mutluydu. Ancak çocuklarla geçirdiği yoğun bir hafta sonundan sonra, Pazartesi günü alarmin sesiyle uyandığında kendini dinlenmiş hissetmiyordu. Hafta, okula bırakma ve ev işleri telaşıyla geçti. Çoğu gün spor salonuna gitmeyi başardı ve dinlenmek için zaman ayırdığı için minnettar hissetti. Perşembe günü hala yorgundu ama haftanın en sevdiği günü olduğu için daha mutlu uyandı; Natasha ve Amy ile birlikte kedi barınağında gönüllü olarak çalıştıkları gün.

Hızlı bir duş aldıktan sonra Rob'u işe gitmek üzere hazırlanırken bıraktı ve kendisi de çocukların öğle yemeklerini hazırlamak üzere mutfağa gitti. Smoothie makinesine bir muz, biraz çilek ve ahududu koydu, ardından Rob'un her zamanki vitamin karışımını ekledi ve spor salonu için şişesine dökmeden önce karıştırdı. Her gün işten sonra spora gider ve seansı her zaman ev yapımı bir smoothie ile bitirirdi. Jen de eskiden kendisi için yapardı, ta ki şekerin yeni sigara türü olduğuna dair bir makale görüp bırakana kadar.

Çok geçmeden çocuklar kalktı ve o da kahvaltılarını hazırlamaya başladı. Rob duştan çıktı, saçları hâlâ nemliydi ve iş yerinde kahvaltı edebilmek için buzdolabından granola yoğurt aldı. Sırt çantasını aldı ve kadın ona smoothie'sini uzatarak veda öpücüğü verdi.

apartmandan ayrıldı. Çocuklara el salladı ve ardından Jen onları okula götürmek için çılgınca bir koşuşturmaya başladı.

Kalktıktan üç saat sonra Jen Ruby'yi spor salonundaki kreşe bıraktı ve kızı mutlu bir şekilde oyuncaklarla oynarken ona el sallayarak veda etti. Ruby artık oraya alışmıştı ve çalışanları seviyordu. Hafta içi çoğu sabah Jen onu bıraktığı için hepsi onu iyi tanıyordu.

Jen'in spor salonunun faydalarının haftada on beş saate kadar ücretsiz çocuk bakımını da içerdiğini anlaması biraz zaman almıştı. Rob, Jen çalışmadığı sürece çocuk bakımı için ödeme yapmayacağı konusunda çok netti ama spor salonu için ödeme yapmaktan çok memnundu. Onun her zaman iyi görünmesini isterdi. Bunu asla yüksek sesle söylemezdi ama müşterilerini etkilemek için kolunda güzel bir eş olmasını isterdi. Londra emlak piyasasına yatırım yapan tüm yaşlı erkeklerin onu kıskanmasını istiyordu. Emlakçı olarak çalıştığı zamanlarda ofiste "*En kısa etekliler en büyük mülkleri satar*" derlerdi. Sanki performansını küçümsüyorlarmış gibi bu sözler Jen'in her zaman içini burkmuştu. Kariyerinin o noktasında tüm ofiste en çok komisyonu o kazanıyordu; aynı ajansta çalışan Rob'dan çok daha fazla.

Rob spor salonunun çocuk bakımı sağladığını biliyordu ama spor yapmaktan daha fazlası için kullandığını fark etmemişti. Perşembe günleri Ruby'yi kreşe bırakıyor, böylece kedi barınağında gönüllü olarak çalışabiliyordu. Rob bunu öğrenirse, neden kendine zaman ayırmak istediğini anlayamazdı. Spor salonunda egzersiz yaptığı zamanlar dışında, hafta içinde çocukları olmadan geçirdiği tek zaman, anne olmanın ötesinde bir kimliğe sahip olduğu tek zamandı. Ve kedilerle ilgilenmeyi ve onlara yeni evler bulmalarında yardımcı olmayı seviyordu.

Jen yakıcı güneşin altında caddede yürürken, elleri arabadan kurtulmuş bir halde gülümsedi. Cuma günü Rob'la yediği akşam yemeğinden sonra hâlâ keyfi yerindeydi. Yemek çok iyi geçmişti ve kendilerini sadece anne baba gibi değil, yeniden bir çift gibi hissetmişlerdi. Ve sonunda onunla yeniden bağlanma, birbirlerine daha fazla zaman ayırma konusunda konuşmayı başarmıştı. O da bir çift olarak birlikte daha fazla zaman geçirmek için yanıp tutuşuyordu. İşini seviyordu ama ofiste geçirdiği uzun saatlerden bıkmıştı.

"Seni özledim Jen," demişti, dantelli bornozunun içinde teriyaki bifteğini yerken eli onun kalçasını sıkıyordu, yüzü hala konuşmalarından dolayı kızarmıştı.

yatak odasındaki aktiviteler. "Seninle olmayı seviyorum. Ve çok haklısın. Birbirimize daha fazla zaman ayırmalıyız.

Birlikte romantik bir hafta sonu tatiline çıkmalarını önermişti. Ailesi deniz kenarındaki yazlıklarında çocuklarla ilgilenebilir, o ve Jen de kaçmak için bir spa oteli bulabilirlerdi.

Hesabına 500 sterlin aktarmış ve bir yer ayırtmayı kabul etmişti. Bu haftanın ilk günlerini lojistiği organize ederek ve hepsine uygun bir hafta sonu bulmak için kayınvalidesiyle irtibat kurarak geçirmişti. Sonunda, Ruby'ye baktığı son telaşlı yıldan sonra Jen kaostan çıkıp günlük hayata geri dönüyordu.

Kedi barınağına vardığında Amy ve Natasha çoktan oradaydı. Natasha yeni bir yavru kediye biberonla besliyor, Amy ise kum tepsilerinden birini temizliyordu. Jen merhaba dedikten sonra masadaki bilgisayarın başına geçerek bir gecede kedi sahiplenmek isteyenlerden ve barınağa kabul edilmesi gereken kediler bulanlardan gelen e-postaları yanıtladı.

Natasha'nın okul kapısında Jen'in ona evde kalan bir ebeveyn olarak becerilerinin güncelliğini yitirmesinden endişe ettiğini söylemesinden bu yana dört aydır oradaydı. Jen hep bir kedi istemişti ama oturdukları apartmanda evcil hayvan beslemek yasaktı. Jen resepsiyonda Amy'ye bu kuraldan şikâyet ettiğinde sohbet etmeye başlamışlardı. Amy'nin de kedileri sevdiği ortaya çıkmıştı ve Jen ona gönüllülük fırsatından bahsettiğinde hemen kaydolmuştu.

Sabah çabuk geçti. Jen orada çalışmayı seviyordu. Her zaman çok çeşitliydi. Sosyal medyada yeni sahipleniciler için reklamlar yayınladı, kedilere baktı ve onlarla oynadı ve potansiyel sahiplenicilere barınağı gezdirdi.

Gitmek üzere toparlanırlarken Natasha, "Sabah gerçekten çok çabuk geçti," dedi. "Her zaman öyle olur," dedi Amy hüznle. 'Keşke bu benim maaşlı işim olsaydı sadece gönüllü bir rolden ziyade'.

Jen ona gülümsedi. "Son zamanlarda işler kötü mü gitti? Amy her zaman soğukkanlı ve sakindi ama Jen binayla ilgili pek çok sorun olduğunu biliyordu ve diğer daire sahiplerinden bazıları resepsiyon görevlilerine karşı çok talepkâr ve hatta bazen kaba olabiliyordu.

Amy iç çekti. 'Her zamanki gibi. Bir sürü şikayet. Çalışmayan duşlar, duvarlardan çıkan fayanslar, bu tür şeyler. Ayrıca birisi yüzme havuzunun çatıya taşınıp taşınamayacağını soruyor. Gözlerini devirdi ve Jen güldü.

Üçü birlikte dışarıya, güneşin altına çıktılar. "Öğle yemeği için boş olan var mı? Natasha sordu. "Çok güzel bir gün. Dışarıda yiyelim, güneşin tadını çıkaralım.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Amy. 'Biraz güneşe ihtiyacım var.

Yarım saat sonra üçü parktaki çimlere yayılmış, süpermarket sandviçlerini yiyorlardı. Jen Ruby'yi spor salonundaki kreşten almış, sonra da onlara katılmak için geri dönmüştü. Ruby şimdi elinde dağınık bir muzla etraflarında dolanıyordu.

"Cuma akşamı Rob ile yemeğiniz nasıldı? Natasha sordu. Jen, Natasha ve Amy'ye planlarını geçen hafta anlatmıştı.

"Gerçekten iyi geçti," dedi Jen, hatırladıkça kendi kendine gülümseyerek. Yani, biraz geç kaldı ama-

"Yine mi iş? Natasha kaşlarını kaldırarak araya girdi. "Evet, ama-

Natasha nazıkçe, "Onun için çok şey yapıyorsun, Jen," dedi.

"Ama biz böyle anlaşıştık," dedi Jen. 'İşi bıraktığımda tüm ev işlerini ve çocuk bakımını benim yapacağım konusunda anlaşıştık. Onun yoğun bir işi var ve ben bütün gün evdeyim.

Natasha içini çekerek parmaklarıyla otları karıştırdı. "Hmm...

"Ondan hiç hoşlanmadın, değil mi? Jen söyledi. Natasha'yla Rob'un ofisinde kısa bir süre çalıştıktan sonra tanışmıştı. Geçici bir işti ve kısa süre sonra yaşlılara bakıcılık yapmak üzere ayrılmıştı. Jen o zamanlar onunla pek konuşmamıştı; sadece bir kez ofiste görmüştü. Ama sonra Lottie ve Jack Natasha'nın kızı Matilda'nın okuluna başladıklarında kısa sürede arkadaş olmuşlardı. Jen bazen Rob'un birlikte çalıştıkları dönemde onu üzecek bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordu. Natasha onu her zaman eleştiriyor gibiydi.

Ondan değil. Sadece, seni hafife alıyor gibi görünüyor. Bir evlilik eşit olmalıdır. İkiniz de birbiriniz için aynı şeyleri hissetmelisiniz. Birbirinizi önemsemelisiniz.'

"Muhtemelen ikimiz de birbirimizin kıymetini bilmiyoruz," dedi Jen. 'Dokuz yıldır evliyiz, okul yıllarımızdan beri birlikteyiz. Birbirimizin yanında olmaya alıştık. Ve bence çiftlerin biraz ayrı kalması normal

çocuk sahibi olduklarında. Hayat çok yoğun ve çocuklar çok fazla zaman alıyor. Her zaman yapacak çok şey var.

Natasha başını salladı. "Belki. Ben bilemem. Steve ve ben Matilda iki yaşındayken ayrıldık.

Amy başını kaldırdı. 'Evlilikler zor iştir,' dedi. 'Sürmesi için tamamen uyumlu olmanız gerekir. Birbiriniz için yaratılmış olmalısınız.

"Mesele de bu," dedi Jen, "Amy haklı. Evlilikler bir iştir. Rob son zamanlarda mesafeli. Çok çalışıyor ve çok uzakta. Ama kıvılcımı geri getirebiliriz. Cuma gecesi ilişkilerinin ne kadar tutkulu olduğunu düşündü. "Yapabileceğimizi biliyorum. Sadece bunun için çalışmalıyız. Bu yüzden ona en sevdiği yemeği pişirdim, bu yüzden ne istediğini öğreniyorum ve her zaman ona sahip olduğundan emin olmaya çalışıyorum.

"Peki ya senin istediğin? Natasha sordu. "Tek istediğim mutlu çocuklar ve istikrarlı bir aile.

Amy başını salladı. 'Sanırım bu önemli. Ama elbette bu sadece temel bilgiler. Peki ya eğlence kısmı? Hâlâ seks yapıyor musunuz?" diye sordu. "Amy!" dedi Natasha. "Bunu soramazsın! Güldü.

"Sorun yok," dedi Jen. 'Hâlâ seks yapıyoruz. Aslında o kısım her zaman iyiydi. Sorun seks değil. Konuşmak, bağ kurmak. Artık bunu yapmıyoruz. Zorla gülümsedi. "Dediğim gibi, bunun üzerinde çalışıyorum.

Natasha yine kaşlarını çattı ve elini Jen'in dizine koydu. 'Senin için endişeleniyorum, Jen. Neden evliliğin üzerinde çalışmanın Rob'un değil de senin sorumluluğun olduğunu düşünüyorsun?

Jen başını salladı. 'Sadece benim değil. İkimizin de. Yine de bunu sadece kendisinin düşünebileceğini biliyordu. Romantik hafta sonu tatilini ayarlayan oydu, ailesiyle çocuk bakımını ayarlayan da oydu. Rob ofise döner dönmez muhtemelen bunu bir kez bile düşünmemişti.

Tekrar denedi. 'Bak, bir dergide çok güzel bir makale okudum. "Evliliğinizdeki kıvılcımı nasıl koruyabilirsiniz?" Çok iyi tavsiyeler vardı.'

'O dergileri okumayı bırakmalısın. Senden istedikleri her şeyi başaramazsın. Natasha Jen'in kolunu sıktı. 'Haftada beş kez spor salonuna gitmek. Günde üç öğün sağlıklı yemek pişirmek. Her zaman çocuklarınızla oynamak ve onları eğitici faaliyetlere götürmek. Her zaman mükemmel görünmek. Kocanızı elinizde tutmak için çalışmak. Bunların hepsi çok saçma. Natasha ters ters baktı

Sanki derginin editörüyle konuştuğunu ve onlara tam olarak ne düşündüğünü söylediğini hayal ediyormuş gibi öfkeyle orta mesafeye baktı.

Jen'in kaşları çatıldı. Natasha sanki onun tüm hayatıyla alay ediyormuş gibi hissediyordu. Evde oturan bir anne olduğundan beri onu meşgul eden şeyler *bunlardı*. Natasha onun en yakın arkadaşıydı ama bazen Jen'in hayatını hiç anlamadığını hissediyordu.

"Gitmem gerekiyor," dedi Jen, ayağa kalkıp Ruby'nin elini tutarak. "Annemi evde ziyaret edeceğim.

Natasha da ayağa kalktı. "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu. Natasha Jen'in geçmişini ve annesini ziyaret etmekte neden bu kadar zorlandığını biraz biliyordu. Daha önce bir kez Jen'in arabası bakımdayken onu bakım evine bırakmıştı.

Jen, "Hayır, sorun değil," dedi. Tek başına gitmek istiyordu.

'Jen, seni üzmemi istememiştin. Bazen çok açık sözlü oluyorum, bunu biliyorsun.

Jen ona sarılmak için uzanarak, "Beni üzmedin," dedi.

Natasha Jen'in sırtına sarıldı, onu sıkıca kavradı, vücutları birbirine yapıştı. Uzaklaşırken, uzanıp Jen'in kulaklarının arkasına birkaç tel saç koydu. "Bunları sadece sana değer verdiğim için söylediğimi biliyorsun, değil mi?" dedi içtenlikle.

Jen başını salladı. "Sorun değil," dedi. "Yarın okul çıkışında görüşürüz. Amy'ye hafifçe sarıldı ve sonra ayrıldı.

Bebek arabasında Ruby'yle birlikte eve doğru yürürken Jen gözlerinin yaşardığını hissetti. Kendisi ve Rob hakkında çok umutluydu. Her şeyi hallettiğinden, hafta sonu tatilinde aralarındaki kıvılcımı geri kazanacaklarından emindi. Ama Natasha haklıydı. Evlilikleri için Rob'dan daha fazla çaba harcıyordu. Rob'un gömleğinde kokladığı parfümü, müşterilerle geç saatlere kadar içtiği geceleri düşündü. Bazen onun gerçekten söylediği yerde olup olmadığını merak ediyordu. Mükemmel bir eş olmak, onun kariyerini desteklemek için o kadar çok çalışmıştı ki. Ama onu hafife mi alıyordu? Gerçekten de Natasha'nın düşündüğü kadar boş bir hayat mı yaşıyordu? Tek istediği mutlu bir aileydi. Bunu korumak için elinden gelen her şeyi yaptığından emin olmalıydı.

SEVEN

SIX MONTHS EARLIER

Mia ofise girerken kendi kendine gülümsedi. İçeri giren ilk kişi oydu ve buranın kendisine ait olmasını seviyordu. Sabahın erken saatlerinde, bodrum katındaki dairesinin locasında kendini sefil ve klostrofobik hissedirdi ama ofise erken geldiğinde, nihayet uzanıp bir şeyler yapmak için kendine ait bir alanı varmış gibi hissediyordu. Bilgisayar ekranlarıyla dolu boş odada nihayet kendi düşüncelerini duyabiliyordu.

Geçici görevlerinde her zaman iyi bir izlenim bırakmaya çalışırdı, ama bu sefer her zamankinden daha fazla çaba harcıyor, mümkün olduğunca erken geliyordu. Rob geç saatlere kadar kalsa bile Mia hep oradaydı ve Rob onu sık sık yemeğe götürüyordu. Aralarındaki aşk hızla ilerliyordu ve Mia kontrolü kaybetmenin, kendini tamamen ona teslim etmenin o harika duygusunu hissedebiliyordu. Sonunda kabul edilmişti, bir şeyin parçasıydı. O ve Rob bir bütünün iki yarısıydı.

Asistanı Grace tatildayken bu hafta onun yerine bakması için ısrar eden oydu. Grace'in masası onun ofisinin hemen yanındaydı ve şimdi Mia'nın canı ne zaman isterse uğramak için bir bahanesi vardı. Ve Rob'la birlikte öğle yemeği yemeleri için daha fazla neden vardı.

Rob ona e-postalarına ve günlüğüne erişim izni vermişti ve Rob'un hayatına bu düzeyde dahil olmayı seviyordu. Gelen her e-postayı okuyor ve hangilerine yanıt vermesi gerektiğine karar veriyordu. Vakit buldukça eski e-postalarını gözden geçiriyor, ilginç görünen her şeyi okuyordu. Aslında çok fazla şey yoktu, sadece

Bir emlakçıdan bekleyeceğiniz her şey. Görünüşe göre işlerini hallettikten sonra e-postalarının çoğunu silmişti ve Grace eski e-postaları klasörler halinde düzenlemişti. Klasörlerden biri ilgisini çekmişti. 'Çatı katı, Riverview Apartmanı'.

Garipti, çünkü diğer tüm klasörlerin genel isimleri vardı: 'Ev satışı', 'Daire satışı', 'Bina satışı'. Klasöre tıkladı ve Rob'un kendisi için satın aldığı daire olduğunu fark etmeden önce birkaç mesaj okudu. Satış broşürünü buldu ve modern mobilyalar ve muhteşem manzaralar sunan güzel çatı katını inceledi. Rob onu henüz oraya götürmemişti ama yakında götüreceğinden emindi. Şu anda hâlâ bembeyaz çarşafli pahalı oteller ve siyah kravatlı garsonların servis yaptığı lüks restoranlarla onu etkilemeye odaklanmıştı. Onun kocaman dairesinde tek başına yaşadığını düşündükçe gülümsüyordu. Belki de çok dağınık olduğu ve buzdolabında hiçbir şey olmadığı için onu oraya davet etmemişti. O kadar çok çalışıyordu ki muhtemelen yemek yapmaya ya da evle ilgilenmeye hiç vakti olmuyordu. Muhtemelen utanmıştı ve kızın onu yargılayacağından endişeleniyordu. Belki de nasıl yaşadığını öğrendiğinde ilgisini çekmeyeceğinden bile endişeleniyordu. Ama o aldırmadı. Evi düzenli tutmasında ona yardım edebilirdi. İkisinin birlikte aile kurması için mükemmel bir yer olabilirdi.

Dün yirmi dakikasını broşürdeki çatı katı resimlerini inceleyerek geçirmiş, kendini Rob'la birlikte o dairede yaşarken, balkondaki jakuzide bir şişe şampanyayı paylaşırken ve manzarayı seyrederken hayal etmişti. Google Street View'da binaya bakmış ve her açıdan incelemişti. Ofisten sadece on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi ve o akşam işten sonra dolambaçlı bir yoldan geçip binanın tepesine bakarak çatı katındaki manzarayı düşünmüştü. Onu arayıp kendisini içeri davet etmeyi düşünmüştü ama sonra onun spor salonuna gittiğini hatırladı.

Şimdi sabahın erken saatlerinde ofiste, bilgisayarını açtı ve Rob'un gece boyunca gelen e-postalarını sıraladı. Fazla bir şey yoktu: piyasadaki yeni bir daire için gelen birkaç teklif ve ailesinin evini satmak isteyen bir satıcı vardı. Geri kalan her şey spam'di ve onları da çabucak sildi.

Kısa bir süre sonra da mutfığa gidip ortak bulaşık makinesini boşalttı ve kendine bir bardak su aldı. Sonra oturup Rob'un günlüğünü gözden geçirdi. Önce bu haftaya baktı. Bir haftası vardı.

Bugün bir dizi toplantı var: sabah ekiple bir toplantı, öğleden sonra da birkaç müşteri toplantısı. Takvimini karıştırdı, dalgın bir şekilde önümüzdeki haftalara baktı.

Ve sonra aniden durdu, nefesi boğazında düğümlendi.

Rob'un takviminde gelecek hafta için 'evlilik yıldönümü' başlıklı bir randevu vardı. Davetiye Jen adında biri tarafından gönderilmişti. Mia boğazında kusmuğun yükseldiğini hissetti. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Rob evliydi. Jen, Rob'un karısı olmalıydı.

EIGHT

NOW

Jen annesinin bakım evinin otoparkına girdi ve hızla arabadan indi. Ruby'yi araba koltuğundan kaldırırken titredi. Yolcu koltuğundaki montuna uzandı. Daha önce hava sıcaktı ama şimdi güneş bir bulutun arkasında kaybolmuştu ve hafif bir esinti boynunu gıdıklıyordu.

İçerisi sıcak olurdu. Yazın bile sakinleri için kaloriferleri hep yüksekte tutarlardı. Aceleyle çakılların üzerinden geçerek büyük, aydınlık girişe geldi. Ev eskiden görkemli bir evdi ve şimdi bile bir bakım evinden çok bir otele benziyordu. Jen iki yıl önce annesinin felç geçirdiği için hastanede olduğunu söyleyen telefonu aldığı anda hemen onun yanına koşmuştu. Annesi henüz elli beş yaşındaydı ama kısa süre içinde tüm yeteneklerini yeniden kazanamayacağı anlaşılmıştı. Her ne kadar Jen yıllar önce annesinin düğününe 'onun gibiler için fazla lüks' olduğunu iddia ederek gelmemesi üzerine annesiyle irtibatını koparmış olsa da, Jen annesinin bir eve yerleştirilmesi ihtimali karşısında yıkılmıştı. Rob, Jen ağlarken ona sarılmış ve ardından harekete geçerek annesini Batı Londra'nın en çok rağbet gören bakım evine yerleştirmek için bazı torpiller yapmıştı. Annesi için burada bir yer bulduğunu söylediğinde Jen rahatlayarak ağlamıştı. Jen bunun çok pahalı olacağını düşünmüştü ama Rob ona endişelenmemesini, kendisinin ilgileneceğini söylemişti.

Resepsiyon personeli gülümseyerek Jen ve Ruby'ye dostça selam verdi. Ruby kıkırdarak onlara el salladı. Jen sevmese bile kızı buraya gelmeyi seviyordu.

Annesinin zemin kattaki tek yatak odalı dairesine doğru ilerlediler ve Jen derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı sertçe çaldı.

"İçeri gel," diye seslendi annesi.

Jen kapıyı açtı. Annesi pencere kenarındaki koltuğunda oturuyordu, zayıf bedeni büyük sandalyenin içinde neredeyse kayboluyordu. İki yıldır her hafta ziyaret etmesine rağmen, Jen annesini bu şekilde gördüğünde her zaman yeni bir şok hissedirdi. Hâlâ ellili yaşlarındaydı ama felç geçirdiğinden beri hızla yaşlanmıştı ve şimdi çok daha yaşlı görünüyordu.

"Ah, sensin," dedi annesi, ondan uzaklaşıp pencereden dışarı bakarak. 'Hemşire olabileceğini düşündüm. Günün bu saatinde bazen bisküvi getirirler.

"Her Perşembe geliyorum anne.

Buna ihtiyacın olmadığını biliyorsun. Sadece mirasımın peşindeyim. Ölmemi bekliyorsun.'

Jen yutkundu. Bu gerçeklerden çok uzaktı. Annesi Doğu Londra'daki dairesini hep kiraya vermişti ve hiç parası yoktu. Bakım evinin tüm masraflarını Rob ödüyordu. Ama bunu annesine söylemenin bir anlamı yoktu. Felç geçirdiği için bazı şeyleri hatırlayamadığını söylüyordu ama Jen hafızasının seçici olduğundan şüpheleniyordu. Hatırlamak istemediği şeyler vardı.

"Sana bir içki hazırlamamı ister misin anne?"

"Hayır, teşekkürler, daha yeni içtim.

'Binanın etrafında bir yürüyüşe çıkalım mı? Biraz esinti var ama montlarla yeterince ısınırız.

"Bu iyi olurdu," dedi annesi.

Jen annesinin paltosunu giymesine yardım etti ve ardından annesine tutunması için kolunu uzattı. Ruby ayaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyordu ve koridorda yavaşça yürüdüler. Ruby Jen'in diğer eline tutunarak onu daha hızlı çekmeye çalıştı.

Jen, annesinin hızında yürümeye odaklanarak, "Biraz yavaşla Ruby," dedi.

Resepsiyonun önünden geçerlerken annesi çalışanlara merhaba diye seslendi ve onlar da kibarca gününün nasıl geçtiğini sordular. "Kitap okuyarak çok güzel bir sabah geçirdim," diye cevap verdi. Jen'e söylediğinden daha fazlasını söylemişti. Jen, en azından burada mutlu olduğunu düşündü. Umabileceği tek şey buydu.

"Sence Harry ne zaman ziyarete gelir?" diye sordu annesi, evin ön kapısından çıkıp sağa bahçeye doğru dönerlerken. "Bilmiyorum anne," dedi

Jen. "Babamla artık konuşmadığımı biliyorsun. Jen on beş yaşındayken dolandırıcılık suçundan hapse girdiğinden beri konuşmamışlardı. Birkaç yıl sonra hapisten çıkmıştı ama bir daha konuşmamıştı. o zamandan beri onunla ya da annesiyle temas kurmadı.

"Tabii ki seninle konuşmaz," dedi annesi, "yaptığın şeyden sonra.

"Seni korumaya çalışıyordum," dedi Jen ama bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Jen, babası annesine vurmaya başladığında polisi aramıştı. On beş yaşındaydı ve kendi evinde yeterince korkmuştu. Polisi aradığında titriyordu ama polis hemen gelmiş ve babasını tutuklamıştı. Annesi mosmor olmuştu ama onun öfkелendiğı kişi Jen'di.

Polis annesine yardım etmeye çalışmıştı ama annesi suç duyurusunda bulunmamaya karar vermiş ve onu gizlice aile evine geri almıştı. Jen kimseye söylememişti, çünkü sosyal hizmetlerin gelip onu götürmesini istemiyordu. Bunun yerine evin dışında, kütüphanede, parkta ya da arkadaşlarının evinde takılıyor, sadece gidecek başka bir yeri olmadığına uyumak için eve geliyor ve sabah erkenden babası kalkmadan evden çıkıyordu.

Jen'in annesi şimdi, 'Baban benim hayatımın aşkıydı,' dedi. 'Sen bunu mahvettin. Ailemizi mahvettin. En başta polisi etrafta dolaştırmasaydın, dolandırıcılık suçlamasına asla bakmazlardı bile. Annesinin gözleri çıldırmaya başlamıştı ve Jen onun çok sinirli olduğunu anlayabiliyordu.

"Bu konuyu şimdi konuşmayalım anne," dedi Jen. Jen Natasha'nın da yanında olmasını diledi. Daha önce onunla birlikte eve geldiğinde, annesiyle hava durumu ve evdeki eşyalar hakkında havadan sudan konuşarak ortamı yumuşatmıştı. Bu Jen'in üzerindeki baskıyı azaltmıştı.

'Senin yüzünden ziyarete gelmiyor. Ona nerede olduğumu söylemedin.

"Yıllardır ondan haber almadım. Ama irtibata geçerse, ona senin detayların üzerine.' Jen belki de anne ve babasının birbirlerini hak ettiklerini düşünmeye başlamıştı. Hayatının büyük bir bölümünde farklı ebeveynlere, Rob'unkilere daha çok benzeyen ebeveynlere sahip olmayı dilemişti. Ancak şimdi annesi zayıf düşmüştü ve onunla arasında bir bağ olduğunu hissediyordu. Gençken onu koşulsuz olarak sevmişti. Arada sırada Jen'in gözünün önüne, o çok sevdiği annesi gelirdi.

Çok. Geçmişte yaşamayan ve düştüğünde onu kaldıran kişi. Onu özledi.

"Teşekkür ederim," dedi annesi sert bir sesle. "En azından bunu yapabilirsin.

Bahçede dolaşmaya devam ettiler ve Jen annesini görmezden gelerek Ruby'ye farklı çiçekleri göstermeye başladı. On yedi yaşındayken Rob'la ilk tanıştığı ve Rob'un onu ailesinin evine götürdüğü zamanı hatırladı. Çok güzel bir bahçeleri vardı ve Rob'un annesini tanıdığına, ona tüm bitkilerin isimlerini ve onlara nasıl bakacağını öğretmişti. Rob'un annesi ona kendi annesinden daha fazla annelik yapmıştı.

Jen on beş dakika boyunca annesi ve Ruby ile birlikte bahçede dolaştı, annesinin yanında sessizce yürüdüğüne farkında olarak kızıyla bilinçsizce sohbet etti. Sonra Jen, Rob'un evlilik yıldönümleri için ona aldığı Cartier marka saate dikkatle baktı. "Gidip çocukları okuldan almam gerekiyor. Bunu söylerken, annesinin bir kez bile onları sormadığını ve Ruby ile de ilgilenme zahmetine girmediğini fark etti. Jen annesinin sevgisi için tanıdık bir acı hissetti.

"O zaman gitsen iyi olur," dedi annesi. "Önce benimle odama kadar yürü. Tek başıma idare edemeyeceğimi biliyorsun.

Sessizce geri döndüler ve Jen annesinin koltuğuna gömülüp televizyonu açmasını izledi.

Jen banyoya gitti ve dolabı kontrol etti. Doktorun reçete ettiği plastik hap şişelerini gördü. "İlaçlarını almayı unutmuyor musun anne?

'Elbette öyleyim. Henüz aklımı kaybetmedim.'

Jen dolaba uzandı ve çantasına bir şişe güçlü ağrı kesici koydu. Annesinin artık onlara ihtiyacı olmadığından emindi ve ihtiyacı olsa bile evde ilaç bulmak kolaydı.

'Tamam o zaman anne. Gitsek iyi olacak. Salona geri döndü ve eğilip annesinin soğuk yanağını öptü. Annesi tepki vermedi. Bunun yerine, Jen Ruby ile birlikte dışarı çıkarken televizyona odaklandı.

Rob'un genellikle akşamları müşteri toplantıları oluyordu ama bu akşam birlikte yemek yemeyi planlıyorlardı. Jen akşam yemeğini hazırlamış ve Ruby'yi yatırmıştı ki Rob saat 19.15'te ona bir mesaj göndererek spor salonundan çıktığını ve eve gitmek üzere olduğunu söyledi. Jen onun için akşam yemeğini ısıtmaya başladı. Ama Rob 7.30'da, hatta 8'de bile dönmedi ve zaman ilerledikçe bir endişe balonu oluştu.

Jen'in midesinde bir şeyler oluşmaya başladı. Onu aramaya çalıştı ama cevap vermedi, bu yüzden ona bir mesaj gönderdi. Büyük çocuklarını yatırdı ve sonunda akşam yemeğini tek başına yedi. Saat 22.30'da evi toplamayı bitirmiş ve akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamıştı. Genellikle Rob bu saatte dışarıdaysa Jen tek başına yatar ve sabah onu görürdü. Ama mesajlarına cevap vermemiş olması onu rahatsız etmişti. Akşamları genellikle iş için dışarıda olmasına rağmen, mesajlara her zaman cevap verirdi. Balkona, temiz havaya çıktı ve onu tekrar aramaya çalıştı. Numarası doğrudan telesekretere düşmüştü.

Telefona tekrar baktı, onu kontrol etmek için başka birini araması gerekip gerekmediğini merak etti. Spor salonundan ayrıldığından beri onunla iletişim kurmamıştı. Elbette biri ya da bir şey tarafından yolu kesilmiş olabilirdi ama mutlaka ona haber verirdi.

Aşağıdaki Batı Londra'nın ışıltılı ışıklarına baktı ve Thames Nehri'nin altından usulca akmasını izledi. Biraz daha uyanık kalıp adamın dönüp dönmeyeceğine bakacaktı. Ertesi gün işi vardı ve büyük bir olay olmadığı sürece iş gecelerinde her zaman gece yarısı evde olurdu. Jen içeri girdi ve yatağının başucundaki masadan bir kitap aldı. Son bir aydır bu kitabı okuyordu ama her gece sadece birkaç sayfa okuyabiliyordu, sonra kelimeler sayfalarda bulanıklaşmaya başlıyordu. Belki bu gece daha fazla ilerleme kaydedebilirdi.

Balkonun ışıklarını açtı ve rattan kanepeye oturdu, gece havasındaki hafif soğuktan korunmak için etrafına bir battaniye sardı. Kendini dünyanın tepesinde, Batı Londra'nın önüne serilmiş olduğunu hissediyordu. Çatı katını ilk gördüğünde Rob'a bunu söylediğini hatırlıyordu, Rob orayı satın almaları için çırpınıyordu.

"Sadece dünyanın tepesindeymişiz gibi hissettirmiyor," diye cevap verdi, kolunu onun omuzlarına dolayarak. "Sanki dünyanın sahibiymişiz gibi hissediyorum."

Apartman bloğu bölgedeki en seçkin bloktu ve Rob'un müteahhitten bu kadar büyük bir indirim almakla iyi yaptığını biliyordu. Bloktaki dairelerin çoğunu müşterilerine satmıştı, bu yüzden müteahhit ona yardım etmekten mutluluk duymuştu. Ama Jen burada yaşamak konusunda tam olarak emin değildi. Çocuklar olmadan mükemmel olabilirdi, emlakçı olarak çalışmaya başladığı ilk zamanlarda yaşamayı hayal ettiği türden bir yerdi. Ama bir yanı, çocukların önceki evlerinde olduğu gibi koşup oynayabilecekleri bir bahçeleri olmasını diliyordu.

Ve şimdi buradaydı, tüm bu lüksü takdir ediyordu ama binayla ilgili pek çok sorun vardı. O yere baktı

Ruby balkon panellerinin arasına tırmanmıştı. Amy panellerin değiştirilmesini çoktan ayarlamıştı ve artık bir boşluk kalmamıştı. Jen, Ruby düşseydi başına neler gelebileceğini düşünerek ürperdi.

Tekrar saatine baktı. *Adam neredeydi?* Spor salonundan ayrıldıktan sonra ona ne olmuştu?

Telefonu çaldı ve aceleyle açmaya gitti. Natasha'dan bir mesaj.

Seni daha önce üzdüysem özür dilerim. Öyle bir niyetim yoktu. Sadece seni önemsiyorum, hepsi bu. Umarım anneni ziyaretin iyi geçmiştir. Xx

Jen geri mesaj attı.

Merak etme! Annem her zamanki gibiydi. Ona ne diyeceğimi hiç bilemiyorum. Keşke yanımda olsaydın! Ve şimdi Rob evde değil. Bu akşam birlikte yemek yiyecektik ama gelmedi. Xx

Oh, Jen. Ama bu onun için normal değil mi? Sık sık geç saatlere kadar çalışır.

Nerede olduğunu söylemek için mesaj atmadı. Endişeleniyorum. Sence bir şey yapmalı mıyım?

Ne gibi?

Bilmiyorum. Sadece bir şeylerin ciddi şekilde yanlış olduğunu hissediyorum.

Jen'in midesinde korkunç bir burkulma hissi vardı. Ya Rob'a bir şey olduysa? Ya eve hiç gelmediyse? Ya o sabah spor çantasını ona verdiğinde, bu onu son görüşüyse?

Muhtemelen arkadaşlarıyla dışarıdadır. Ya da müşterileriyle. Nasıl biri olduğunu bilirsin. Sadece yatağına git. Gece ortaya çıkacaktır.

Jen yutkundu. Tabii ki Natasha haklıydı. Çatı katına geri döndü, veranda kapılarını kilitledi ve anahtarı yerine koydu, sonra yatmak için hazırlandı.

Rob'a son bir kez mesaj attı:

Bu gece neredesin? Spordan sonra eve geleceğini sanıyordum. Bana güvende ve iyi olduğunu söyle xx

Sonra derin bir uykuya daldı.

Gece 3'te telefonunun çalmasıyla uyandı. Önce alarm zilinin çaldığını düşündü ama sonra bunun bir arama olduğunu fark etti. Cevap vermeye gittiğinde telefon çoktan telesekretere düşmüştü.

Rob'dan cevapsız arama.

Kalbi yerinden fırladı. O güvendedeydi. Tanrıya şükür. Ama bu saatte onu arayarak ne yapıyordu? Rahatlaması yerini kızgınlığa bıraktı. Muhtemelen sarhoştı ve saatin kaç olduğunu fark etmemişti. Tipik bir adamdı. Onu uyandırmak yerine mesaj atabilirdi. Ama yapmamıştı. Ne yapmaya çalışıyordu? Kız ona mesaj attı:

Neler oluyor? Eve geliyor musun? Xx

O neredeydi? Gece geç saatlere kadar açık olan barlar ve kulüpler bile bu saatte kapalıydı. Ve birkaç saat içinde işe gitmesi gerekiyordu.

Mesajı iletilir iletilmez telefon tekrar çalmaya başladı.

Onu eline aldı. "Rob? Sesindeki kızgınlığı duyabiliyordu. "Neredesin?

Ama telefonun diğer ucundaki Rob değildi.

"Kiminle konuşuyorum, lütfen?" diye sordu kadın sesi.

"Jen," dedi. "Ben Jen. Sen kimsin?"

Kısa bir duraklama oldu. "Rob'un karısı mısınız?" diye sordu.

NINE

Jen'in yüreği ağzına geldi ve yatakta daha dik oturdu. Rob'un telefonuna neden başka bir kadın cevap veriyordu? Ve neden Rob'un karısı olup olmadığını soruyordu? Birden aklına geçen gün Rob'un gömleğindeki yabancı bir parfümün kokusu geldi.

"Evet, evet, ben onun karısıyım," dedi sertçe. "Peki sen kimsin? Cevabı bilmek istemediğine dair bir his vardı içinde.

'Benim adım Priti. Batı Londra Hastanesi'nde hemşireyim.

"Ne? Jen az önce duyduklarını hesaplamaya çalışarak, "Ne?" dedi. Nabzı hızla atıyordu. Rob neden onu kendisi aramıyordu? "Rob nerede?" diye sordu umutsuzca. "Hastanede mi? *Ölmüş olamazdı, değil mi?*

"Sakin ol Jen," dedi hemşire. Sesi sıkılmış gibiydi; bu aramalar işinin rutin bir parçasıydı. 'Rob burada, hastanede. Şu anda durumu iyi. Bir ara sokakta baygın halde bulundu. Ona ne olduğundan tam olarak emin değiliz. Yoldan geçen biri ambulans çağırdı ve onu hastaneye getirdiler.

"Ne? Jen söyledi. "İçki mi içiyordu?

Öyle görünmüyordu. İçki içtiğini ya da uyuşturucu kullandığını hatırlamadığını söyledi. Tamamen kendinden geçmişti. Kendine geldiğinde kafası karışmış ve yönünü kaybetmişti. Neler olup bittiğini bilmiyordu.

"Aman Tanrım," dedi Jen. "Ama şimdi iyi mi?

Öyle görünüyor. Ama kesinlikle kendini eve götürecek kadar iyi değil. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca gözetim altında tutulması gerekecek. Elektrik kesintisinin sebebinden emin değiliz. Başka bir sorun bulamadık.

Tansiyonu biraz düşüktü ama o kadar. Her ihtimale karşı onu evde izlemelisiniz. Endişelendiğiniz bir şey olursa onu hemen geri getirebilirsiniz.

Jen yutkundu. Onun iyi olması için rahatlatmıştı. "Ben yaparım," dedi. "Gelip onu alabilir misiniz?" diye sordu hemşire.

Jen uyuyan çocuklarını düşündü. Hepsini arabaya doldurup hastaneye götürmesi gerekecekti.

'Elimden geldiğince çabuk geleceğim,' dedi.

Jen telefonu kapattı ve gözlerini telefona dikti, adrenalin hâlâ içinde pompalanıyordu. *Rob hastanedeydi.* Ama o iyiydi.

Çocuklarının odasına gitti ve onları kontrol etti. Çok huzurlu bir şekilde uyuyorlardı. Onları uyandırmak ve hastaneye gitmek için yataklarından kaldırmak istemedi. Ama Rob'u görmesi, gerçekten iyi olup olmadığını kontrol etmesi ve onu eve götürmesi gerekiyordu. Sanki uzun süre baygın kalmış gibiydi. Ya hemşire semptomları küçümsüyorsa?

Natasha her zaman yardıma ihtiyacı olduğunda onu arayabileceğini söylemişti. Kızının bu gece babasıyla kalacağını biliyordu, bu yüzden çocuk bakımıyla ilgili herhangi bir sorumluluğu yoktu. Jen de geçenlerde Natasha'nın arabası bozulduğunda ona yardım etmiş ve o günkü tüm bakıcı randevularına götürmüştü.

Jen derin bir nefes aldı ve Natasha'yı aradı.

"Jen? Natasha uykulu bir şekilde cevap verdi. "Sorun nedir? Rob mu? O ne yaptı?"

"Gecenin bir yarısı aradığım için çok özür dilerim. Rob hastanede. Bayılmış... Gidip onu almam gerekiyor. Ben onu alırken gelip çocuklarla oturabilir misin? Hepsi uyuyor. Kanepeye uzanıp dinlenebilirsin."

"Evet, elbette," dedi Natasha. 'Giyineyim ve on beş dakika içinde orada olabilirim.

Jen rahatlayarak iç çekti. Tanrıya şükür Natasha'ya her zaman güvenebilirdi.

Jen hastaneye varıp Rob'u bulduğunda, onun kötü durumda olduğunu hemen fark etti. Hâlâ sersemlemiş ve kafası karışık.

Hemşire, 'Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı var,' dedi. 'Ama semptomları kötüleşirse lütfen geri gelin' dedi.

"Tamam," dedi Jen. Hastaneden çıkarken Rob ona ağır bir şekilde yaslandı ve bir o yana bir bu yana sallandı. Jen, Rob'un o anda yanında olmamasından memnundu.

üç çocuğu vardı. Rob'la aynı anda onlara bakamazdı.

Onu arabaya bindirmeyi başardıktan sonra evine götürdü ve asansörle çatı katına çıkardı.

İçeri girdiklerinde Natasha'ya usulca, "Merhaba," diye seslendi.

"Geri döndük. Rob kanepeye yığılırken Natasha, "Merhaba," dedi.

"Ona ne oldu?" diye fısıldadı Jen'e. "Bayıldı.

"Tanrım," dedi Natasha ona dikkatle bakarak. 'Zavallı şey. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Seninle kalmamı ister misin?

Jen iç çekti. "Hayır, ben iyi olacağım. Bugün ona göz kulak olmamı ve iyi olduğundan emin olmamı söylediler.

Natasha'yı dışarı çıkardı ve Rob'u yatak odasına götürerek giysilerini çıkarmasına ve yatağa girmesine yardım etti. Sonra yanına sokuldu ve birkaç saat daha uyumaya çalıştı.

Jen sabah çocukları okula götürdükten sonra Ruby ile birlikte Rob'u görmeye geldi. Onu uyurken bırakmıştı ama şimdi ayaktaydı ve takım elbisesini giymişti.

"İşe geç kaldım," dedi, sanki bu Jen'in suçuymuş gibi. "Alarmım çalmadı.

'İşe gidemezsin. Doktorlar dinlenmen gerektiğini söyledi. Gözleri hâlâ kan çanağıydı ve titrek görünüyordu. Kadın onun koluna dokundu. "Senin için çok endişelendim. O eve geldikten sonra hiç uyumayı başaramamıştı. Hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için sürekli dönüp duruyordu. Ne olduğunu anlayamamıştı. Rob'un daha önce hiç tıbbi sorunu olmamıştı.

'Ama dinlenemem. Bugün önemli toplantılarım var. Ofise gitmem gerekiyor.

Jen başını salladı. 'İyi olmadığını söylemek için Grace'e e-posta gönderdim bile. En iyi dileklerini iletti ve her şeyi kontrol altında tutacağını söyledi.

Rob elini başına götürdü. 'Korkunç bir baş ağrım var. Belki de haklısın. Belki de evde kalmalıyım. Bazı e-postalara her zaman cevap verebilirim.

"Kanepeye otur ve dinlen," dedi Jen, onu nazıkçe kanepeye doğru yönlendirerek. "Sana bir fincan çay yapayım.

İsteksizce oturdu ve sonra başını minderlerin üzerine bıraktı. 'Hâlâ çok yorgunum,' dedi. 'Ne oldu bilmiyorum. Bir an spor salonundan çıkıyordum, bir an sonra A&E'de uyandım.

"İçki mi içiyordun?"

"Hayır! Rob söyledi. 'İçecek bir şey içtiğimi hiç hatırlamıyorum. Gerçekten. Her şey çok garip. Jen kaşlarını çattı. Hemşire de onun içki içtiğini düşünmemişti. Ve içmiş olsa bile Rob genellikle içkisini tutabilirdi.

Jen parmaklarını onun kalın, kıvrıkcık saçlarında gezdirdi. "Hiçbir şey yok mu? O zaman ne oldu?"

'Spordan sonra bayılmış olmalıyım. Ama doktorlar beni A&E'de kontrol ettiler ve yanlış bir şey bulamadılar.

"Bunu takip etmemiz gerekiyor," dedi Jen. 'Aile hekimine git. Gerçekten iyi olduğundan emin ol. Aklına hemen annesi ve geçirdiği felcin tüm hayatını nasıl değiştirdiği geldi. Rob'un başına böyle bir şey geleceğini düşününce boğazı düğümlendi.

"Aile hekimine gitmeme gerek yok," dedi Rob umursamaz bir tavırla. "Hastane beni çoktan kontrol etti ve ayrıca şu anda iyiyim.

"Gitmen gerek. Ciddi bir şey olma ihtimaline karşı.

Rob başını salladı. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Bugün hemşireyi oynayıp bana bakabilirsin. Ama yarın işe geri dönüyorum."

Jen ona baktı, takım elbisesiyle kanepeye yayılmış yatıyordu.

"Bana olanlarla ilgili her şeyi anlattığına emin misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Sana neden yalan söyleyeyim ki?" dedi ve uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu açarak konuşmalarının bittiğini belli etti.

TEN

SIX MONTHS EARLIER

Mia Rob'un takvimine baktı, gördüklerine inanabileceğinden emin değildi. Rob'un ajandasında gelecek hafta 'evlilik yıldönümü' yazan randevuyu inkâr etmek mümkün değildi. Rob *evliydi. Bir karısı vardı.*

Mia randevuya ne kadar süre baktığını bilmiyordu ama saat dokuzu göstermiş olmalıydı çünkü etrafındaki sıralar dolmaya başlamış ve iş arkadaşları paltolarını asıp bilgisayarlarını açtıkça ofis hareketlenmeye başlamıştı. Mia masasının üzerinde çalan telefonu duymazdan gelerek yutkundu. Ağlayacakmış gibi hissediyordu. Rob'la birlikte yaptıkları onca şeyden sonra. Öğle yemeklerinde otellere yaptıkları gezilerden, yepyeni muhteşem dairelerin yatak odalarındaki gizli buluşmalardan, ona fısıldadığı tatlı sözlerden, verdiği sözlerden. Onu sevdiğini söylemişti. Evlenemezdi. Olamazdı işte.

Telefon çalmaya devam edince cevap vermek zorunda kaldı. 'Merhaba, Davidson'ın Emlakçıları. Nasıl yardımcı olabilirim? Sesini profesyonelce çıkarıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Tiyatroda başarılı olmaya çalıştığı onca yılın karşılığını almıştı. Kadın yerel bir evi görmek istiyordu ve Mia da emlakçılardan birinin ajandasında yer ayırtmıştı.

"Kahve isteyen var mı?" diye sordu ofiste. Birkaç yüz bilgisayar ekranlarından boş boş ona baktı.

"Audrey'lere gidecektim..." Kimseden ses çıkmayınca zayıf bir sesle devam etti. İşe başladığında buradaki atmosferin ne kadar arkadaş canlısı olduğu söylenmişti ama bu ona hiç yansımamıştı.

İçini çekti. Gidip hem kendisi hem de Rob için bir kahve alacaktı. Audrey's onun en sevdiği kahve dükkânıydı ve elinde dumanı tüten bir paket fincanla döndüğünde bundan her zaman memnun olurdu. O kafeden döndüğünde Rob ofisinde ekip toplantısı için hazırlık yapıyor olurdu. Bu ona ofisine gidip onunla konuşmak için bir bahane verirdi. Ona Jen'i soracaktı.

Dükkânda kahvelerin gelmesini beklerken ilişkilerini düşündü. Her şey çok mükemmel görünüyordu: dışarıda yenilen pahalı yemekler, özenli hediyeler, lüks otellere yapılan ziyaretler. Her zaman gece kalmıyordu, eve gidip kendi yatağında uyumayı tercih ettiğini söylüyordu. Ama bazen kalıyordu. Karısı onun nerede olduğunu düşünmüştü?

Mia kendini çok aptal hissetti. Kullanılmış mıydı? Bütün ofis onun karısını biliyor muydu? İş yerinde hiç alyans takmamış, karısından ya da kız arkadaşından hiç bahsetmemişti. Onun bekâr olduğunu varsaymıştı. Bunun tekrar olmasına nasıl izin vermişti? Rob'un iyi adamlardan biri olduğunu düşünmüştü; onun 'doğru kişi' olduğunu sanmıştı. Ama o evliydi. Bu ne anlama geliyordu? Ona aşık olduğunu söylediği her şey yalan mıydı? Olamazdı, değil mi? Kimse aralarındaki duyguları taklit edemezdi.

Sıcak kahvelerle birlikte ofise doğru yürürken zihni dönüyordu. Derin bir nefes aldı, sonra Rob'un ofisinin kapısını çaldı ve kalbi hızla çarparak kendini içeri bıraktı.

Başını kaldırıp sırttı, gözleri dekolteli bluzunun vurguladığı göğüslerine yerleşmeden önce kahveye baktı. "Mia, sen gerçekten de en iyisisin," dedi Mia ona içkisini uzatırken. Boştaki elini onun omzuna koydu. "Sanırım bu hafta ikimiz çok eğleneceğiz," diye fısıldadı, kimsenin duymadığını kontrol etmek için ofis kapısından dışarı bakarak. 'Cuma günü seni Londra'nın en iyi restoranlarından birinde öğle yemeğine götürmeyi planlıyorum. Genelde bekleme listesi oluyor ama sahibini tanıyorum. Göz kırptı. "Ayrıca yakınlarda bir otel de biliyorum.

"Jen kim? Mia ondan uzaklaşarak ağzından kaçırıldı. "Jen mi? Hızla ofise doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. "Evet, Jen. Karın mı?"

Rob kaşlarını çattı. "O benim eski karım.

"Günlüğünüzde bu hafta evlilik yıldönümünüz olduğu yazıyor.

Rob'un yüzü buruştu ve yavaşça nefes aldı. "Bu doğru. Dokuz yıl olacaktı. O randevuyu geçen yıl günlüğüme yazmıştı. Sanırım

"İkimiz de onu çıkarmayı düşünmedik. Mia'nın gözlerinin içine dikkatle baktı. 'Biz ayrıldık, Mia. Bir yıldır.

Mia bilgiyi sindirmeye çalıştı.

'Günlüğümde yanlış bir fikir edindiyseniz özür dilerim. Hâlâ birlikte olduğumuzu düşünmedin mi?

Kendini aptal gibi hissetti. "Hayır, ben-

"Ah, Mia," dedi. "Sana evli olduğumu söylemeliydim. Ayaklarına baktı. 'Başımdan beri dürüst olmalıydım ama çok erken olduğundan endişelendim. Senden çok hoşlanıyorum, seni korkutup kaçırmak istemedim. Uzanıp elini nazikçe tuttu ve gözlerini onunkilere dikti. "Sana söylemediğim ama söylemem gereken bir şey daha var. Çocuklarım var, üç tane. Neden söylemediğimi bilmiyorum, eminim kısa süre içinde ofisteki birinden öğrenecektin. Çok gençsin ve ben sadece önce beni tanımanı istedim, böylece nasıl biri olduğumu görebilirdin. Böylece durumum seni soğutmazdı.'

'Çocuklar beni caydırmazdı. Çocukları severim. Mia kendi kızını düşündü. Yutkundu ve derin bir nefes aldı, ona kızından bahsetmeye hazırdı.

"Bu konuda iyi olacağını bilmeliydim," dedi Rob, o daha bir şey söyleyemeden. O an geçmişti. "Sen çok sevimlisin," diye devam etti. 'Benim için çok mükemmel. Karımdan ayrılışım gerçekten çok acı vericiydi. Onu gerçekten seviyordum, çok mutlu bir ailemiz vardı. İstedğim her şeye sahiptim. Ama o beni aldattı. Bir daha birine güvenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sonra seninle tanıştım Mia ve bunu açıklayamıyorum. Seninle kendimi güvende hissediyorum.'

Onun eline uzandı ve iki elinin arasında sıkı.

'Lütfen beni terk etme Mia,' dedi. "Sanırım sana aşık oluyorum.

ELEVEN

NOW

Natasha ve Jen okuldan birlikte yürüdüler, Jen Ruby'yi bebek arabasına bindirirken büyük çocuklar parka doğru koştular.

"Rob nasıl? Natasha sordu. "Daha iyi hissediyor mu?

"İyi görünüyor," dedi Jen. "Uzun vadeli bir sorun belirtisi yok. Geçen haftaki baygınlığından sonra Jen endişelenmekten kendini alamamıştı ama Rob her zamanki gibi görünüyordu. Bir sorun olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

"Belki de tek seferlik bir şeydi.

"Umarım öyledir. Jen kolunun çıplak derisinde bir yağmur lekesi hissetti ve şüpheyi gökyüzüne baktı.

"Hava durumu yağmur diyordu," dedi Natasha kapüşonunu kaldırarak, "ama sanırım sadece geçici bir sağanak olacak.

"Riske atmayalım," dedi Jen. "Neden sen ve Matilda bizim eve gelmiyorsunuz? Çocuklar oynar, ben de onlara yemek hazırlarım.

"Ev sahipliği sırası bende," dedi Natasha. "Neden onun yerine benimkine gelmiyorsun?

Lottie, Jack ve Matilda onlara doğru koşuyorlardı. "Şemsiyen var mı anne? Lottie sordu.

Jen başını salladı. Yağmur yağmasını beklemiyordu.

"Hayır, canım. Neden çantandan paltonu çıkarmıyorsun?" Jack ve Matilda'nın paltoları zaten üzerlerindeydi.

Lottie, 'Okulda bıraktım,' dedi.

"Endişelenmeyin. Biz zaten eve gideceğiz. Matilda oynamak için bizimkine gelebilir."

"Bana gelmelisin," dedi Natasha hemen, "biraz dağınık olsa da. Kızardı. Jen daha önce birkaç kez Natasha'nın evine gitmişti. Tek yatak odalı dairesi Matilda'nın oyuncaklarıyla dolup taşıyordu.

"Ama Muummm..." diye sızlandı Matilda. "Dairemiz çok sıkıcı.

"Bizimkine gelin! Lottie bağırdı. "Lütfen anne... Matilda bizimkine gelebilir mi?

Jen Natasha'ya baktı. Yağmur giderek şiddetleniyordu. 'Bizim ev biraz daha yakın,' dedi.

"Tamam," dedi Natasha gülümseyerek. "Bir dahaki sefere ben ev sahipliği yapacağım.

Apartman bloğuna vardıklarında aceleyle içeri girdiler. Amy merhaba demek için resepsiyon masasının arkasından çıktı.

Soğuktan titreyen Lottie'ye, 'Sırılsıklam olmuşsun,' dedi. "Palton yok muydu?

Lottie tekrar ayaklarına bakarak, "Okulda bıraktım," dedi.

Amy, Lottie'nin ıslak kazağını onun için çıkardı ve sonra küçük kızın soğuk kollarını ovarak ona sarıldı. "İçeri girip ısınsan iyi olur," dedi. Amy Jen'in çocuklarına karşı her zaman çok iyi davranmış, içgüdüsel olarak onları nasıl rahatlatacağını bilmişti. Onu daha iyi tanıdıkça, onlar için bir teyze gibi olmuştu.

Birisi resepsiyona yaklaştı ve Amy aceleyle uzaklaştı. Jen ve Natasha'ya, "Yakında görüşürüz," dedi ve ikisine de birer öpücük gönderdi.

Lottie, Matilda ve Jack çoktan asansöre koşmuşlardı ve Jack önce davranıp düğmeye bastığı için tartışıyorlardı.

"Sıra bendeydi! Lottie Jack'e bağırarak onu itti. Jack onu geri itti.

"Kavgayı kesin," dedi Jen kararlı bir şekilde, yanlarında asansör bekleyen takım elbiseli bir adamın yan bakışını fark edince çocukları birbirinden uzaklaştırarak. Ona özür dileyen bir gülümseme verdi. Bazen eski evlerinde yaşamayı özliyordu, çocuklar ön kapıdan girer girmez çocuk olabiliyorlardı.

Jen, "Sesinizi alçaltın," dedi.

İlk asansör geldiğinde adamın kendi başına içeri girmesine izin verdi ve bir sonrakini bekleyeceklerini söyledi. Saniyeler içinde geldi ve hepsi içeri doluştu.

On dokuzuncu katın düğmesi çocukların ulaşamayacağı bir yerdeydi ve tartışmayı önlemek için düğmeye hızlıca bastı. Asansör hızla şafttan yukarı çıktı ve Jen dijital ekrandaki sayıların yanıp sönmesini izledi. On altıncı kata gelindiğinde asansör sarsılarak durdu ve Jen gerildi. Kapılar açılmak yerine hafifçe titredi, sonra birkaç metre aşağı indi. Işıklar söndü.

"Neydi o? Jack söyledi.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Jen çabucak. "Bir dakika içinde yola çıkacağız. 'Kapıyı aç' düğmesini dürttü ama hiçbir şey olmadı. Belki de katlar arasındaydılar. Asansörün elektrik ekranı kararmıştı. Bir elektrik kesintisi mi olmuştu? Destek almak için duvara yaslanarak sakın kalmaya çalıştı. Ya asansör kuyuya kadar geri düştüyse?

Jack aşağı yukarı zıplamaya başladı. 'Çekil, kaldır! Kımılma, kaldır!'

"Kes şunu! Jen kararlı bir şekilde söyledi. Birden içinde bulundukları küçük metal kutunun ve ne kadar yüksekte olduklarının farkına vararak bayılacak gibi oldu.

Natasha alarm düğmesini dürtüyordu. Yanıt veriyor gibi görünmüyordu. Elbette birilerini çağırıyor olmalıydı. Belki de bunu yapıyordu ama sesi yoktu.

"İyi misin, Jen? Natasha aniden sordu, yüzü zayıf acil durum aydınlatmasıyla aydınlanmıştı. "Solgun görünüyorsun.

"Ben iyiyim," dedi Jen. Birden kendini baygın hissetti ve yere yığıldı. "Sadece oturmam gerekiyor. Kapalı yerleri hiç sevmemişti. Çocukluğundan beri. Kendini her zaman savunmasız ve kapana kısılmış hissetmişti. Küçükken babası annesini döverken yatak odasındaki dolaba saklanırdı ve kapalı alanlar hâlâ kalbinin çarpmasına neden oluyordu.

"Ruby iyi mi? Jen sordu. Ruby bebek arabasında şüpheli bir sessizlik içindeydi. "O iyi," dedi Natasha. 'Amy'yi arayacağım, bakalım bir şeyler ayarlayabilecek mi? bu dışarı.'

"Ne zaman hareket ediyoruz? Jack sabırsızlıkla sordu.

Lottie teatral bir şekilde titreyerek yere oturdu. "Çok üşüyorum," dedi. "Sadece üstümü değiştirmek istiyorum.

Natasha, 'Birazdan çıkacağız,' dedi. Amy'yi arıyordu. Jen hattın diğer ucundan Amy'nin telefonu açtığını ve aralarında geçen kısa konuşmayı duydu.

Natasha Jen'in yanına çömelerek, "Bunu hemen halledecek," dedi. Natasha kolunu Jen'e doladı.

Jen utançtan kızardı. "Çok özür dilerim, ortalığı velveleye veriyorum," dedi nefesini toplamaya çalışarak. "Ben sadece... kapana kısılmaktan nefret ediyorum.

"Bak, sorun yok," dedi Natasha, sanki bir çocukmuş gibi saçlarını okşayarak. "Herkes bir şeylerden korkar.

Jen balkondaki Ruby'yi, onun düşmeye ne kadar yaklaştığını düşündü. Şimdi neredeyse o kadar yüksekleydiler. Bir an önce asansörden çıkmaları gerekiyordu. Bina yönetimi balkonlarında bir hata yapmış, panelleri birbirinden çok uzak yerleştirmişti. Ya asansörde de bir hata yapmışlarsa? Ya güvenli değilse?

'Sorun değil,' dedi Natasha yumuşak bir sesle. 'Böyle şeyler her zaman olur. Her şey yoluna girecek.

Jen başını Natasha'nın omzuna yasladı. Onun gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslıydı.

"Alo?" Kapının diğer tarafından bağırان bir adamın sesini duydular. Çocuklar ses karşısında donup kaldılar.

"Merhaba! Natasha bağırdı. "Asansörde mahsur kaldık. "Dayanın," dedi adam. "Sizi çıkaracağım.

Adamın asansörü bir kata geri getirmesi, kapıları açması ve onları serbest bırakması uzun sürmedi. On dakika sonra çatı katına çıkmışlardı. Lottie yeni kıyafetlerini giyiyor, Jen de çocukların kendilerine yardım edebilmeleri için mutfak masasına sağlıklı atıştırılmalıklar koyuyordu. Natasha'ya bir fincan çay yaptı ve sonra oturma odasına geçerek çocukların oyunlarını izlerken sohbet ettiler.

Büyük çocuklar etrafta koşuştururken Natasha yere çömeldi ve Ruby ile oynadı. "Matilda'nın yürümeye başlayan bir bebek olmasını gerçekten özlüyorum," dedi. "O kadar güzel bir yaş ki.

Jen gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Ama her zaman yapacak o kadar çok şey var ki, onun değerini tam olarak bildiğimden emin değilim.

"Bir çocuğum daha olmasını çok isterdim," dedi Natasha hüzünle. 'Her zaman ailemin daha büyük olacağını düşünmüştüm, ama Steve gidince daha fazla çocuk planım suya düştü.

"Kaç tane istiyorsun? Jen sordu. "Üç.

Hatta belki dört.

"Hala zaman var.

"Biraz parası olan biriyle tanışmam gerekir," dedi Natasha ve güldü. 'Tek odalı bir dairede üç ya da dört çocuk yetiştiremezsin.

"Geleceğin ne getireceğini asla bilemezsin," dedi Jen. "Belki biriyle tanışırsın. Jen, ayrıldığından beri biriyle tanışıp tanışmadığını merak ediyordu.

Steve. Hiç kimseden bahsetmemiştir.

Natasha Jen'e bakarak usulca, 'Belki de onlarla çoktan tanışmışımdır,' dedi. "Gerçekten mi? dedi Jen. "Kim o?"

Natasha kızarak, "Tanıdığın kimse yok," dedi. "Söylediklerimi unut.

Natasha ve Jen sohbet ederken öğleden sonra hızla geçti. Natasha çocukların oyuncaklarını toplarken Jen de onlara hızlı bir akşam yemeği hazırladı.

"Bizi tekrar ağırladığınız için teşekkürler," dedi Natasha. "Bir dahaki sefere benim sıram.

"Zahmet değil," dedi Jen. "Seni ve Matilda'yı görmek her zaman bir zevk. "Geri dönüp akşam yemeğimi hazırlasam iyi olacak.

'Kalıp Rob ve benimle akşam yemeği yemek ister misin? Somon pişirecektim. Üç kişiye yetecek kadar var. Bütün bir balık aldım. Artanları makarna ve salatalarda kullanacaktım.'

Natasha bir an tereddüt etti, sonra gülümsedi. "Elbette," dedi. "Çok isterim. Sadece bana ne konuda yardımcı olabileceğimi söyleyin.

"Ben yemeği hazırlarken sen de çocuklara göz kulak olabilirsin.

"Ruby'nin yatma vakti gelmiş olmalı. İsterseniz ona banyo yaptırıp yatağına yatırabilirim?"

"Evet, lütfen," dedi Jen minnetle. Bazen Natasha'nın onun neye ihtiyacı olduğunu sezgisel olarak bildiğini hissediyordu. Rob da eskiden öyleydi ama bugünlerde kendini işine o kadar kaptırmıştı ki ailenin geri kalanıyla pek ilgilenmiyordu.

Kapı zili çaldı ve onları hazırlıksız yakaladı. Asansör kartı olmadan çatı katına çıkmanın imkânsız olması gerekiyordu ama asansördeki kart işlevi de çalışmıyordu ve şu anda herkes istediği kata çıkabiliyordu. Jen görüntülü bir kapı zili taktırmıştı ve telefonundaki uygulamayı kontrol etmek üzereydi ama Natasha çoktan kapıya gitmişti.

Natasha kapıyı genç, siyah saçlı bir kadına açarken Jen, "Alo?" dedi.

"Oh, merhaba," dedi. 'Rob'u görmeye geldim. İçeride mi?"

"Hayır, henüz değil," dedi Jen. 'Genelde 7.30'a kadar dönmez.

"Doğru ya. Kadın telaşlı görünüyordu. "Ben... umm... ben onunla çalışıyorum. Ofisten aynı anda çıktık. Şimdiye kadar evde olur diye düşünmüştüm. "Genelde işten sonra spor salonuna gider.

"Evet, biliyorum. Kadın saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ben sadece... şey, bu gece oraya gitmeyeceğini söylediğini düşünmüştüm. Düşündüm ki

doğruca eve geliyordu. Ama boş ver. Jen'e doğru içi kâğıtlarla dolu mor bir dosya tuttu. "Bunları ona vermek için gelmişim. Onları ofiste bırakmış.

Jen dosyayı alarak, "Tamam, teşekkürler," dedi. "Bunları ona vereceğim.

Kadın basamakta bir an durakladı ve Jen bir an için onun söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu düşündü. Ama kadının tek söylediği, "Harika, teşekkürler Jen," oldu ve sonra arkasını dönüp gitti.

Jen kaşlarını çatı. Jen'in adını ona söylemeden öğrenmişti ama Rob'un ofiste bundan bahsetmiş olması gerektiğini düşündü. Jen kapıyı arkasından kapattı ve dosyayı mutfak masasının üzerine koydu. "Garipti, değil mi?" dedi Natasha'ya.

"Evet, biraz tuhaf görünüyordu.

"Onu tanıdın mı? Rob ile çalıştığın zamandan?"

Natasha başını salladı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Ama orada uzun süre kalmadım. Herkesi hatırlamıyorum.

Rob yarım saat sonra evdeydi ve Jen'i bir öpücük ve gülümsemeyle karşıladı. Natasha hâlâ Ruby'yi yatırıyordu. Jen onun yatak odasında ona bir hikâye okuduğunu duyabiliyordu.

Jen, "Natasha akşam yemeği için bize katılacak," dedi.

'Oh doğru,' dedi. "Harika. Rob, Natasha'ya karşı her zaman onun kendisine karşı olduğu kadar ılık davranmıştı. Jen bunun birlikte çalıştıkları dönemden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Natasha uzun bir geçici personel silsilesinden biriydi, Rob ise işin başındaydı. Belki de bu güç dinamiğinden asla vazgeçememişlerdi.

"Ve iş yerinden biri bazı kâğıtlar bıraktı. "Kâğıtlar mı?

"Onları ofiste bıraktığını söyledi.

Rob evrak çantasına vurdu. "Ah, doğru ya," dedi. "Elbette. Neredeler?

'Mutfak masasının üzerinde,' dedi.

Masaya doğru yürüdü ve dosyayı aldı. "Bunu masama koyacağım ve sonra üzerimi değiştireceğim.

Çalışma odasına doğru yürürken, Natasha Ruby'nin yatak odasından çıktı. "Natasha!" dedi. Onu yanağından öpmek için öne doğru eğildi.

"Hoş geldin görüşürüz.'

Natasha kızardı. "Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi beceriksizce.

Rob alışma odasına doğru ilerlerken Jen Natasha'ya gülümsedi. Bunu sadece Jen'in iyiliği için yaptığını bilse bile, Rob'a karşı çaba göstermesini takdir ediyordu. Jen onların iyi geçinmelerini istiyordu. Belki de artık Rob ve Natasha birlikte çalışmıyorlardı, daha fazla ortak nokta bulabilirler ve arkadaş olabilirlerdi.

TWELVE

FIVE MONTHS EARLIER

Rob, "Ofisime gel Mia," dediğinde Mia'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bugünlerde ofiste ona karşı hep çok resmi davranıyor, aralarındaki ilişkiyi kimsenin fark etmediğinden emin olmak istiyordu. Bunun işe yaradığına ikna olmamıştı. İş arkadaşları ona hiçbir zaman tam olarak ısınmamıştı ama ofiste yanlarından geçerken fısıldaşmalar ve kıs kıs gülmeler giderek sıklaşıyor gibiydi. Bunun Rob'la ilgisi olup olmadığı belirsizdi - arkadaş edinmeyi hiçbir zaman tam olarak becerememişti.

"Elbette," dedi, ayağa fırladı ve onu kapıya kadar takip etti. "Ne oldu?" diye sordu kapıyı arkasından kapatırken.

"Seninle konuşmam gerek," dedi ve Mia korkunç bir an için aralarındaki ilişkiyi bitirmek üzere olduğunu düşündü.

"Öyle mi?" dedi, sesi kısıktı.

"Burada değil," dedi. 'Öğle yemeğinde. Osteria'da saat 13.00 için bir masa ayırttım. Ofisten 12.45'te çıkarsan, beş dakika sonra orada görüşürüz.

"Tamam," dedi Mia, yüzü bir gülümsemeye dönüşerek.

"Harika," dedi Rob, ofisinin kapısını açıp onu dışarı çıkmaya teşvik ederek.

Bir saat sonra Mia ceketini ve eldivenlerini giyip ofisten çıktı, Rob'un kapalı ofis kapısının önünden geçerken başını kasıtlı olarak öne eğdi. Hava soğumuştı ve caddede yürürken vitrinlerdeki Noel vitrinlerini fark etti. Noel her zaman

Çocukken bile üzgün hissediyordu. Diğer insanların aileleri büyük, mutlu ve eğlenceli görünürken, onunki sadece o ve annesinden ve asla istediği hediyeler olmayan birkaç göstermelik hediyeyle ibaretti.

Restorana vardığında garson onu arka tarafa yakın bir yere oturttu ve Rob'un masaya oturmasını bekledi, peçetesini gergin bir şekilde açıp tekrar katladı. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordu. Rob son zamanlarda ona karşı daha mesafeliydi. İnsanların birlikte olduklarını fark etmelerinin kötü görüneceğini söylemişti. Diğerleri sadece aşık olduklarını anlamayacak, onun gücünü kötüye kullandığını düşüneceklerdi.

"Tabii ki benden faydalanmadın," demişti Mia şok olmuş bir halde.

"Biliyorum. Sadece kötü görünüyor. Ben patronum ve sen..." elini uzattı restoranın masasının karşısına geçti ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, '... şey, sen çok küçüksün'.

Mia aralarındaki bu yeni resmiyetten hoşlanmamıştı. Ofisteki iş arkadaşları onu görmezden geliyor, akşam içkileri için planlarını onun önünde yapıyor ama onu asla davet etmiyorlardı. Rob'la gizli bakışmalar paylaşmaktan hoşlanıyordu, diğerlerinin ne yaptıklarına dair hiçbir fikri olmadığını biliyordu. Bu ona kendini güçlü hissettiriyordu. Her zaman onunla göz göze geleceği anı, aralarında paylaşacakları bakışları beklerdi. Artık o bakışlar çok azdı.

Sonunda Rob on dakika gecikmeyle restoranın kapısından içeri girdi, onu yanağından hafifçe öptü ve karşısına oturdu. Aralarındaki elektriği hemen hissedebildi. Uzanıp ona dokunmak istedi ama Rob sipariş için garsonu çağırmakla meşguldü.

"Benimle konuşmak mı istedin?" dedi.

Ona sırtıttı. "Evet, sana bir sürprizim var.

"Öyle mi? Mia'nın içinde gergin bir heyecan vardı. "Ne oldu?"

"Noel'den sonra iş için uzaklara gideceğimi biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. Ofiste herkesin konuştuğu tek şey buydu. Ocak ayında Rob, en büyük müşterilerinden bazıları için tatil evleri aramak üzere Akdeniz'e gidiyordu. Aracı olarak hareket ediyor, oradaki acentelerle konuşuyor, mülklere bakıyor ve müşterilerinin mülkleri portföylerine eklemeleri için anlaşmalar yapmaya çalışıyordu. Rob'un asistanı Grace ile birlikte çalışarak emlakçılarla irtibata geçiyor ve görüşmeleri ayarlıyordu.

'Şey,' diye devam etti Rob, 'Fransızcanızın akıcı olduğunu biliyorum. Grace bana ajanlarla telefonda konuşan kişinin sen olduğunu söyledi.

"Evet, Fransa'da büyümek yardımcı oluyor.

'Şey, tek kelime Fransızca bilmiyorum. Okulda sınıfta kaldım. Sanırım bu iş gezisinde sana ihtiyacım var, Mia. Adam ona sırtıyordu ve Mia kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

Akdeniz'de bir hafta geçirmeyi düşündü. Ocak ayında soğuk olurdu ama yine de büyüğü olurdu. Ve sadece ikisi olacak, denize bakan devasa evleri seyredecek ve akşam yatağa girmeden önce birlikte şampanya içecekti.

"Gelmeyi çok isterim," dedi Mia heyecanla.

Garson içkileri getirirken, 'Bu harika,' dedi.

"Vay canına!" dedi baş döndürücü bir şekilde. Bulutların üzerindeydi ve sırtımadan duramıyordu. Bundan sonra nasıl geri dönüp sakin bir şekilde masasında çalışabileceğini merak ediyordu.

"Sana etrafı gezdirmek için sabırsızlanıyorum," dedi ve masanın öbür ucuna uzanıp elini sıktı. 'Orada çok güzel bir villam var. Ama geldiğinizi diğerlerine söylemeyin. Sanırım ofisteki herkes geziye gelmek istiyor. Onlara yalnız gideceğimi söyledim. Senin için uçak bileti ayarlayacağım ve yine de paranı alacaksın ama herkese bir hafta tatil yapacağını söylemeni istiyorum. Anladın mı?'

"Elbette," dedi, gözleri heyecandan kocaman olmuştu. Kış güneşini yüzünde hissetmeye başlamıştı bile. Akdeniz'e yapacakları yolculuk ilişkilerinin derinleşmesinin, daha fazla bir şeye dönüşmesinin başlangıcı olacaktı.

"Teşekkürler," dedi. 'Villayı seveceksiniz. Yılın bu zamanında havuzu kullanmak için çok soğuk olacak ama jakuzisi de var ve hemen deniz kenarında. Harika vakit geçireceğiz.

"Vay canına," dedi Mia, ikisinin dışarıda birlikte olduklarını, ilişkilerini saklamak zorunda olmadıklarını düşünerek. Her geceyi birlikte geçiriyorlardı. "Sabırsızlanıyorum.

Daha da ilerisini düşündü, tüm çocuklarıyla birlikte Med'de oldukları bir gelecek hayal etti, mutlu, karma bir aile. Bu onun istediği, hayalini kurduğu hayattı. Ve nihayet ulaşabileceği bir yerde olduğunu hissediyordu.

THIRTEEN

NOW

Emlak ajansının yaz partisi tüm hızıyla devam ediyordu ve Jen dışarıda güneşin altında durmuş şarabını yudumluyor, Rob'un asistanı Grace'le sohbet ederken etrafta dolaşan insanları izliyordu. Parti önceki yıllardan hatırladığından daha büyüktü, birkaç yüz kişi serbestçe akan içkilerin tadını çıkarıyordu. Ruby çok genç olduğu için son partiye katılmamıştı ama bu yıl Rob'a eşlik etmek için ısrar etmişti. Partiler her zaman eğlenceliydi ve çocuklardan uzak bir gece geçirmek ona iyi gelmişti.

"Rob için çalışmayı seviyorum," diyordu Grace. O çok iyi bir patron. Gerçekten nazik ve cömert. Kendimi şanslı hissediyorum. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi Jen.

"Daha sonra şirket ödülleri sunacağını biliyor musun? Üst yönetimin çok sevilen bir üyesi olduğu için Genel Müdür ondan bunu istedi.

"Bundan hiç bahsetmedi. Jen, Rob'un dışarıdaki bara yaslanmış, kokteyl elbiseleri ve takım elbiseleri içinde genç emlakçılardan oluşan bir kalabalıkla sohbet ettiği yere baktı.

"Rob gençler arasında çok popüler," dedi Grace. "Hepsi ondan bir şeyler öğrenmek istiyor. Geçen yıl şirketteki herkesin iki katı komisyon kazandı. Esas olarak sizin apartman bloğunuzdaki dairelerin satışından kazandı. Satış konusunda gerçek bir yeteneği var. Hepsi onun gibi olmak istiyor.

"Bu iyi," dedi Jen, içinde bir kıskançlık hissiyle. Rob'la birlikte ajan olarak ilk çalışmaya başladıkları zamanı hatırladı. Onlar her zaman

Kimin daha çok komisyon kazanacağını görmek için yarışıyorlardı. O zamanlar ondan daha çok kazanan hep o olmuştu.

"Eskiden bir menajerdim," dedi. "Ama sonra çocuklar geldi. Sanki bu onu rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkti.

'Çalışmamak çok güzel olmalı. İki çocuğum var ama onları hafta içinde neredeyse hiç görmüyorum. Onları okul sonrası kulüpten alabilmek için sürekli eve koşturuyorum. Rob çok iyi bir patron. Çocukları her gün görmem gerektiğini gerçekten anlıyor. Her zaman saat tam beşte çıkmama izin veriyor. Ailenin çok önemli olduğunu düşünüyor.

Jen kaşlarını çattı, Rob'un da eve dönüp çocuklarını görmek için bu kadar hevesli olmasını diliyordu. Şarabından bir yudum aldı ve odaya baktı. İki yıl önce partiye en son geldiğinde ajanların birçoğunu tanıyordu. Ama şimdi herkes gitmiş ve yerlerine yeni, daha genç insanlar gelmiş gibiydi. Yirmili yaşlarında, parlak kırmızı elbiseli bir kadınla göz göze geldi, bar için sıraya girmişti ve gülümsedi. Onu bir yerden tanıdığına emindi. Kadın hızla gözlerini kaçırdı.

"Rob'un geçen hafta hastalanması büyük bir şok oldu," diyordu Grace. "Hiç ona göre değildi. Onun bir gün bile işe gelmediğini görmemiştim. Hasta olduğuna dair e-postanı aldım ama bize fazla bir şey söylemedi, sadece evde kalıp dinlenmesi gerektiğini söylediğini belirtti.

"Bunu söyleyen hemşireydi," diye cevap verdi Jen hızlıca. 'Bir gece önce bayılmış. Bilinci yerinde değilken bulundu ve acil servise götürüldü. Hâlâ ne olduğunu bilmiyoruz.

"Aman Tanrım," dedi Grace, eli ağzına gitti. 'Bu kadar ciddi bir şey olduğunu bilmiyordum. Kalbinden olduğunu mu düşünüyorlar?

Jen başını salladı. "Biliyor gibi görünmüyorlardı. O gün onu gördünüz mü? İçiyor muydu?"

"Gündüz vakti olmaz," dedi Grace. 'Dediğim gibi, saat beşte çıkıyorum. Ondan sonra ne olmuş olabileceğini bilmiyorum.

"Onun için endişeleniyorum," dedi Jen, annesinin geçirdiği ani felci düşünerek. 'Doktoruna gitmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Ya dediğin gibi sorun kalbindeyse?

"Muhtemelen öyle değildir," dedi Grace nazikçe. 'Aklım bazen en kötü senaryoya atlıyor. Ağabeyim çok genç yaşta kalp krizinden öldü. Bu yüzden her zaman aklıma gelen ilk şey bu oluyor.

Jen kararlı bir ifadeyle, 'Kontrol edilmesini sağlayacağım,' dedi. 'Aslında gidip onu görmeliyim. Bütün akşam onunla neredeyse hiç konuşmadım.

Jen bu gecenin birlikte eğlenceli bir akşam geçirmeleri için bir fırsat olmasını ummuştu. Ama Rob artık şirkette daha kıdemli olduğundan, etrafı her zaman onun zamanını ve ilgisini isteyen insanlarla çevriliymiş gibi görünüyordu. Jen artık ılıklaşmış olan bir kadeh şarabını yudumlarken, kendine sadece bir hafta sonra deniz kenarında hafta sonu tatiline çıkacaklarını hatırlattı. Sadece ikisi olacaktı. Sabırsızlanıyordu.

Daha sonra Jen akşam güneşinin altında durup ödül törenini izledi. Kocasını ödülleri takdim ederken sırtı, kadınları tebrik ederken yanaklarından öpmek için eğildi ve erkeklerin ellerini sıktı. Tören sonsuza kadar sürecekti gibi görünüyordu; Rob her ödül sahibi ve her kategoride başarılı olduğunu düşündüğü diğer herkes hakkında 'birkaç kelime' söylemekte ısrar ediyordu.

Sonunda son ödül geldi. *Yükselen Yıldız Ödülü*.

"Bu benim için zor bir seçimdi," diye başladı Rob. Ekibin bir parçası olan çeşitli genç ajanların özelliklerini sıralamaya başladı ve her birine övgüler yağdırdı.

"Devam edin!" diye bağırdı kalabalıktan sarhoş bir ses.

Jen saatine baktı. Partinin bitmesine daha zaman vardı ama dans için kalacağını sanmıyordu. Rob ondan daha çok eğlenirdi; herkesi tanıyordu. Jen'in geç saatlere kadar ayakta kalma alışkanlığı yoktu ve eve gidip sıcak yatağına girmeyi dört gözle bekliyordu. Zihni dolaşmaya başladı. Çocukların bakıcıyla iyi anlaştıklarını umuyordu.

Rob monologunu bitiriyordu. "Ve şimdi yılın Yükselen Yıldızı'na geçiyoruz. Eminim hepiniz Lizzy'yi tanıyorsunuzdur. Her alanda başarılı oldu ama en çok Riverview Apartments'taki yeni dairelerin satışında bana yardımcı oldu. Tabii ki ben de çatı katını satın alarak ona yardımcı oldum. Güldü. 'Ama Lizzy o daireleri satma konusunda çok inatçı davrandı ve bunun karşılığını da aldı. Teşekkür ederim, Lizzy. Seyirciye gülümsedi ve Jen'in daha önce gördüğü kırmızı elbiseli kadın plastik ödülü almak üzere sahneye çıktı. Jen birden onu nereden tanıdığını hatırladı. Geçen gece Rob'un evraklarıyla birlikte eve gelen kadındı bu. Giyinip kuşanmış haliyle onu neredeyse tanıyamayacaktı.

Rob, Lizzy'yi yanağından öptü ve ardından kalabalığın alkışları arasında ödülü kendinden emin bir şekilde havaya kaldırdı. Bunu yaparken gözleri bir kez daha Jen'inkilerle buluştu. Jen'in yüz ifadesi bir anda değişirken, Lizzy ona bakıyor gibiydi.

sevinçli gülümseme endişeli bir kaş çatmaya dönüştü. Lizzy'nin gözleri yere düştü ve hızla sahneyi terk etti. Jen'in durduğu yerden net olarak görmek zordu ama Jen onun gözyaşlarını tuttuğuna yemin edebilirdi.

FOURTEEN

FIVE MONTHS EARLIER

Mia diğlerlerinin birer birer yavaşça ofisten ayrılışını izledi ve ayrılırken birbirlerine "Mutlu Noeller" diye seslendiler. Noel arifesiydi, tatilden önceki son iş günüydü ve herkesin tatili aileleriyle nasıl geçireceğini duymaktan bıkmıştı. Kimse ona Noel'de ne yapacağını sormamıştı ama sorsalardı onlara Noel'i evinde yalnız geçireceğini ve ardından Yeni Yıl'da annesini ziyaret edeceğini söylerdi.

Saat öğleden sonra 4'tü ve dışarısı karanlıktı. Noel alışverişi yapanlar, çiseleyen yağmura karşı şemsiyelerini tutmuş, büyük günden önce son parçaları almaya kararlı bir şekilde vitrinin önünden geçiyorlardı.

Rob'un ofisinin ışıkları yanıyordu ve hâlâ orada olduğunu biliyordu. Diğer herkes gitmişti ve Mia otomatik ışıkları açık tutmak için kollarını sallamaya devam etmek zorunda kalmıştı.

Bir an önce eve gitmesi gerektiğini düşündü. Marks and Spencer'a uğrayıp yarınki öğle yemeği için indirimli Noel yiyeceklerinden almayı planlıyordu. Bu saate kadar giderseniz genellikle çok sayıda indirimli ürün bulabilirdiniz; her zaman bir şeylerde stok fazlası olurdu.

Tüm yönetici e-postalarını klasörlere yerleştirmeyi bitirecek ve sonra Rob'a veda edip gidecekti. Rob'un yarın Noel'i çocuklarıyla geçireceğini biliyordu. Kendisini çocuklarıyla tanıştırmak için çok erken olduğunun farkındaydı ama orada olmak, onun ailesinin bir parçası olmak için duyduğu özleme engel olamıyordu. Belki gelecek yıl hep birlikte olabilirlerdi.

Rob'un ofisinin kapısı açıldı ve masasına doğru yürüdü. "Hâlâ çalışıyor musun?" diye sordu.

Başıyla onayladı. "Moladan önce birkaç ufak tefek işi bitiriyorum.

"Aferin sana. Ofise şöyle bir baktı, başka kimsenin olmadığını gördü. Sonra da eğilip onu öptü. Bir an için kendini onun içinde kaybetti.

"Noel'de seni görmeyi özleyeceğim," dedi.

'Çok uzun sürmeyecek,' dedi. 'Yakında birlikte Akdeniz'de olacağız.

"Eminim çocukların yarını dört gözle bekliyorlardır," dedi. Mia onun çocukları hakkında biraz bilgi sahibiydi. Rob'un Facebook profilini bulmuştu. Özeldi ama profil resimleri herkese açıktı ve onlara tıkladı. Çocuklarının iki fotoğrafı vardı; biri birkaç yıl öncesine, diğeri de beş yıl öncesine aitti. Onun bir baba olarak diğeri hayatını, çocuklarıyla oynadığını, onları günlük gezilere götürdüğünü hayal etmişti. Kendisini de onların hayatının bir parçası olarak hayal ediyordu; deniz kenarına giderken öğle yemeklerini dağıtıyor, kirli yüzlerindeki çikolatayı siliyor, onları kucaklıyordu. Olabileceği en iyi üvey anne olmaya çalışacaktı.

Rob, "Çocuklar sabırsızlanıyor," dedi. 'Hala Noel Baba'ya inandıkları bir yaşta. Büyülü olacak. Durakladı. "Yine de bekar bir baba olarak hayat zor olabilir.

'Öyle olmalı,' dedi. Kendi kızını düşündü. O da Noel günü babasıyla birlikteydi. Bunu düşündüğünde Mia'nın kalbi sızladı. Rob'a kızından yıllar önce bahsetmeliydi. Derin bir nefes aldı.

'Benim de bir kızım var,' dedi.

"Öyle mi?" dedi adam şaşırarak.

"Çok üzgünüm," dedi midesi düğümlenerek. "Biliyorum, bana çocuklarından bahsettiğinde sana daha önce söylemeliydim. Yere baktı, onun tepkisinin ne olacağından emin değildi.

Uzandı ve onun elini tuttu. "Bunun için endişelenme," dedi. "Kaç yaşında?

"Beş yaşında.

'Bu harika bir yaş. Birlikte çok güzel bir Noel geçireceksiniz.

Gözyaşlarının yüzünden aktığını hissetti ve masanın üzerindeki mendil kutusuna uzandı, sonra gelip yanına çömeldi ve gözlerini sildi.

"Sorun ne?" diye sordu. "Anlamıyorum.

"Sadece..." Mia nasıl açıklayacağını bilmiyordu. "Noel günü babasıyla birlikte olacak," dedi sonunda. "Onu çok özleyeceğim."

"Yazık sana," dedi omuzlarını sıkarak. "Onu özleyeceksin. Elbette özleyeceksin. Ama sadece bir gün."

"Bazen çok zor oluyor," dedi Mia, vücudu titreyerek. "Çok üzgünüm... Sinirlenmek istememiştim."

"Özür dileme," dedi Rob, omuzlarını ovuşturarak. "Gerek yok. Rob onun yanaklarını okşadı ve sonra şefkatle alnından öperek onu yatıştırdı."

'Eminim harika bir annesin. Kızın sana sahip olduğu için çok şanslı,' dedi.

Mia daha çok hıçkırdı. Rob'a kızından bahsederken çok gergindi. Ama o anlamıştı. Ona olan sevgisi karşısında ezildiğini hissetti.

Rob mutfığa gitti ve ona bir bardak su getirdi.

'Noel bekâr ebeveynler için zor bir dönemdir,' dedi. "Anlıyorum."

Kadın başını salladı.

"Bak," dedi. 'Şimdi geri dönmek zorundayım. Ama böyle hissederken yalnız kalmanı istemiyorum. Yollarımız ayrılmadan önce neden dışarı çıkıp Noel'i kutlamak için bir kadeh şarap içmiyoruz?'

Mia başıyla onayladı. 'Tam da ihtiyacım olan şey,' dedi.

Ona kızından bahsetmek, kalbinin en kırılgan parçasını ona vermek gibi gelmişti. Rob ona nazik davranmıştı; onu kırmamıştı. O da çok minnettardı. Birlikte bara doğru yürürlerken, Rob'un eldivenli eline uzandı. Gözlerini kapadı ve bir an için bunun Noel kutlamalarının başlangıcı olduğunu, yarın Noel'i Rob ve çocuklarıyla geçireceğini hayal etti.

FIFTEEN

NOW

Rob ve Jen Cumartesi öğleden sonra güney sahilindeki ailesini görmeye giderken otoyolda trafikte otururken çocuklar arabanın arkasında didişiyordu. Mayıs yarıyılıının sonuydu ve Jen her gün yeni etkinlikler ve oyun buluşmaları ayarlamaktan bitkin düşmüştü. Londra'daki müzelere ve akvaryuma gitmişler, yerel çiftlikleri ve ormanlık alanları keşfetmişler ve yüzmüşlerdi. Jen, Rob ile yapacağı romantik kaçamağı hak ettiğini düşünüyordu. Sadece her şey boyunca uyumayacağını umuyordu.

Hafta sonu tatili için sabah yola çıkmaya niyetlenmişlerdi ama tam apartmanlarının yeraltı otoparkından çıkmak üzereyken Rob arabanın lastiğinin patladığını fark etti ve tamir edilinceye kadar programın iki saat gerisinde kaldılar.

Sonunda Rob'un ailesinin evinin önüne geldiklerinde çocuklar sinirli ve sıkılmıştı, Jen ve Rob'un da onların tartışmalarına karşı sabırları tükenmek üzereydi. Arabadan indiklerinde evin ön kapısı açıldı.

"Merhaba! Rob'un annesi, Lottie ve Jack onlara doğru koşarken kollarını uzatarak haykırdı. "Tanrım, ikiniz de daha da büyümüşsünüz. Yakında benim kadar uzun olacaksınız, Lottie!

Jen Ruby'yi araba koltuğundan kaldırdı ve kayınvalidesini kucaklamaya gitti. "Seni gördüğüme sevindim.

"Çocuklar yemek yedi mi?" diye sordu kayınvalidesi, Ruby'yi kucağına almak için eğilip onu öpücüklere boğarken.

'Benzin istasyonunda geç bir ögle yemeği yediler ama çoğunu bıraktılar. Sanırım yine acıktılar.

"Tamam," dedi Penny. Jen onu içeri kadar takip etti ve Jen Rob'un babasına merhaba derken Penny fırını açtı. 'Onlar için biraz lazanya ısıtacağım. Eminim otelinize gitmek isteyeceksiniz. nce size bahemi göstereyim. Çiçekler açıyor.'

Kayınvalidesi Jen'i bahçeye götürdü. Bahçenin sonunda çocukların çok sevdiği denize inen küçük bir patika vardı. Kayınvalidesi on bir yıl önce Batı Londra'dan taşınmış, büyük, müstakil evlerini küçük bir servete satmış ve parayla deniz kenarındaki bu evi ve tüm ailenin tatil için kullandığı Fransız Akdeniz'indeki villayı satın almıştı. Jen ve Rob balayına oraya gitmişlerdi ve şimdi her yıl yaz tatillerinde çocuklarla birlikte oraya dönüyorlardı.

Jen dışarı çıktıklarında, "Bahçe çok güzel görünüyor," dedi. "Her zamanki gibi. Her zaman böyle mükemmel bir eviniz olmuştur. Jen geç kızığını, Rob'un evinin onun sığınağı olduğu zamanları hatırladı. Onun sıcak, rahat ve temiz evini her zaman kendi kaotik evine tercih etmiş ve on yedi yaşına bastıktan sonraki yaz tatilinin çoğunu, onlar işteyken Rob'un ailesinin evinde geçirmişti. Bu noktada, ailesinin n nedeniyle onu onlarla taşıştırmakta isteksiz davranmıştı. O zamana kadar herkes Jen'in babasının hapiste olduğunu biliyordu.

İçeri girdiler ve çocukları mutfakta buldular. Lottie ve Jack kahvaltı tezgâhının yanındaki taburelerde dönüyorlardı. Rob ve babası güneş alan kış bahçesinde dünya siyasetinin durumu hakkında sohbet ediyorlardı.

Lottie! Jack! Yere yat!" Jen söyledi. Bir şey kırarlarsa kendisinin sulanacağını biliyordu.

Rob'un annesi, "Onları oturma odasında bir yapbozla oyalayacağım," dedi, "sonra da akşam yemeğini ayarlarız. Gitmeden nce Rob ve Hugh'un bir şeyler içmek isteyip istemediğine bakabilir misin?"

Penny çocukları oturma odasına götürürken, Jen de Rob ve babasına birer şişe bira getirdi. Rob'un ailesinin evine gittiğinde hep böyle yapardı. Rob ve babası dinlenirken Jen ve annesi çocuklarla ilgilenir, yemek pişirir ve temizlik yaparlardı. Rob böyle yetiştirilmişti. Anne ve babası çalışsa da evdeki her şeyi annesi yapardı.

"Yeni evinizde her şey nasıl gidiyor? Penny, lazanyanın yanına bir salata hazırlarken Jen'e sordu.

"Bu iyi," dedi Jen, Rob'un annesine Ruby'nin balkondan çıktığını söylemek istemiyordu. Sadece endişelenirdi.

"Çocuklar mutlu görünüyor.

"Seni gördüklerine sevindiler.

"Sen iyi bir eş ve annesin, Jen," dedi Penny yumuşak bir sesle. 'Senin geçmişinle daha zor olmalı. Kendi annenden iyi bir örnek aldığını düşünemiyorum. Ama iyi iş çıkardın.

"Teşekkürler," dedi Jen, bu iltifatı nasıl karşılayacağından emin değildi. Rob'la ilişkisinin en başında, annesi onun geçmişi yüzünden çıkmalarını engellemeye çalışmıştı. Bunun yasak olması birbirlerine duydukları aşkı daha da körüklemişti. Ama Penny Jen'i tanıdıktan sonra yakınlaşmışlardı.

"Georgina'nın boşanacağını biliyor musun? Penny sordu. Georgina, Rob'un kız kardeşiydi.

"Rob bahsetmişti, evet." Nedenleri konusunda belirsiz davranmıştı ama Jen kocasının onu aldattığını anlamıştı.

"Biliyor musun, gerçekten yıkıldım. Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Evliliğini böyle bir kenara atar. Onların çocukları var! Evde her iki ebeveyne de ihtiyaçları var.'

"Bu onlar için üzücü," dedi Jen. "Ama belki de en iyisi budur. Georgina'nın iyi para kazandıran bir işi vardı ve kocası olmadan da ailesini rahatlıkla geçindirebilirdi. Penny başını sertçe salladı. 'Ben öyle düşünmüyorum. Georgina sadece bencillik yapıyor. Kocasına bağlı kalmalı, evliliğin gerçeklerini anlamalı. Hiçbir evlilik kendi başına mükemmel değildir. Emek ister. Kocana göz kulak olmalısın. Yani, sana ve Rob'a bak, seni alıp götürüyor.

hafta sonu için. İkiniz de evliliğiniz için zaman ve çaba harcıyorsunuz.

Jen sıkıca gülümsedi. Evliliğini kayınvalidesiyle tartışmak istemiyordu. "Bir an önce yola çıksak iyi olur," dedi. "Akşam yemeği için zamanında orada olmak istiyoruz.

Penny, sanki Jen hiç konuşmamış gibi, 'Erkekler zor iş,' diye devam etti. Pencereden bahçeye doğru baktı. 'Hugh bana her zaman sadık değildi. Ama çok çalıştı. İstedğim her şeyi sağladı. Ve eğer görmezden gelirim, hayatımın çok daha mutlu olduğunu fark ettim. Sonunda bunların hiçbirinin önemi kalmadı. Hâlâ birlikteyiz. Ve tüm küçük flörtleri söndü. Bunların hiçbiri boşanmaya değmez.'

Jen, Rob'la birlikte otelin Michelin yıldızlı restoranında akşam yemeğini yerken rahatlamaya başladı. Kimse ondan bir şey talep etmiyor ya da 'Anne' diye bağırıyordu. Sonunda sadece ikisi vardı. Yemeklerini yedikten sonra el ele geniş arazide yürüdüler, süslü bir çeşmenin yanından geçtiler ve denize giden patikadan aşağı indiler. Ayakkabılarını çıkardılar ve kumsalı geçip su kenarına ulaşırken ellerinde tuttular. Islak kumların üzerinde yürürken deniz çıplak ayaklarına vurdu ve Jen sonunda kendini özgür hissetti. Hafif esinti saçlarını kaldırdı ve yüzüne vuran güneş için minnettardı. Otel ıssız bir yerdeydi ve sahilde sadece onlar vardı.

"Kaçtığımıza çok memnunum," dedi Jen. "Buna ihtiyacımız vardı.

"Haklısın," diye onayladı Rob, kolunu onun beline dolayarak. 'Seninle birlikte olmak çok güzel. Ve mükemmel bir otel seçmişsin.

Jen onlar yürürken denize baktı. Bir an için Natasha'yı ve evliliğiyle ilgili olarak ona dile getirdiği ama Rob'a söyleyecek kadar cesur hissetmediği korkularını düşündü. Evlilik hayatıyla ilgili endişeleri konusunda kendi kocasına değil de Natasha'ya güveniyorsa, bu ilişkilerinin durumu hakkında ne söylüyordu? Rüzgârda savrulan saçlarında parlayan yumuşak ışıktaki ona baktı ve atılmaya karar verdi.

"Hiç birbirimizden uzaklaşıyor muyuz gibi hissettiğin oluyor mu? Tekrar gözlerini kaçırdı, nabızı hızla atıyordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Ya sen?"

Jen onun endişelerini ciddiye almıyormuş gibi reddedilmiş hissetti. "Biraz, belki. Senin zamanını iş, benimkini çocuklar alıyor ve bazen yollarımız neredeyse hiç kesişmiyor gibi görünüyor.

"Bunun üzerinde çalışacağımızı söylemiştik, unutmayın. Bu yüzden buradayız.

Durdular ve ikisi de ufka baktılar. Rob Jen'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu derinden öptü. "Seni seviyorum.

"Ben de seni seviyorum," dedi Jen, Penny'nin sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. 'Endişelenecek bir şeyim yok, değil mi? Başka biriyle tanışmadın mı?

"Bunu sana söyleten ne?

"Sadece annenin söylediği bir şey. Georgina'nın boşanması hakkında. Babanın evlilikleri boyunca onu nasıl aldattığını.'

"Biliyorum," dedi Rob, onaylamaz bir ifadeyle başını sallayarak. "Bu konuda pek ketum değildi. Ama ben babam değilim. Seni asla aldatmam. Bunu biliyorsun, değil mi?

Jen başını salladı. "Tabii ki. Sadece-'

Bak, Jen. Seni tanıyorum, tamam mı? Seni okuldan beri tanıyorum. Çok kolay bir çocukluk geçirmediğini biliyorum. Ve bazen bu, erkeklere güvenmekte zorlandığın anlamına gelebilir. Ama bizim evliliğimiz bize ait. Ben baban gibi değilim. Sonunda hapse girmeyeceğim. Ben de kendi babam değilim. Aldatmayacağım. Bana güvenebilirsin. Gerçekten güvenebilirsin.'

"Elbette," dedi. "Özür dilerim. Onun haklı olduğunu biliyordu. Gerçekten de güvenmekte zorlanıyordu. Bu şekilde düşünmesine neden olan sadece kendi kaygısıydı, onunla hiçbir ilgisi yoktu.

'Bunun birlikte geçireceğimiz bir zaman olması gerekiyordu. Özel olması gerekiyordu.'

"Özür dilerim," dedi tekrar.

Rob ona sıırttı. 'Merak etme, affedildin. Şimdi, yüzmeye gitmek ister misin?'

Onun gözlerindeki bakışı gördü ve koşmaya başladı. Ama adam ondan daha hızlıydı ve onu yakalayıp kolayca yukarı kaldırdı. Denize doğru kürek çekti ve onu giyinik bir şekilde dalgaların üzerinde tutarken kahkahalarla çığlık attı.

"Beni yere bırakın, beni kıyıya geri koyun!

'Sen öyle diyorsan,' dedi. "Ama sadece benimle suya girmeyi kabul edersen.

"TAMAM! Jen dedi ki. 'Tamam - sen kazandın. Kabul ediyorum.

Onu tekrar kumsala yatırdı ve pantolonunun dizlerine kadar ıslanmış olan giysilerini çıkarmaya başladı. Her zaman iyi bir vücuda sahip olmuştu ama şimdi güneş ışığında ona bakınca Jen spor salonunda yaptığı çalışmaların sonuçlarını takdir edebiliyordu.

Etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için arkasına baktıktan sonra elbisesini başının üzerine kaldırdı, iç çamaşırını çıkardı ve onu denize doğru kovaladı. Suyu daldıklarında, adam ona sarıldı ve ağzı onunkiyile buluştuğunda kadın vücudunu adamın etrafına sardı.

SIXTEEN

FIVE MONTHS EARLIER

Mia lüks kral boy yatağa uzandı, ayak parmakları mutluluktan kıvrıldı. Rob'un tatil evinin ana yatak odası tam da hayal ettiği gibi muhteşemdi. Dün gece perdeleri çekme zahmetine girmemişlerdi ve şimdi pencerelerin ötesindeki denizin en muhteşem manzarasına uyanmıştı.

Memnuniyetle iç çekti. Rob'la Med'deki ilk gecesi hayal ettiğinden de güzel geçmişti. Rob onu doğruca yatak odasına götürmüş ve akşamı sevişerek geçirdikten sonra yerel bir bistroya gidip yemek yemiş, sonra da yatak odasına dönmüşlerdi.

Şimdi onun kahvaltı için sosis ve yumurta pişirirken kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu.

Onun gibi bir adama sahip olduğu için çok şanslıydı. Eve varır varmaz ofisten onu aramıştı ve Mia, Grace'e endişelenmemesini, çok yalnız kalmayacağını söylediğini duyunca kıkırdamalarına engel olmak zorunda kalmıştı. Kendine biraz zaman ayırmaya ihtiyacı vardı ve yapması gereken bir sürü iş ve kapatması gereken anlaşmalar vardı.

Önlerinde koca bir hafta vardı ve Mia her dakikanın tadını çıkarmaya kararlıydı. Yataktan kalktı, başına bir elbise geçirdi ve çıplak ayaklarıyla pişmiş toprak zeminde, yatak odasından yatak odasına bakarak villada dolaşmaya başladı. Veranda kapısında ayakkabılarını ve paltosunu giyip dışarı çıktı, gölgeli barbekü alanından geçip jakuzinin yanından geçti. Rob daha sonra gireceklerine söz vermişti. Aşağıya indi

yüzme havuzuna giden basamakları kış için örtmüştü. Kızını yazın burada, havuzda mutlu bir şekilde su sıçratırken hayal etti. Tüm bunların Rob'a ait olduğuna inanamıyordu. İşler yolunda giderse, ikisi birlikte bir hayata başlayacak ve tüm bunlar onun da olacaktı. Sonunda geçmişi geride bırakacak ve kendi hayatına başlayacaktı. Her zaman sahip olması gereken hayata.

Patikadan aşağıya ve bahçeyi geçerek uçurumun tepesine doğru ilerledi. Aşağıdaki denize bakarken bir özgürlük ve güç duygusu hissetti. Sonunda işler istediği gibi gidiyordu.

Arkasından gelen bir hışırtı onu yerinden sıçrattı ve karaya doğru dönüp bir adım geri attı. Onu neden ürküttüğünü bilmiyordu ama birden arkasında birinin olduğunu hissetmişti. Orada kimse yoktu. Sadece paranoyaklaşıyordu. Ses tekrar geldi ve bunun sadece ağaçların arasından gelen esinti olduğunu fark etti.

Yüzünü tekrar denize döndüğünde, tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştığını fark etti ve geri çekilirken hızlı bir nefes aldı. Etrafta gizlice dolaşmak ona iyi gelmiyordu.

"Mia!" diye bağırdı Rob evden, sesi rüzgârda yankılanıyordu. "Kahvaltın hazır."

Kendini tedirgin hissederek hızla evin güvenliğine doğru yürümeye başladı.

SEVENTEEN

NOW

Jen perdelerdeki aralıktan sızan güneş ışığıyla doğal bir şekilde uyandı ve Rob'u yanında telefonuyla konuşurken görmek için yuvarlandı.

"Saat kaç?" diye sordu kocaman otel yatağında kollarını uzatarak.

"Sekiz buçuk," dedi.

"Vay canına," dedi Jen gülümseyerek. 'Bütün gece boyunca uyudum. Kimse beni uyandırmadan. Çok dinlenmiş hissediyorum.'

Rob telefonunu bıraktı ve yüzünü ona döndü. "Ben de," dedi. "Kendimi tamamen yenilenmiş hissediyorum.

"Bir sonraki seyahatimiz için yer ayırtmamız gerekiyor," dedi Jen. 'Çocukların yaz tatiline çok az kaldı. Ailenin Akdeniz'deki evine yapacağımız yıllık seyahat için rezervasyon yaptırmamız gerekecek. Annene sordum, okul tatilinin ilk haftası villa boşmuş. İzin için rezervasyon yaptırdın mı?'

"Görmedim ama sorun olmaz. Yılın bu zamanları hep sakın geçer. Günlüğümde zaman ayıracağım.'

Jen telefonunu eline aldı ve Fransa uçuşlarına göz attı. Dört gidiş-dönüş British Airways uçuşu o hafta onlara 2,000 sterline mal olacaktı. Neyse ki Ruby hâlâ kucağına oturacak kadar gençti. Jen Rob'a telefonundaki fiyatı gösterdi.

'Devam et ve rezervasyonunu yap,' dedi. "Parayı şimdi size transfer edeceğim. "Teşekkürler. Jen bildirimin gelmesini bekledi ve şunu gördü para onun hesabındaydı. "Onları bugün daha sonra ayırtacağım. Rob'u çekti

Ona doğru yaklaştı ve onu bir öpücüğün içine çekti. "Çocukları almaya gitmeden önce hâlâ birkaç saatimiz var," dedi.

"Aslında, dokuz delikli golf için rezervasyon yaptırdım," dedi Rob, yavaşça uzaklaşarak. 'Umarım sorun olmaz. İngiltere'deki en iyi sahalardan biri otelin hemen yanında. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Orada eski bir arkadaşım ile buluşacağım.

"Ah," dedi Jen hayal kırıklığına uğrayarak. Sabahı birlikte geçireceklerini düşünmüştü.

"Otelde bir spa var," dedi Rob. "Sana masaj için yer ayırttım.

"Teşekkürler," dedi Jen. "Masaj hafta sonu için güzel bir son gibi görünüyor. Normalde hiç masaj yaptıрма şansı olmamıştı. Ama bir yanı hâlâ birlikte olmaya öncelik verebilmeyi diliyordu.

"Ya da her zaman gelip golfe katılabilirsin," dedi Rob arsız bir sırıtışla.

Jen gülümsedi. 'Golfte berbat olduğumu biliyorsun. Seni sadece utandırırım. "Öğle yemeğine yetişirim," dedi Rob, yataktan kalkıp duşa doğru yöneldi. 'Burada yiyebilir ve sonra gidip çocukları alabiliriz. Annem harika vakit geçirdiklerini söylemek için bana mesaj attı.

Jen çocuklarına duyduğu sevginin içinde kabardığını hissetti. Artık düzgün bir uyku çekmişti ve onları tekrar görmek ve hepsine kocaman sarılmak için sabırsızlanıyordu.

'Kulağa harika geliyor,' dedi. 'Sen golf sahasındayken ben de spa'da dinleneceğim. Burada geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirelim.

Jen masaj yaptırdı ve ardından yüzmeye gitti, sonrasında minderli şezlongda rahatça uzandı ve nihayet bir aydan uzun süredir yazmayı planladığı kitabı bitirdi.

Giyindikten sonra otel arazisinde bir gezintiye çıktı. Çeşmenin yanından geçti ve eski taş kemerlerin arasından geçerek aşağıdaki bahçelere, uçurumun kenarına indi. Etrafta kimse yoktu ve aşağıdaki denize bakarken içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. Kumsalın olduğu bölgenin ötesindeydi ve burada deniz öfkeyle kayalıklara çarpıyordu. Aşağıya doğru uzun bir yol vardı. Bu ona Rob'un ailesinin Akdeniz'deki villasını hatırlattı. O da bir uçurumun tepesine tünemişti.

Yol boyunca yürürken izlendiği hissine kapıldı. Ama arkasını döndüğünde tek görebildiği birkaç köpek gezdiricisiydi

ve selfie çeken genç bir kadın vardı ama hiçbiri ona bakmıyordu. Neden bu kadar gergin olduğundan emin değildi; spada kendini çok rahatlamış hissetmişti. Ama bir şeyler doğru gelmiyordu. Sanki vücudu tehdit altında olduğunu düşünüyordu; savaş ya da kaç moduna giriyor, kalbi daha hızlı atıyor, kasları geriliyordu. Muhtemelen sadece endişeydi. Rob haklıydı, son zamanlarda endişeli hissediyordu, ilişkileri hakkında endişeleniyordu. Ve Ruby'nin balkondan kaçması onu gerçekten korkutmuştu. Bu ona hayatın bir anda değişebileceğini hatırlatmıştı.

Neyse ki Akdeniz'de dört gözle bekledikleri bir tatil vardı. Beşi bir arada, gerçek bir aile zamanı. Spa'ya gitmeden önce uçak biletlerini ayırtmıştı. Jen uçuşunun kenarındaki patikadan aşağı inmeye devam etti ve kendini golf sahasının kenarında yürürken buldu. Rob'a baktı ama onu göremedi. Muhtemelen şimdiye kadar oyununu bitirmişti; kulüp binasında olmalıydı.

Kulüp binasını bulana kadar yürüdü ve içeri girdi. Adamın odanın bir köşesinde durup iş telefonuyla konuştuğunu, bir aşağı bir yukarı volta attığını, konuşurken yüzünün asıldığını gördü.

'Bugün gelip sizinle konuşamam,' diyordu. 'Londra'da değilim. Seni bu hafta göreceğim.

Bir an sessiz kaldı.

'Bak, bu hafta geleceğim. O zaman konuşabiliriz.

Kadın adamın omzuna dokundu ve adam döndü.

"Şimdi gitmem gerekiyor," dedi telefonda. "Güle güle. Jen'e döndü.

"Masajın nasıldı?

'Harikaydı,' dedi. 'Aramanız ne hakkındaydı? Kulağa stresli geliyordu.

'Bizim bloktaki dairelerin sahiplerinden biriydi, Richard. Benim de daire sattığım biri.

"Oh?

"Sadece mutfağındaki bir sızıntı için tavsiyemi istedi.

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," dedi, apartmanla ilgili tüm sorunları düşünerek.

"Biliyorum," dedi. 'Başka bir diş çıkarma sorunu. Ama ben döner dönmez hallolacak.

Rob'un telefonu tekrar çalmaya başladı.

"Affedersiniz," dedi Jen'e, numaraya bakarken. Telefonunda kayıtlı olmayan bir numaraydı bu.

"Alo," dedi Rob telefona cevap verirken. 'Korkarım meşgulüm. Sizi daha sonra aramak zorundayım. Telefonu kapattı.

'Bunun için üzgünüm,' dedi. 'Aynısından daha fazlası. Başka bir daire sahibi. Bu sefer Kevin. Şu anda yapabileceğim pek bir şey yok. Çocuklardan arta kalan zamanımızın tadını çıkarmalıyız. Yemeğe gidelim mi?'

Jen kaşlarını çatarak, "Elbette," dedi. Telefondakinin Kevin olmadığını biliyordu. Diğer uçtaki ses kesinlikle bir kadına aitti.

EIGHTEEN

FOUR MONTHS EARLIER

Mia butiğın köşesinde durmuş, sıra sıra dizilmiş elbiseleri inceliyordu. Rob'la randevuları için yeni bir elbise alması gerekiyordu; sahip olduğı iki 'sosyetik' elbiseye çok fazla güvenmeye başlamıştı ve Rob'un fark etmemesini umarak onları farklı katlar ve aksesuarlarla eşleştirerek defalarca geri dönüştürüyordu. Ama fiyat etiketlerine baktığında, gerçekten de hiçbir şeye parası yetmiyordu. Şimdilik sadece göz gezdirmek zorundaydı.

Elini gece mavisi elbisenin ipeksi kumaşında gezdirdi ve Rob'a bir partide eşlik ettiğini hayal etti. İlişkileri hâlâ ofisteki diğer herkesten gizliydi, ama açığa çıkmasının uzun sürmeyeceğinden emindi. Rob'un herhangi bir şeyi çok erken duyurma konusundaki çekingenliğini anlıyordu. Onu çocuklarıyla tanıştırmamıştı ve tanıştırana kadar işleri ağırdan almaları gerekiyordu. Çocuklarınız olduğunda, yeni bir partnerle tanışmadan önce ilişkinizden tamamen emin olana kadar beklemeniz gerçekten önemliydi. Yakında ilişkilerini ilan edebileceklerdi, o da adamın çocuklarını kendi kızıyla tanıştıracabilecek ve hepsi mutlu bir karma ailenin parçası olabileceklerdi.

Akdeniz'e yaptıkları geziden sadece birkaç hafta önce dönmüşlerdi ve bu gezi Mia'yı birbirleri için yaratıldıklarından her zamankinden daha da emin yapmıştı. Onu kimsenin anlayamadığı kadar derinden anlıyor gibiydi. Ona geçmişiyile, kızıyla ilgili her şeyi anlatabilmişti. İçinde gömülü tuttuğı tüm sırları. Çok utanmıştı,

Ama onu dinlemiş ve olduğu gibi kabul etmişti. Onu hâlâ seviyordu. O da onu seviyordu.

Mia mavi elbiseyi çıkardı ve vücuduna doğru tutarak ileri geri hareket ettirdi. Üzerine tam oturacağını söyleyebilirdi. Kesimi tam olarak doğruydu. Belki Rob bunu onun için satın alırdı. Aynaya bakarken göz ucuyla birini gördü ve sevinçten nefesi kesildi. Sanki onu çağırması gibi, Rob oradaydı. Bu bir sürpriz olmamalıydı. Onun apartmanından sadece birkaç yüz metre uzaktaydı.

Gülümseyerek ona doğru döndü. Adam vitrinin diğer tarafındaydı, yanında çocukları vardı. Yanında da düzgün sarı saçlı bir kadın vardı ve vitrindeki bir elbiseyi işaret ediyordu.

Mia olduğu yerde donup kalmıştı. Onu görmemişti. Kadın arabanın kolunu tutuyordu. Rob'a bir şeyler söyledi ve sonra Rob arabayı kadının elinden aldı. Vücut dillerine bir kez bakınca Mia onun kim olduğunu anladı. Onun karısıydı.

O anda Rob'un gözü Mia'ya takıldı. Ona kaşlarını çattı ve karısını dükkândan uzaklaştırmaya başladı. Mia bir an itiraz etti ama sonra Rob bir şaka yapmış olmalıydı çünkü Mia güldü, yüzünde bir gülümseme belirdi ve çocukların ellerinden tutup onunla birlikte yürümeye başladı. Son derece mutlu bir aile gibi görünüyorlardı.

Mia kusacakmış gibi hissetti. Nabzı hızlanmıştı. Rob ona yalan söylüyordu. Nasıl yalan söyleyebilirdi? Ona güvenmiş, tüm sırlarını anlatmış, hatta kızından bile bahsetmişti. Ona nasıl böyle ihanet edebilmişti?

Bu adil değildi. Jen nasıl her şeye sahip olabilirdi? Rob, onun mutlu küçük ailesi. Mia onların gülerek ve el ele tutuşarak uzaklaşmalarını izlerken tek yapmak istediğı peşlerinden koşup onları parçalamaktı.

NINETEEN

NOW

Jen kedi barınağına vardığında yağmur yağıyordu ve ofisten geçip arka tarafta kedilerin tutulduğu yere doğru yürürken neşeli bir 'merhaba' diye seslendi. Amy'nin hamile bir tekir kedi olan Coco'nun yanına diz çökmüş, onu usulca okşadığını gördü.

"Coco doğum yapmak üzere," diye fısıldadı Amy. 'Natasha bunu kaçırdığı için hayal kırıklığına uğrayacak.

"Nerede o? Jen Amy'nin yanına diz çökerek sordu.

"Matilda hasta olduğu için okula gitmiyor, o yüzden evde kaldı. "Coco nasıl?

"Durumu iyi. Kasılmaları var.' Jen, "Vay canına," dedi.

Amy elini kedinin tüyleri üzerinde gezdirmeye devam ederek onu yatıştırdı. "Çok iyi gidiyor.

Jen başıyla onayladı. "Yardıma ihtiyacın var mı?

Amy başını salladı. "Pek sayılmaz ama yavru kedileri görmek için yakınlarda kalmalısın.

Jen yakındaki bir çöp tepsisini temizlemeye başladı.

"Hafta sonun nasıl geçti? Amy sordu.

"İyi idi," dedi Jen. 'Çok rahatlatıcı. Biraz zaman geçirmeye ihtiyacımız vardı, sadece ikimizin. Rob'un Pazar sabahını onsuz nasıl golf oynayarak geçirdiğini ve golf kulübünde aldığı tek tük telefonları düşündü. Elbette önemli bir şey değildi.

Amy, 'İyi geçmesine sevindim,' dedi.

Jen iç çekti. "Hâlâ bazen endişeleniyorum. İlişkımız hakkında. Ama sanırım ben sadece paranoyağım. Kendi çocukluğum pek de iyi geçmedi. Ve şimdi sadece çocukların mutlu, stressiz bir hayatları olmasını istiyorum.

Amy başıyla onayladı. 'Bu mantıklı,' dedi. Sonra gözleri büyüdü. 'Aman Tanrım - bak! Yavru kediler geliyor.

Coco'nun ilk yavru kediye dışarı itmesini ve ardından yalayarak temizlemeye başlamasını izlediler.

"Vay canına, ne kadar da küçük," diye hayret etti Jen.

"Daha fazlası geliyor," dedi Amy. İkisi de büyülenmiş bir halde kedinin yavrularını doğurmak için çalışmaya devam etmesini izlediler. Bir saat sonra, biri kaplumbağa kabuğu, diğer ikisi siyah olmak üzere üç küçük kedi yavrusu dünyaya geldi.

Amy, 'Hâlâ kasılmaları devam ediyor,' dedi.

Kedi bir kez daha itti ve son bir yavru kedi belirdi ama bu hareket etmiyordu.

"Veterineri arayacağım," dedi Jen endişeyle, Coco'nun minik yavru kediye şiddetle yalamasını izlerken telefonunu eline alarak. Kedi hâlâ hareket etmiyordu. Birkaç dakika sonra pes eder gibi oldu ve dikkati diğer yavru kedilere kayarak onu yalnız bıraktı.

Amy minik şeyi eline aldı ve okşadı. "İyi değil," dedi, gözleri kocaman açılmıştı. Onu bir havluya sardı ve endişeyle canlandırmaya çalışarak tekrar tekrar ovdu. "Hadi," diye fısıldadı. "Başarabilirsin. Ama gevşek bedeni yanıt vermedi.

"İşe yaramıyor," dedi sonunda. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Sanırım gitti.

Jen umutsuzca, 'Veteriner birazdan burada olur,' dedi. 'Belki hayata döndürebilir O.'

Amy başını salladı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. 'Bu bizi terk etti.'

Jen kolunu Amy'ye dolayarak, "Bunu görmek çok üzücü," dedi. "Zavallı Coco." "Hayatın bir parçası sanırım," dedi Amy. Vücudu titremeye başladı

Hıçkırıklar.

"Amy, sorun ne?

"Bana sadece doğum yaptığım zamanı hatırlatıyor. Bebeğimi kaybettim.'

"Ah Amy," dedi Jen sempatik bir ifadeyle, Amy'nin sırtını okşayarak.

"Ne zaman oldu bu? Ne oldu?

"Gençtim. Sadece on yedi. Hamilelik bir kazaydı. Planladığım ya da istediğim bir şey değildi. Yıllarca hamile olduğumu bilmiyordum. Sonra öğrendiğimde, ilk başta bir tür ceza gibi hissettim.

"Ne için ceza?

"Yanlış adamla görüşüyordum sanırım. Benden çok daha yaşlıydı ve ilişkimizi hep gizli tuttuk. Başkalarının onaylamayacağını, bizi yargılayacaklarını biliyorduk. Bu yüzden ilk başta hamile kalmak istemedim. Ama sonra bu fikre alışmaya başladım. Beni sadece ben olduğum için koşulsuz sevecek bir çocuğa sahip olma fikri hoşuma gidiyordu. Onun için bir şeyler almayı, onunla oynamayı, ikimizin küçük bir takım olmasını hayal ettim. "Dünyaya karşı biz.

"Seni zavallı şey," dedi Jen, kendi de tıkanıldığını hissederek.

"Onu doğduktan hemen sonra kaybettim. Ve tüm o hayalleri bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki o hiç var olmamış gibi hayatıma devam ettim.

"Çok üzgünüm Amy. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Amy uzaklara bakarak, "Kızımı en son kucağıma aldığım anı hâlâ hatırlıyorum," dedi.

"Adı neydi? Jen nazikçe sordu.

"Gemma," dedi Amy, isim üzerinde tökezleyerek. "Adı Gemma'ydı.

"Hiç fotoğrafı var mı?

"Benimle değil," dedi Amy. "Onları evde tutuyorum. Onları dışarı çıkarmayı sevmiyorum. Bir şekilde çok değerli hissediyorum. Onları öylece çantamın içine tikiştirmek istemiyorum.

"Bir ara fotoğrafları görmeyi çok isterim," dedi Jen. "Eğer onları paylaşmak istersen.

Amy başını salladı. "Belki bir gün. Onları daha önce hiç kimseye göstermedim. Çok kişisel hissettiriyorlar.

Jen, Amy'nin elini sıkarak, "Anlıyorum," dedi.

"Onu kaybettiğime inanamıyorum," dedi Amy usulca.

"O her zaman seninle olacak," dedi Jen. "Kalbinde.

Amy, "Eğer şimdi hamile kalsaydım, hamileliğin her gününe değer verirdim," dedi. İçimdeki hayatı hafife almazdım.

"Jonathan'dan çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun? Jen, Amy'nin konuşmayı Gemma'dan uzaklaştırmaya çalıştığını fark ederek, "Jonathan'la çocuk yapmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

Amy başını salladı. 'Umarım öyledir. Sanırım ben üç tane istiyorum. Senin gibi. Hatta belki de dört.

Jen onun kolunu sıktı. 'Umarım senin için iyi olur,' dedi.

'Önce evlenmemizi istiyorum,' dedi Amy. 'Ama şimdi hamile kalırsam sorun olmaz. Kendimi şanslı hissederim.

O sırada veteriner geldi, çok geç kalmıştı. Minik yavru kediye aldı ve kontrol etti. 'Korkarım bu başaramadı,' dedi. 'Şimdilik onu annesinin yanında bırakacağım, böylece alışması için zamanı olacak. Ben de diğerlerini kontrol edeyim.

Başını kaldırdı ve Amy'nin gözyaşlarıyla dolu yüzünü gördü. "Neden siz ikiniz gidip kendinize kahve yapmıyorsunuz?" dedi. "Ben burayı devralabilirim.

Mutfakta Jen ikisi için de kahve yaptı. Amy fincanını Jen'den alırken, "Sana o şekilde yüklendiğim için özür dilerim," dedi. "Beni dinleyen birinin olması güzeldi.

"Hiç sorun değil," dedi Jen. "Ne zaman istersen.

"Teşekkürler," dedi Amy. "Benimle de konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?" "Evet," dedi Jen, "elbette biliyorum.

Amy gülümsedi. 'Her zaman birbirimizin yanında olacağız,' dedi.

Jen başıyla onayladı. "Arkadaşlara," dedi yumuşak bir sesle ve kupasını Amy'ye doğru kaldırdı.

O akşam Rob bir demet çiçek ve bir şişe şarapla eve erken geldi.

Jen şaşkınlıkla ona gülümsedi. "Bugün bir müşteri toplantının olduğunu sanıyordum?" dedi.

"Oh, iptal edildi. Eve gelip yardım edebileceğimi düşündüm. Çocuklara bakmamı ister misin?"

"Gelmeni çok isterim," dedi Jen. Yarın bir golf hafta sonu için yola çıkacaktı ve Jen hafta sonunu çocukları çeşitli aktivitelerine götürüp getirerek geçirmeden önce kendine biraz zaman ayırma fikrinden hoşlanmıştı.

Rob'un yanağına bir öpücük kondurdu. "Sanırım yüzmeye gideceğim," dedi. Apartmanın bodrum katındaki küçük havuz akşam yüzmek için idealdi.

"Çocukları yatırayım," dedi, "sonra da akşam yemeğini pişireyim.

Jen havuz alanına vardığında ürkütücü bir sessizlik vardı ve koridordan soyunma odalarına doğru yürürken otomatik ışıklar yandı. Yalnız bir adam havuzun bir tarafında aşağı yukarı yüzüyordu ve Jen kendini rahatlatmıştı.

diğer tarafa geçti. Su vücudunun üzerinden yumuşak bir şekilde aktı ve yüzünü suyun altına sokup nefes alış verişine odaklanarak günün stresinin kaybolmasına izin verdi.

İlk uzunluğun sonuna geldiğinde adamın sudan çıktığını ve yalnız olduğunu gördü. Birkaç kulaç sonra adam tamamen gitmiş, soyunma odalarının ışıkları otomatik olarak kapanmış, böylece sadece havuz aydınlanmış ve Jen de havuzun ortasında kalmıştı. Yüzmeye devam etti, ileri geri, ileri geri, kulaçlarına konsantre olurken rahatlıyordu.

Yirmi kulaç attıktan sonra yüzmenin sonuna geldiğinde, kadınlar soyunma odasının ışıklarının yandığını fark etti ve bir başkasının ona katılması için kendini hazırladı. Bir boy daha yüzdü, sonra birkaç boy daha, ama yine de kimse görünmedi. Sadece bir temizlikçi olmalıydı.

Jen dışarı çıktı ve suya daldı, ardından dip boyunca yüzerek nefesini tutarak sonuna kadar gidip gidemeyeceğine baktı. Neredeyse başarıyordu, sonuna bir adım kala nefes nefese dışarı çıktı. Kenara doğru uzandı ve yukarı baktığında şeridin üzerinde duran bir çift kadın bacağı gördü.

İrkilerek başını yukarı doğru salladı. Bütün havuz boştu. Neden biri orada durmayı seçmişti? Onu bekliyor olmalıydılar.

Yukarıda uzun boylu bir kadın gördü, yüzücü şapkası ve gözlük takmıştı, elleri kalçalarında idi. Jen'in nabızı hızlandı. Ne istiyordu bu kadın?

"Jen!" dedi kadın yüksek sesle. "Sen olduğunu sanmıştım.

Jen'in sesi tanınması bir an sürdü ve sonra rahatlardı.

'Oh, Natasha, merhaba! Burada ne yapıyorsun? Jen'in havuza nasıl girdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece sakinler içindi.

Natasha sakince, "Geçen gün senin dairedeyken Rob bana havuz için yedek bir anahtar kart ödünç verdi," dedi. "İstediğim zaman kullanabileceğimi söyledi. Sanırım o süslü spor salonunda yüzmeye param yetmediği için sızlanıyordum.

Jen, "Ah doğru, anlıyorum," dedi. Bu Rob'un yapacağı türden bir şeydi. Her zaman cömert olmayı ve eşyalarını paylaşmayı severdi. Jen de ondan Natasha'ya karşı daha fazla çaba göstermesini istemişti. Muhtemelen onun gözüne girmeye çalışıyordu. Jen bir an için kendi anahtar kartını onunla paylaşmayı hiç düşünmediği için kendini suçlu hissetti. "O zaman bazen birlikte yüzmeliyiz," dedi Jen. "Gerçi buraya pek sık gelme fırsatım olmuyor.

"Sadece Matilda babasıyla birlikteyken geliyorum," dedi Natasha. "Bu bana kafamı boşaltmak için bir şans veriyor. Kızardı.

Jen şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Natasha havuzu ondan daha sık kullanıyordu.

"Bu havuzu ve bu binayı seviyorum," diye devam etti Natasha. 'Çok sessiz. Burada yaşadığın için çok şanslısın, Jen.

Jen gülümsedi. 'Bazen kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum,' dedi.

"Harika bir yer," dedi Natasha. "Keşke ben de burada yaşayabilseydim. Gülümsedi. "Belki bir gün," dedi suya dalıp yüzmeden önce.

TWENTY

FOUR MONTHS EARLIER

Mia, kızı Ruby'yle birlikte spor salonundan çıkan Jen'i izledi. Mia'nın en son doktora gittiğinde bekleme odasında göz gezdirdiği *Vogue'un* eski bir sayısında gördüğü gibi şık, soluk bir pantolon ve parlak desenli bir gömlek giymişti. Mia, bebek arabasında Ruby ile birlikte yürüyen ve kızıyla sohbet eden Jen'i uzaktan takip etti. On dakika sonra Jen ve Ruby kuaförde gözden kayboldular. İçeride Jen kuaförüyle mutlu bir şekilde konuşurken, başka bir personel Ruby'yi küçük bir oyun alanına götürdü.

Mia bir kıskançlık duygusu hissetti. Jen'in gerçekten de büyüğü bir hayatı vardı. Rob'un parasını harcarken bütün gün istediği her şeyi yapabiliyordu. Mia asla böyle olamazdı. Okuldan beri hep kendi parasını kazanmıştı. Her zaman bir işi vardı. Oyuncu olmaya çalıştığı zamanlarda bile garsonluk yapmıştı. Jen tembeldi. Sahip olduğu hayatı hak etmiyordu.

Ama Mia istemeden de olsa hayranlık duyuyordu. Jen, Rob'u bulmuştu. Ve garip bir nedenden dolayı ona bağlı kalmıştı. Mia'nın bunun nedenini bulması gerekiyordu. Jen Mia'dan daha büyüktü ve kesinlikle daha kiloluydu. Ama onda bir şeyler vardı; sakin, düzenli ve kontrollüydü. Mia daha çok onun gibi olabilmeyi diliyordu.

Jen'i bu şekilde takip etmemesi gerektiğini biliyordu ama Rob'u onunla ve mutlu aileleriyle dışarıda gördüğünden beri onu düşünmeden edemiyordu. İlk başta ikisini birlikte gördüğünde şok olmuştu ama ertesi gün ofiste Rob onu yanına çağırmıştı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi ve gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. 'Karımla ilgili durum biraz karışık. Mesele şu ki, biz hala birlikte yaşıyoruz. Evli bir çift olarak değil ama aynı yerde.

Mia ona baktı. Bundan neden daha önce bahsetmediğini anladı. 'Ayrı' kelimesinin farklı evlerde yaşadıkları anlamına geldiğini sanmıştı. Onunla Akdeniz'de geçirdiği o mükemmel haftayı, ona kaç kez onu sevdiğini söylediğini ve her zaman birlikte olmayı umduğunu düşündü. Ciddi olmasaydı onu ailesinin tatil evine götürmez miydi?

"Ne demek istiyorsun?"

'Önemli olan yönlerden ayırız. Seks yapmıyoruz. Mesele şu ki, ona yıllar önce aşık oldum. Ama zihinsel sağlık sorunları var. Zor bir çocukluk geçirdi. Babası hapisteydi. Bu onu bugün bile etkiliyor. Onu bırakamam. Bırakırsam ne yapar bilmiyorum. Gözleri karardı ve pişman görünüyordu. "Kapana kısıldım.

Mia o gün eve döndüğünde, içinde içgüdüsel bir öfke biriktiğini hissetmişti. Jen'in onu elinde tutması doğru değildi. Akşamı Jen ve Rob'u Google'da araştırarak geçirmiş, seçmen kütüklerindeki önceki adresleri ve sosyal medya profilleri de dahil olmak üzere onlar hakkında her şeyi öğrenmişti. Rob'un Facebook profilindeki kamuya açık tüm bilgileri ayrıntılı olarak incelemişti bile. Jen'in Instagram ve Facebook'u vardı ama Instagram hesabı neredeyse hiç kullanılmıyordu ve insanlardan ziyade gittiği yerlerin fotoğraflarını gösteriyordu. Facebook hesabı ise profil resimleri dışında tamamen özeldi. Dokuz yıl önce Jen'in profil fotoğrafı olarak düğün günü çekilmiş bir fotoğrafı vardı ve aile her büyüdüğünde fotoğrafını yeni bebeği de içerecek şekilde güncellemişti. Mia, fotoğrafların altına bırakılan tebrik yorumlarından çocuklarının her birinin adını öğrenmişti. Rob'un kız kardeşi Georgina'nın profili tamamen açıktı ve Rob'un yer aldığı her fotoğrafı incelemişti. Arka planda Jen ve Rob'un tartışıyor gibi göründükleri bir barbekü fotoğrafı vardı ve Georgina bu fotoğrafı uzun süre incelemiş, kaşlarının çatıklığından tartışmanın ne kadar ciddi olduğunu tahmin etmeye çalışmıştı.

Tüm bunlardan sonra bile Jen'i tanıdığını ya da Rob'un neden onunla kaldığını anladığını hissetmiyordu. Onun akıl sağlığı sorunları olduğuna inandığından emin değildi. Bu yüzden onu takip etmeye karar vermişti. Jen'in kendisinde olmayan neye sahip olduğunu bulabilirse, belki de Rob'un Jen'i onun için terk etmesine yetecek kadar değişebilirdi.

Sokağın karşısındaki kuaförde Jen'i izlerken Mia, Jen'in kolay hayatını ne kadar özlediğini fark etti. Hiçbir şey istememiş, çalışmak zorunda kalmamıştı. Çocukları her gün yanındaydı ve isterse her anını onlarla geçirebilirdi. Rob da her akşam eve geliyordu. Ama Jen bunların hiçbirini takdir etmiyordu.

Mia'nın kendisi için istediği bir hayattı bu. Mia'nın Jen'den yüz kat daha fazla hak ettiği bir hayat. Ve bunu elde edeceğinden emin olacaktı.

TWENTY-ONE

NOW

Cuma gecesi idi ve Jen oturma odasındaki kanepede Natasha ve Amy'nin karşısına oturup büyük bir dilim paket pizza yedi. Rob müşterileriyle golf oynamaya gittiği için yemek yapmadığı bir gece geçirdiği için mutluydu.

Natasha'ya, "Burası benim yeni favori pizzacı olmalı," dedi. "Tavsiye ettiğin için teşekkürler.

"Sorun değil," dedi Natasha, son pizza parçalarına bakarak. "Bizi davet ettiğin için teşekkürler. Rob ne kadarlığına gitti?"

Pazartesiye kadar. Bu bir iş golf gezisi."

Natasha kaşlarını kaldırdı. "Bu işten çok oyuna benziyor.

Jen omuz silkti. "Her şey müşterileri eğlendirmekle ilgili. Rob'un doğru bağlantıları kurması gerekiyor. Bu adamlar Londra emlak piyasasına yatırım yapan yabancı işadamları. İngiltere'ye geldiklerinde etrafta gezdirilmek, krallar gibi muamele görmek istiyorlar. Ve en iyi sahalarda golf oynamayı severler.

Natasha ve Amy'nin birbirlerine baktıklarını gördü. "Ne?" diye sordu.

Amy, "Sadece çok fazla uzakta olduğu için," dedi.

Jen, "Bu sadece onun işi," dedi. Bu konuda fazla düşünmek istemiyordu. Evliliği onun için her şey demekti. "Peki bu hafta sonu için herkesin planı ne?" diye sordu neşeyle, konuyu değiştirerek.

"Çalışıyorum," dedi Natasha. 'Matilda babasıyla birlikte, bu yüzden fazladan birkaç vardiya aldım. Peki ya sen?

"Her zaman ki gibi," dedi Jen. 'Çocukları yüzme ve tenis derslerine götürmek. Belki Pazar günü parklardan birine bir gezi.

"Bir randevum var," dedi Amy.

'Ooh, bu senin "müstakbel kocanla" mı? Natasha ve Jen, Amy'nin Jonathan'dan ne kadar hoşlandığı konusunda onunla hep d a l g a g e ç m i ş l e r d i .

Amy kızardı. "Evet. Tiyatroya gideceğiz, sonra da bir otelde kalacağız."

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Natasha. 'Keşke yeniden genç olsaydım ve hayat

Heyecan verici. Artık kimseyle çıkmıyorum. Kendimi pörsümüş bir kız kurusu gibi hissediyorum.

Jen şaşkınlıkla ona baktı. Natasha doğuştan güzeldi, mükemmel simetrik yüz hatları ve parlak siyah saçları vardı. Herkesin benzemek isteyeceği türden bir kadındı. İlgilenen erkeklerle dolu bir kuyruğu olacağından emindi.

Jen, "Biriyle çıkmakla hiç ilgilenmiyor gibiydin," dedi.

Natasha kızardı. 'Sanırım bu sadece doğru kişiyi bulmakla ilgili. Bazen birinin aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmek zor. Natasha Jen'in gözlerine baktı, sonra gözlerini kaçırdı ve Jen bu sözlerin ardında daha derin, söylemek istemediği bir şeyler olduğunu anladı.

Jen başını salladı. "Anlıyorum. Rob'la bu kadar genç yaşta tanıştığım için şanslıyım. "Romantik hafta sonu kaçamağınız nasıldı?

Jen hafifçe tereddüt ederek, "Harikaydı," dedi.

"Jen? Natasha onun tereddüt ettiğini fark ederek,

"Jen?" dedi.

Jen içini çekti ve şarabından bir yudum aldı. İçini rahatlatmak için arkadaşlarının Rob hakkındaki görüşlerini almayı çok istiyordu. "Biraz garip bir şey oldu. Aldığı bir telefon hakkında bana yalan söyledi. Bir daire sattığı bir adam olduğunu söyledi ama telefonun diğer ucundaki sesi duyabiliyordum. Bir kadındı.'

"Ah Jen," dedi Natasha elini onun dizine koyarak. "Özür dilerim.

Jen hemen, "Bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum," dedi. "Başka kadınlarla konuşmaya izni var.

"Ama bu konuda yalan söyledi," dedi Natasha nazikçe. "Sana bir erkek olduğunu söyledi.

"Sanırım hiçbir şey olmayabilir," dedi Amy. 'Ama bir şey de olabilir... Şüphelenmek için başka bir nedeniniz var mı?

"Pek sayılmaz," dedi Jen. Rob'la sahilde yaptığı konuşmayı, Rob'un ona sadece endişeli olduğunu söylediğini düşündü.

"Pek sayılmaz mı? Natasha söyledi. "Peki ya geçen hafta ortadan kaybolmasına ne demeli?"

"Bayılmıştı. A&E'deydi!" dedi Jen.

"Çok fazla çalışıyor," dedi Amy. "Eğer hile yapmak isteseydi, buna fırsatı olurdu."

Jen başını ellerinin arasına aldı ve şakaklarına bastırdı. Rob hakkında bu şekilde konuştuğu için kendini çok sadakatsiz hissediyordu. "Bana aldatmadığını söyledi," dedi.

"Ona mı sordun? Natasha inanamayarak sordu. "Evet."

"Yani bir şeylerden şüphelenmiş olmalısınız."

"Pek sayılmaz. Ben-' Nasıl hissettiğini açıklamak zordu. Belirli bir şeyden şüphelendiğinden değil, Rob ile aralarında bir şeylerin doğru gitmediğinden şüpheleniyordu. Sanki birbirlerinden uzaklaşıyorlarmış gibi hissediyordu."

"Ona inanmak zorundayım, değil mi?" dedi. "Ona güvenmek zorundayım, o benim kocam."

Amy aniden, "Onu kontrol edebilirsin," dedi.

Natasha konuya ısınarak, "Telefonunu kontrol edebilirsin," dedi. "Bak bakalım başka bir kadınla arasında başka mesajlar var mı?"

"Telefonları yanında. Hem iş telefonu hem de kişisel telefonu."

"Peki ya dizüstü bilgisayar? Amy sordu. "Burada mı?"

"Çalışma odasında. Jen içkisinden bir yudum daha aldı. Her ne kadar Rob'un çalışma odasına burnunu sokmaması gerektiğini düşünse de, bir yanı umutsuzca kontrol etmek istiyordu. Son zamanlarda kendini çok güvensiz hissediyordu. Sadece onun kendisine yalan söylemediğinden emin olmak istiyordu."

"Pekâlâ," dedi Amy, koltuktan kalkarak. "Hadi bir bakalım. Bu size bazı cevaplar verebilir."

Jen, "Onun e-posta şifreleri bende yok," diye itiraz etti. "Çoktan giriş yapmış olabilir," dedi Amy.

Natasha kıkırdayarak Amy'yi çalışma odasına kadar takip etti. Jen isteksizce arkalarından geldi, kocasının e-postalarını hacklediği için duyduğu suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyordu. Zaten içeri asla giremeyeceklerinden emindi. Her şey anlamsızdı.

Jen, Amy ve Natasha'nın bilgisayara girmek için şifreyi tahmin etmeye çalışmalarını izledi.

Jen, 'Onu dışarıda bırakacaksın,' dedi. "Dur. İçeri girmeye çalıştığımı anlayacak.

"Hmm..." dedi Amy. 'Ben bilgisayar bilimleri okudum. Sanırım bunun bir yolunu biliyorum. Bir saniye bekle. Hesap detaylarını alayım. E-posta adresine ihtiyacım var. Sonra da telefonumdan bir şeyi kontrol etmem gerekiyor.

Amy oturma odasından telefonunu almaya gitti.

"Sadece nasıl yapılacağına bakıyordum," diye seslendi. "Biraz karmaşık bir iş.

"Nasıl yapılacağını bilmiyor," diye fısıldadı Natasha Jen'e. "Sadece seni etkilemeye çalışıyor.

"Bak," dedi Jen, ortalığı sakinleştirmeye çalışarak. 'Bunu yapmamız gerektiğini hiç sanmıyorum - Rob'la kendim konuşabilirim. Onun özel e-postalarını okumam gerektiğini sanmıyorum.

Birden Amy geri döndü. "Her şeyi çözdüm," dedi. "Dizüstü bilgisayarını bana ver.

Natasha kağıdı uzattı ve Amy duvara yaslanarak yere oturdu ve bir yandan yazıp bir yandan tıklarken dikkatle ekrana baktı.

Birkaç dakika sonra heyecanla, "Ben de varım!" dedi.

Jen yutkundu.

"Neden bir göz atmıyorsun? Amy bilgisayarı Jen'e uzatırken şöyle dedi. Jen bilgisayarı oturma odasındaki kanepeye götürdü ve oturdu, merakı ve suçluluk duygusu birbiriyle savaşıyordu. Rob'un e-postalarına bakmaması gerektiğini biliyordu ama yine de açmadan edemedi. Bir şey bulmayı beklemiyordu. Sadece hızlıca bir göz atsa bir zararı olmazdı.

Rob'un e-posta hesabı yüklenirken yeni bir e-posta geldi. Konusu yoktu ve gönderenin e-posta adresi Jen için hiçbir şey ifade etmeyen harf ve rakamlardan oluşuyordu. Muhtemelen önemsiz bir şeydi.

Jen tıkladı.

Sonra şok içinde nefesi kesilirken eli ağzına gitti, önündeki ekrandaki kelimeleri anlamakta güçlük çekiyordu. Anlamaya çalışarak tekrar tekrar okudu.

Sadece seni sevdiğimi hatırlatmak istedim! Sonsuza dek birlikte olacağımız için çok heyecanlıyım. Karına ne zaman söyleyeceksin? Ondan kurtulman için sabırsızlanıyorum!!
xxxxxxx

TWENTY-TWO

Jen e-postaya baktı, kelimeler gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu.

Sonsuza dek birlikte olacağımız için çok heyecanlıyım. Karına ne zaman söyleyeceksin?

Doğru okuyor olamazdı. Görüldüğü gibi değildi.

Ama bunu görmezden gelemezdi. Kelimeler siyah ve beyaz olarak oradaydı.

"Her şey yolunda mı? Amy'nin sesi Jen'in düşüncelerini yarıp geçti.

"Solgunlaştın.

Jen elini ekranda gezdirdi. Aşağılanmasına tanık olma l a r ı n a izin veremezdi. Bu çok fazlaydı.

"Ne oldu Jen? Natasha yumuşak bir sesle yanındaki kanepeye uzandı.

"Göster bana.

Jen ağlayacağını mı yoksa çılgılık mı atacağını bilemedi. Natasha'ya,

"Düşündüğün gibi oldu," dedi. "Beni aldatıyormuş.

"Ne? Amy söyledi. 'Bir e-posta var mı? Ne yazıyor?

Jen bunu onlardan saklamanın bir anlamı olmadığını fark etti. Ekranı açtı.

"Aman Tanrım," dedi Amy. "Bu

korkunç bir şey. Jen mesaja tekrar

baktı.

Sadece seni sevdiğimi hatırlatmak istedim! Sonsuza dek birlikte olacağımız için çok heyecanlıyım.

"Sadece bir hatırlatma". Sanki aşkları o kadar normal, günlük yaşamlarının o kadar bir parçasıydı ki, bunun hatırlatılmasına ihtiyaçları vardı.

Rob'un onu aldatacağını hiç düşünmemişti. Her zaman tamamen dürüst değildi, bunu biliyordu. İş yerinde her zaman gerçeği çarpıtır, mülk satmak için bazı şeyleri abartırdı. Ama her zaman yalanlarının başkaları için olduğunu düşünmüştü. Kendisi için değil.

Onlar bir takımdı. Dünyaya birlikte meydan okuyorlardı. İkisi de her zaman ortaklıkları için en iyi olanı yapmıştı. Onun için kariyerini feda etmişti. Ona nasıl böyle ihanet edebilirdi?

Natasha kolunu ona dolayarak, "Çok üzgünüm Jen," dedi. 'Bu korkunç bir şey. Öyle olduğunu biliyorum. Natasha ona daha önce Matilda'nın babasından ayrılmasının ne kadar acı verici olduğunu anlatmıştı. Ayrıldıktan sonra iki yakasını bir araya getirmenin onun için ne kadar zor olduğunu. Şimdi de Matilda'nın velayetini paylaşmak ve bazı hafta sonlarını çocuğu olmadan tek başına geçirmek zorundaydı. Jen aynı şeyin kendi başına gelmesini istemiyordu. Bu onun başına gelemezdi.

"Yazık sana," dedi Amy. "Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Prosecco şişesine uzandı ve Jen'in bardağını doldurdu. "Kabullenmesi çok zor.

'Bunu bana nasıl yapabildiğini bilmiyorum. Beni sevdiğini sanıyordum. Jen öfkeli gözyaşlarına boğuldu. Tüm hayatını onun etrafında planlamıştı. Çalışmayı bırakmış, ona bağımlı hale gelmişti. Ve bunların hepsi bir hiç uğrunaydı. Onun sadakatine güvenmişti. Ama buna bile sahip değildi.

Kadın prosecco'yu yudumladı ve Amy bardağını bir kez daha doldurdu.

"Ne yapacağım ben?" diye sordu. Alkol vücudunda dolaşıyordu ve doğru düşünemiyordu. Sarhoş ve kafası karışmış hissediyordu. "Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim.

"Sorun yok," dedi Natasha kararlı bir şekilde, omzunu sıkarak. "Sana yardım edebiliriz.

"Ona güvenmekle çok aptallık ettim.

"Tabii ki aptal değilsin. O seninle evlendi. Seninle kalacağına söz verdi. Seni hayal kırıklığına uğrattı. Natasha onun kolunu okşadı. "Bak, şu anda dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiğini biliyorum ama öyle olmak zorunda değil.

"Natasha haklı," dedi Amy. "Yeniden başlayabilirsin.

Jen başını salladı. 'On yedi yaşımdan beri Rob'la birlikteyim. Tanıdığım tek kişi o. Üç çocuğumuz var. Yeniden başlayamam.

"Belki de aceleci davranıyoruz," dedi Natasha. 'Üzerinde çalışmamız gereken ilk şey ona ne söyleyeceğin.

"Ne demek istiyorsun? dedi Jen. Rob'u düşündüğünde tek hayal edebildiği ona bağırıyordu. Onu öyle muhteşem bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı ki. Ama bir

Bir yanı umutsuzca onun kendisine her şeyin bir hata olduğunu, masum bir açıklaması olduğunu söylemesini istiyordu.

"Belki de e-posta yanlış kişiye gitmiştir? Jen güçlükle cevap verdi. "İş adresine gitmiş," dedi Natasha.

"Birinin bunu yanlış anlayacağını sanmıyorum," dedi Amy nazıkçe, uzanıp Jen'in sırtını okşayarak. "Çok özür dilerim.

Jen'in aklı karıştı. Rob'un Jen yerine onu seçmesi için bu kadının nasıl biri olması gerektiğini merak etti. Daha genç miydi? Daha iyi giyinmiş miydi? Daha mı seksiydi? Jen'den daha mı zekiydi? Daha iyi bir kariyeri var mıydı?

Jen eksik olduğunu hissettiği tüm yolları düşünmekten kendini alamıyordu.

"Belki de onun için yeterince iyi değilimdir," dedi. Ergenlik çağındayken hep böyle düşünmüştü. Her zaman birbirlerine uyumsuz görünmüşlerdi. Jen köhne dairesi ve hapisteki babasıyla, Rob ise büyük, müstakil evi ve ilgili ailesiyle. Rob'un onu seçmesi hiç mantıklı gelmemişti. Belki de sonunda farkına varmıştı. Bu cazibeli hayat ona göre değildi.

'Tabii ki yeterince iyisin. O sadece bir aptal,' dedi Natasha.

"Ne yapmalıyım? Jen sordu. "Onu aramalı mıyım? Golf kulübündeki akşam içkilerini böldüğünü ve telefonda ona bağırdığını hayal etti.

"Hayır," dedi Natasha kararlı bir şekilde. 'Önce mümkün olduğunca çok bilgi toplamalısın, nerede durduğunu görmelisin. E-postalarında başka bir şey var mı?

Jen, Rob'un elindeki dizüstü bilgisayara baktı. "Daha fazlasını görmek istediğimi sanmıyorum.

"Bir göz atacağım," dedi Amy. "Eğer istemiyorsan.

"Tamam," dedi Jen, evliliğindeki yalanların ortaya çıkacağı düşüncesiyle ürpererek. Ama dizüstü bilgisayarını Amy'ye uzattı.

Amy mesajlar arasında gezindi. "Aralarında birkaç mesaj daha var," dedi.

"Ne diyorlar?

Amy kaşlarını çatı. 'Aynısından daha fazlası. Bu uzun zamandır devam ediyor.

"Nasıl yapabildi? Jen fısıldadı. Koridorun karşısındaki yatak odalarında uyuyan çocuklarını düşündükçe gözlerinin dolduğunu hissetti. Ailelerini parçalamaya nasıl razı olabilirdi?

'Çok güzel bir seyahat geçirdik. Anlamıyorum.'

'Yine de yolculuk sırasında onu aradı, değil mi? Bu kadın...' dedi Natasha.

"Sanırım öyle yapmış olmalı," diye itiraf etti Jen. "Ama beni sevdiğini söyledi. Hatta uzaktayken ona bir ilişkisi olup olmadığını bile sordum. Bana sadece endişeli olduğumu söyledi. Bu doğru olamaz. Ve yakında Akdeniz'e bir seyahatimiz var. Oraya gidip her şey yolundaymış gibi nasıl davranacağız?"

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Natasha. "Eğer istemiyorsan."

"Ama gitmek istiyorum," dedi Jen. "Onun yüzünden tatilimi kaybetmeyeceğim. Tatili dört gözle bekliyorum. Eğer gitmeyecek biri varsa, o da o olmalı."

"Haklısın," dedi Natasha. "Ona gelemeyeceğini söylemelisin. Ama gerçekten tek başına başa çıkabilecek misin? Orası ıssız bir yer değil mi? Sadece sen ve çocuklar, biraz iç karartıcı olabilir."

Jen'in zihni dönüyordu. Natasha haklıydı.

"Neden biz de seninle gelmiyoruz? Amy aniden söyledi. 'Bunun yerine kız kıza bir tatil yapabiliriz. Gerçekten eğleniriz. Ben ve Natasha da çocuklara yardım edebiliriz.'"

'Bu harika bir fikir,' dedi Natasha. 'Hepimiz gidip harika vakit geçirebiliriz. Bu ona gününü gösterir. Natasha sözcükleri hafifçe geveledi.

"Evet," dedi Jen, birden kendini biraz daha parlak hissederek. "Bu harika olurdu. Üçünün terasta güneşin altında oturup özgürlüğüne kadeh kaldırdıklarını hayal etti."

Amy telefonunda geziniyordu. "Yine hangi tarihte gidiyorsun?"

"Temmuz'un yirmi yedisinde. Okul tatilinin ilk haftası."

Natasha, 'Eski sevgilimin o hafta Matilda'sı var,' dedi. "Bir kuş kadar özgürüm."

"Nereye uçuyorsunuz? Amy sordu. 'Şu anda Marsilya'ya çok uygun fiyatlı uçuşlar var. Dönüş sadece 50 sterlin. Ayın yirmi sekizinde uçuyorum."

"Biz her zaman Nice havaalanına uçarız," dedi Jen. 'Ama Marsilya'dan arabayla gidebilirsiniz."

Natasha kıkırdarak, "Onları ayırtın," dedi. "Sadece ayırt onları."

Amy başıyla onayladı. "Bunu yapmamak aptallık olurdu. Güldü. "Ama sanırım kredi kartımın limiti doldu."

"Ben öderim," dedi Natasha. Kartını Amy'ye uzattı. 'Gerçekten bir tatile ihtiyacım var. Ve bu çok ucuza gelecek. Ayrıca hep birlikte çok eğleneceğiz."

Jen arkadaşlarına gülümsedi. Bu kadar destekleyici oldukları için şanslıydı. Sarhoşça kıkırdadı. Oda dönüyordu ama kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı."

"Rezervasyon yaptırdınız mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Amy sırtarak. "Her şey ayarlandı.

Jen kadehini kaldırdı, alkol kenarından krem rengi koltuğuna döküldü. Artık umurunda değildi. "Bize içelim," dedi. "Arkadaşlara.

"Dostlara," dedi diğer ikisi, kadehlerini onunkilerle tokuştururken.

TWENTY-THREE

THREE MONTHS EARLIER

Mia, Rob'un apartmanının yanındaki kafede oturmuş, zihinsel olarak kendini iş görüşmesine hazırlıyordu. Emlakçıdan ayrılalı neredeyse bir hafta olmuştu. Yerine baktığı kadın doğum izninden dönüyordu ve artık ona ihtiyaçları yoktu. Rob ona şirkette başka bir görev bulabilmek için elinden geleni yapmıştı ama hiç boş pozisyon yoktu.

Pencereden geçen insanlara bakarken satın aldığı su şişesini yudumladı. Dükkânda bulabildiği en ucuz şeydi ama yine de üç sterlindi ve parayı uzatırken içerlediğini hissetti.

Son zamanlarda çok fazla harcama yapıyordu. Rob'un ofisindeki geçici sözleşmesi bittikten sonra, gündüz vakti boşta kalmış ve Jen'in gittiğini gördüğü kuaföre lüks bir gezi yapmıştı. Kuaförün uzun koyu renk saçlarını kesip omuz hizasında bıraktıktan sonra Jen'le aynı tonda sarıya boyamasını izlemişti.

Emlak ajansından ayrıldığından beri ofis bazlı bulabildiği her işe başvurmuştu ama henüz yanıt alamamıştı ve geçici ajansın kayıtlarında yerel bir iş yoktu.

Bu iş ilanını internette gördüğünde şok olmuştu. İlk başta inanamadı ve iki kez okumak zorunda kaldı:

Batı Londra'daki lüks apartman bloğu için resepsiyonist aranıyor

Müşteri hizmetleri deneyimi şart

Prezentabl ve çalışkan biri için uygundur Hemen

başlayın

Lütfen dominic@riverviewapartments.com adresine e-posta gönderin

Riverview Apartmanı Rob'un yaşadığı yerdı. Mükemmel olurdu. Onu hâlâ görebilecekti. Geçen hafta öğle tatilinde birlikte gizlice, satmaları için talimat aldıkları büyük ve boş bir malikâneye gittiklerini ve yağmur ormanı duşunda seviştiklerini düşündü. Artık ofiste olmadığına göre randevularını ayarlamak o kadar kolay olmayacaktı ama en azından Rob'un apartmanında çalışırsa ona yakın olacaktı. Sadece işi alması gerekiyordu.

Mia binayla ve Rob'un çatı katını satın almasıyla ilgili tüm belgelerin e-postalarında olduğunu hatırlamıştı. Grace'in yokluğunda onun yerini doldurduğunda ona erişim izni verilmişti. Hafta sonunda, dairelerin reklamını yapan parlak broşürler ve binanın mimari planları da dahil olmak üzere her şeyi gözden geçirmişti. Blok hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini düşünüyordu.

Şimdi içeri girme ve onlara bu iş için mükemmel olduğunu gösterme zamanıydı. Lacivert kalem eteğini düzeltti, pudra kutusundaki makyajını kontrol etti ve ayağa kalktı. Başını dik tutarak kafeden çıktı ve kendinden emin adımlarla yandaki apartmanın resepsiyonuna doğru yürüdü.

"Bir iş görüşmesi için buradayım," dedi masanın arkasındaki kadına.

"Adınız nedir?"

"Amelia," dedi. "Amelia Harrison."

Londra'ya geldiğinde adını Mia olarak kısaltmıştı, çünkü kulağa daha kozmopolit ve bir aktör için daha iyi bir isim gibi geldiğini düşünüyordu. Ama şimdi yeni bir başlangıç yapma zamanıydı. Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ama lütfen bana Amy deyin."

TWENTY-FOUR

NOW

Anne! Anneciğim!

Jen yatakta yuvarlandı ve başı zonklayarak gözlerini yavaşça açtı.

Jack'in ona yatak odasından seslendiğini fark etmesi bir an aldı.

"Anne - sabah mı oldu?"

Jen telefonunu yatağının başucundaki masadan kaldırdı. Saat sabahın yedisiydi. Kalkması gerektiğini biliyordu ama kendini hemen yataktan dışarı atmayı göze alamadı. Dün gece çok fazla içmişti.

"Daha sabah olmadı Jack," diye bağırdı ve gözlerini tekrar kapattı.

Yerden bir kıpırtı geldi. "Gidip onu göreceğim," dedi Amy, dün gece şişirdikleri havalı yataktan. Jen, Amy'nin kanepede yatmaması için ısrar ettiğini, bunun çok rahatsız olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Sarhoş bir halde hava pompasını hava yatağına yerleştirmeye çalıştıklarını ve histerik bir şekilde kıkırdadıklarını hatırlıyordu.

Amy odadan çıkarken Jen, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Arkasını döndüğünde Natasha'nın yatağın üzerine yayılmış, hâlâ giyinik olduğunu gördü.

Dün geceyle ilgili her şey aklına geldikçe Jen'in başı ağrıyordu.

E-postalar. Rob. Başka bir kadın.

Günün soğuk ışığında, bunun mümkün olduğuna inanmak zordu.

Ama bunu hayal etmediğini biliyordu. Şimdi sadece saklanmak, bunun doğru olduğunu kabul etmemek istiyordu.

Jen, Amy'nin mutfakta çocuklara kahvaltı hazırladığını duyabiliyordu ve kendini zorla kaldırıp duşa girdi. Bugün yardım etmek için yanında arkadaşları olduğu için çok minnettardı. Çocuklarla tek başına başa çıkabileceğini sanmıyordu. Sıcak su üzerinden akarken, dün gece olan her şeyi silip atabilmeyi diledi. Bir parçası e-postayı hiç görmemiş olmayı, gerçekte hiç yüzleşmemiş olmayı diledi. Mutlu bir cehalet içinde yaşamaya devam edebilirdi.

Beyni dün gece olanların parçalarını bir araya getirme çabasıyla çalkalanıyordu. Diğerleri uykuya daldığında yatağında uzandığını, Rob'a uzun bir mesaj yazdığını, ona yalancı bir piç dediğini, kadının kim olduğunu sorduğunu, Jen'in onun için yeterince iyi olup olmadığını sorduğunu hatırlıyordu. Mesajı gözyaşları içinde yazmıştı.

Jen duştan çıktı, bir havlu aldı ve telefonunu kontrol etti. Mesajlarını açar açmaz, gecenin bir yarısı Rob'a gönderdiği otomatik düzeltilmiş ve yanlış yazılmış kelimelerden oluşan karışık bir akış gördü.

Aman Tanrım. Natasha'nın ona yapmamasını söylediği şeyi yapmıştı.
İyice düşünmeye vakit bulamadan Rob'la temasa geçmişti.

O duştayken onu aramaya çalışmıştı. Şimdi tekrar arıyordu. Jen'in midesi bulandı.

Natasha onun yanındaki yatakta yuvarlandı. 'Telefonun çalışıyor,' dedi.

Jen telefonu açarak, "Ben Rob," dedi.

"Cevap verme!" dedi, ayağa fırladı ve telefonu Jen'in elinden aldı. "Bir şeyler yiyip düşünecek zaman bulana kadar onunla konuşma.

"Tamam," dedi Jen kararsızca.

"Tanrım, başım ağrıyor," dedi

Natasha. "Sanırım çok içtik.

"Kahvaltıda ne var?

"Fazla bir şey değil, sadece tost. Ve eğer istersen çocuk gevreği. Jen'in telefonu bir mesajla biyledi.

Eve geliyorum. O zaman konuşabiliriz. Seni seviyorum.

Yarım saat sonra Amy ve Natasha tostlarını bitirmiş ve çocuklar televizyonun karşısına yerleşmişlerdi.

"Onları bir saat sonra tenis derslerine götürmem gerekiyor," dedi Jen mutsuz bir şekilde. "Ve sanırım Rob dönmeden önce ortalığı toparlamalıyım.

Natasha ona deliymiş gibi baktı. "Neden onun için bir şey yapasın ki?

Jen oturma odasının zeminindeki boş şarap şişelerini ve pizza kutularını inceledi. 'Bu Rob için olduğu kadar çocuklar için de,' dedi.

"Sana yardım edeceğim," dedi Amy, "sonra da gitmem gerek.

"Rob ne zaman dönüyor? Natasha sordu. "Kalmamı ister misin?

"Çok uzun sürmez," dedi Jen. 'Ama burada kalmama gerek yok. Özel olarak konuşmalıyız.

"Emin misiniz? Natasha sordu.

"Evet, evine git ve günün tadını çıkar.

"Aslında işim var," dedi Natasha. 'Ama ihtiyacın olursa hastalanmaktan mutluluk duyarım.

"Ben iyiyim," dedi Jen. "Gerçekten. Ve her şey için teşekkürler.

"Sorun değil. Natasha ayağa kalktı ve ayakkabılarını giydi. 'Geri dönüp üstümü değiştirsem iyi olacak. Boşanma avukatımın adını ve numarasını sana daha sonra mesaj atarım.

Yarım saat sonra Amy de gitti ve Jen mutfak masasına oturup mükemmel bir şekilde tasarlanmış çatı katına, tavandan tabana pencerelerden süzülen güneşe baktı. Yakında tüm bunları kaybedecekti. Ayrırlırlarsa ikisinin de çatı katını tutmaya gücünün yetmeyeceğini biliyordu. Zaten gırtlığına kadar ipotekliydiler. İkisi de daha küçük bir yere taşınmak zorunda kalacaktı.

Anahtarın kilide girdiğini duydu ve masadan fırladı. Bir önceki geceden kalan dağınıklığın çoğu gitmişti ama ev normaldeki kadar temiz ve düzenli değildi.

Rob kapıdan içeri girdi, şık bir pantolon ve açık mavi bir polo tişört giymişti.

"Jen," dedi. 'Neler oluyor? Gecenin bir yarısı bana anlaşılmaz bir mesaj gönderdin. Sarhoş muydun? Çok endişelendim. Geri gelmek zorundaydım.

Rob'a baktı, onun yaptıklarını karşısında duran adamla bağdaştırmaya çalışıyordu. O gittiğinden beri dünya ayaklarının altından kaymıştı.

Dün sabah çatı katında. Şimdi ona baktığında, neredeyse hiç tanımadığı birine, neredeyse bir yabancıya bakıyormuş gibi hissediyordu.

Yutkundu. "E-postalar buldum," dedi, ses tonunu nötr tutmaya ve içinde kabaran duyguları durdurmaya çalışarak. "Seninle başka bir kadın arasında. Dün gece sana seni sevdiğini söyleyen bir e-posta göndermiş. Bana ikinizden ne zaman bahsedeceğini soruyordu.

Rob ona dokunmak için uzandı. 'Göründüğü gibi değil,' dedi.

Jen geri çekildi. "Ne demek istiyorsun? Başka ne olabilir ki? Jen'in sesi daha da yükseldi ve göz ucuyla Lottie'nin kanepeden onlara baktığını gördü. Rob'la çocukların önünde asla kavga etmeyeceğine dair kendine hep söz vermişti. Çocukluğunun geçtiği ev tartışmalar ve kavgalarla doluydu. Onlarınkinin farklı olmasını istiyordu.

'Bunu yatak odasında konuşalım,' dedi.

Televizyonun önünde çocukların iyi olup olmadığını iki kez kontrol etti, Ruby'yi Jumperoo'suna bağladı, balkonun kilitli olup olmadığını kontrol etti ve sonra Rob'la birlikte yatak odasına gitti, dışarıyı dinleyebilmek için kapıyı hafif aralık bıraktı.

"Bana bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Jen. 'Ben seni sevdim. Sana verebileceğim her şeyi verdim, bir saniye bile düşünmeden... Her zaman senin istediklerini ön planda tuttum. Kariyerini. Hayatını.

"Bak Jen, e-posta konusunu açıklamama izin ver. Bir kız var. Çok genç, eskiden benimle çalışırdı. Çok saf bir genç kız. Ve benden çok hoşlanıyor. Birlikte olmamız gerektiğini söyleyen mesajlar gönderiyor. Tamamen takıntılı. Ama hiç karşılık vermiyor. Tamamen tek taraflı.'

"Ama-" Jen'in aklı karıştı. Daha fazlası vardı, bundan emindi. Gömleğindeki parfüm, romantik hafta sonu tatilindeyken tanımadığı bir kadından aldığı telefon. "Sana inanmıyorum," dedi.

Rob iç çekti. "Bu neyle ilgili Jen? Çünkü seni sevdiğimi biliyorsun. Mutlu bir evliliğimiz olduğunu sanıyordum. Ama son zamanlarda sanki kendini bir şeylerin yanlış olduğuna inandırmış gibisin. Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni senin için endişelendiriyor. İyi olup olmadığını sorgulamama neden oluyor. Belki de üç küçük çocuk sahibi olmanın stresi seni etkiliyordu.

Jen kaşlarını çatı. "Sorun o değil," dedi. Ellerini başına götürdü. Akşamdan kalma hali çok şiddetliydi. Dün gece o kadar çok içmemiş olmayı diledi. Natasha'nın boşanma için ona gönderdiği numarayı düşündü

Avukat. Dün gece Rob'un onu aldattığından ne kadar emindiler. Yanlış anlamış olabilirler mi?

"Birlikte inşa ettiğimiz her şeyi  pe mi atmak istiyorsun? Rob sordu.

"Hayır," dedi Jen. "Ama-" Birlikte yaşadıkları aile hayatını düşündü. Çocuklar yerleşik ve mutluydu. Bunu onlardan almak istemiyordu. Bir aile olarak pek çok plan yapmışlardı. Gelecek hafta sonu Lottie için bir doğum günü partisi d zenleyeceklerdi ve yakında Akdeniz'e tatile gideceklerdi. Bir yanı kafasını kuma gömüp her şey yolundaymış gibi davranmak istiyordu ama içgüdüleri öyle olmadığını söylüyordu.

Rob kollarını ona doladı ve alnına hafif, tüy gibi öpücükler kondurmaya başladı.

"Bırak beni," dedi onu iterek.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Saatine baktı. 'Lottie ve Jack'in tenis dersleri için gitmeleri gerekiyor,' dedi. 'Neden onları sen g t rm yorsun? Ruby'yi de yanına al. O izleyebilir.

"Tamam, tabii," dedi Rob. "Eğer ihtiyacın olan buysa.

Jen başını salladı. Ne yapacağına karar verebilmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Başı dönüyordu. Rob'un ona ihanet ettiğinden çok emindi ama şimdi söyledikleri kafasını karıştırmıştı. Saplantılı genç bir kadın hakkında doğruyu söylüyor olması mümkün müydü? Ona güvenmeli miydi, yoksa yalan mı söylüyordu?

TWENTY-FIVE

Amy yavaşça dairesine doğru yürüdü, ayaklarının altındaki kaldırımın ve parlak sabah güneşinin verdiği hissi takdir ediyordu. Jen ve Natasha'nın aksine akşamdan kalma değildi ve kendini zinde ve önündeki güne hazır hissediyordu. Bugün bir şeylerin başlangıcıydı. Yeni bir başlangıç. Sadece onun için değil; hepsi için.

Jen artık Rob hakkındaki gerçeği bildiğine göre, sonunda onun kendisini sevmediğini anlayacak ve onu terk edecekti. Jen bile son zamanlarda aralarının kötü olduğunu itiraf etmişti. Birbirlerine uygun olmadıkları açıktı. Amy sadece Jen'in bunu görmesine yardımcı oluyordu. Tabii ki bu Jen için ilk başta zor olacaktı. Ama Amy, Jen'in kısa sürede her şeyi kabulleneceğinden emindi. Ne de olsa durumları iyiydi - kendi evi için yeterli parası olacaktı.

Ve sonra, birkaç ay içinde Amy Rob'un yanına taşınabilir ve söz verdiği gibi birlikte olabilirlerdi. Amy, Jen'in ilişkilerini kabul edeceğini umuyordu. Jen'den gerçekten hoşlanıyordu. En yakın arkadaşlarından biri olmuştu. Ve her zaman mantıklı görünmüştü. Amy ve Rob'un ruh eşi olduklarını anlayacaktı. Sadece biraz zaman alabilirdi. Buna alıştıktan sonra Amy mutlu olacağını biliyordu. Kısa süre içinde kendisini Rob'un artık sevmeyeceği şekilde sevebilecek başka biriyle tanışacağından emindi.

Lottie ve Jack onunla mutlu bir şekilde sohbet ederken Amy bu sabah çocuklara kahvaltı hazırlamaktan keyif almıştı. Jen, Rob'la ilişkisini öğrendiğinde ondan iyi bir üvey anne olacağını anlayacaktı. Aslında, Jen bir kez tam olarak

Rob'la ilişkilerinin bittiğini kabul etse, muhtemelen onun bir yabancı yerine Amy'yle birlikte olmasından memnun olurdu.

Amy ailece Akdeniz'e gidecekleri tatil düşüncesiyle gülümsedi. O da orada olacaktı. O zamana kadar Rob ve Jen ayrılmış olacaktı ve bu onlara hep birlikte olma, karma bir aile olarak hayata başlama şansı verecekti.

Amy özlemle geleceği düşünüyor, kendisini, Rob'u ve Jen'i Noel'de çatı katındaki yemek masasının etrafında çocuklarıyla birlikte otururken, arkalarında güzelce süslenmiş bir Noel ağacı olduğunu hayal ediyordu. Daha önce hiç doğru dürüst bir aile Noel'i geçirmemişti. Her zaman sadece o ve annesi olmuştu ve annesinin Amy'yi yatılı okula geri gönderene kadar saatleri saydığı izlenimine kapılmıştı. Hatta bir keresinde annesi Noel'de onsuz Amerika'ya gitmeye karar verdiği için Noel'i öğretmenleri Bay ve Bayan Beddow ile geçirmişti. Noel'in ilk kez gerçekten büyülü ve özel olduğunu hissetmişti. Ona krallar gibi davranmışlar, bir sürü hediye almışlar, o da Noel yemeğini hazırlamalarına yardım etmişti.

Amy kızı Gemma'yı düşündü. Noel, Amy'nin yanında olmadığı için acı vericiydi. Gemma hâlâ Fransa'da babasıyla yaşıyordu ama Amy'nin İngiltere'de istikrarlı bir evi olursa belki babası velayeti paylaşabilirdi. Bu düşünce Amy'nin yüreğini hoplattı. Gelecek Noel farklı olacaktı; Gemma onunla birlikte olabilirdi.

Amy dairesinin kapısını açarken gülümsedi. Jen'e o e-postayı göstererek doğru şeyi yapmıştı. Rob'un karısıyla ilişkisini kesmesi için zorlanması gerekiyordu. Artık o ve Rob nihayet birlikte geleceklerine başlayabilirlerdi.

TWENTY-SIX

Rob çocuklarla birlikte ayrılır ayrılmaz Jen doğruca çalışma odasına gitti. Kafasını toparlaması, eline geçebilecek her türlü bilgiyi araştırması ve ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Rob'un saplantılı bir takipçi hakkında söylediklerine rağmen, Jen kalbinin derinliklerinde Rob'un onu aldatıyor olması gerektiğini biliyordu. O e-postayı okumanın tek bir yolu vardı. Ve o kadar çok işaret vardı ki; tüm o gece geç saatlere kadar süren akşam yemekleri, uzakta geçirilen iş geceleri, gömleğindeki başka bir kadının parfümünün kokusu.

Birdenbire gelecek Jen'in gözlerinin önünden geçti. İkisi de çatı katında tek başlarına yaşamaya güç yetiremezdi. Onu satıp parayı bölüşmeleri ve her birinin kendi evini alması gerekecekti. Yarisını almaya hakkı olduğunu varsayarsak. Çatı katının tamamen Rob'un adına olduğunu biliyordu. Doğrudan inşaatçılarla imzaladığı sözleşmeyle ilgili bir şeydi bu.

Natasha haklıydı. Rob'a ayrılmak istediğini söylemeden önce ondan ne kadar para almaya hakkı olduğunu hesaplaması gerekiyordu. Bunu onunla ilişkisi hakkında yüzleşmeden önce yapmalıydı. Rob her zaman banka hesaplarını kontrol etmiş, sadece belirli bir şey istediğinde ona para vermişti. Birikimleri olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Erişebildiği tek para çocukların üniversite fonlarıydı ama onlara da dokunmayı aklından bile geçirmiyordu.

Jen, Rob'un çalışma odasındaki masanın çekmecelerini karıştırmaya başladı. Diğer kadını düşündükçe içinde yeni bir öfke dalgası oluştuğunu hissetti. Her şeyi mahvetmişti. Kimdi o kadın?

Birden aklına geldi. Lizzy. Ofisteki partide ödöl verdiği kadın. O gece Jen'e garip garip bakmıştı. Bu o olmalıydı. Onu her gün işte görüyordu. Jen'in haberi olmadan bir ilişki yaşamaları çok kolay olurdu.

Jen bir dosya bırakmak için çatı katına geldiği zamanı düşündü. Rob'u kontrol ediyor, rakibinin nasıl görüldüğüne bakıyor olmalıydı. Jen kendi kendine gülümsedi. Belli ki Lizzy, Rob'un onun için hiçbir şey ifade etmeyen takıntılı bir hayranıymış gibi davranacağını bilmiyordu.

Jen çekmeceleri karıştırarak Lizzy'nin düşürdüğü mor dosyayı aradı. İşle ilgili olduğunu söylemişti ama ya öyle değilse? Ya içinde ilişkilerinden hatıralar, otel faturaları ve aşk notları varsa? Ya Lizzy, Jen'in içinde ne olduğunu görmesini istediye?

Dosya orta çekmecenin en altındaydı. İçini açarak bir yığın kâğıt çıkardı. Göz gezdirdiğinde, hepsinin çatı katının satışıyla ilgili olduğunu gördü: tapular, güvenlik sertifikaları ve satışla ilgili ayrıntılar.

Jen iç geçirdi ve diğer çekmeceleri karıştırdı. Belediye vergi faturaları, enerji faturaları, yazıcı kartuşları ve kâğıtlarla doluydular. İlginç bir şey yoktu. Banka hesap özetleri yoktu.

Vazgeçmiyordu. Koridora çıktı ve Rob'un ceketinin ceplerini karıştırdı. Pahalı restoranlarda yediği yemeklerin faturaları vardı ama bunlar bir şey ifade etmiyordu. Rob pek çok müşterisini yemeğe çıkarırdı. Son makbuz bir kuyumcudan, Jen'in hiç almadığı bir kolye için iki ay öncesine aitti. Belli ki Lizzy için, Jen için değil.

Jen'in kalbi sıkıştı. İşte buydu - kanıt. Rob evlendiğini sandığı adam değildi. Kendini hasta hissediyordu. Ama henüz ayrılamazlardı. Önce işlerini yoluna koyması gerekiyordu. Ayrıca önümüzdeki hafta sonu Lottie'nin doğum günü partisi vardı. Lottie pastasını seçmiş ve tüm sınıfı davet etmişti. Jen kimsenin bunu mahvetmesine izin veremezdi. Rob şimdi giderse, Lottie ve Jack yıkılırdı. Partiye gelse bile, bunun yaratacağı üzüntü o günü tamamen gölgede bırakacaktı.

Doğum günü partisinden sonra Rob'a gitmesini söyleyecekti. Tek çözüm buydu. Çocukları evlerinden koparmak istemiyordu. Taşınmak zorunda kalacaktı.

Jen zihinsel olarak Rob'dan daha güçlü olduğunu biliyordu. Babası hapisteydi ve o da dengesiz, şiddet dolu bir evde büyümüştü. Sertleşmek zorunda kalmıştı. Yıllar geçtikçe yumuşamış olsa da, tüm bunların altında hala güçlüydü. Eğer Rob'la aralarında bir savaş çıkarsa, kazanacağını biliyordu. Ama bu arada, her şeyi düzene sokarken mükemmel bir eş gibi davranacaktı. Sonra da ona sürpriz yapacaktı.

TWENTY-SEVEN

Ertesi hafta sonu Jen, Lottie'nin partisine ev sahipliği yapmak için bahçenin bir kısmını kiraladıkları sağlık kulübündeydi. Rob geçen hafta sonu çocukları tenis dersine götürdükten sonra döndüğünde, saplantılı takipçisi konusunda ona inanmış gibi davranmış, her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Sonra bütün haftayı onun mali durumunu araştırarak geçirdi. Birikim yaptığına dair hiçbir kanıt bulamamıştı, sadece hayal edilemeyecek kadar büyük bir ipotek vardı. Tüm bunların stresi onu etkilemeye başlamıştı ve annesinin ağrı kesicilerinden iki doz almadan uyuyamıyordu. Beyni bulanık hissediyordu ama mutlu bir aile görüntüsü vermeye devam etmesi gerektiğini biliyordu. En azından bugün için. Lottie için.

Her şey hazırlanmış ve parti için hazırды. Rob'un ailesi o sabah arabayla gelmişti ve Jen, Rob'un annesiyle birlikte parti çantalarını hazırlamıştı. Jack şişme kalenin üzerinde çılgınca zıplıyor, Lottie ise kalenin üzerinde takla atmaya çalışıyordu. Kalenin yanında, üzerinde 'Lottie' yazan pembe ve beyaz bir balon sergisi vardı. Kızının isteği üzerine, Lottie'nin sınıf arkadaşlarından birinin partisinde olduğu gibi tırnaklarını boyamak için çocukların gelmesini bekleyen bir tırnak teknisyeni de vardı.

Güneş ağaçların arasından parlıyordu ve Jen şimdiden teninde bir ter tabakası oluştuğunu hissedebiliyordu. Lottie yazın doğum günü olduğu için şanslıydı. Hava genellikle güzeldi ve önceki yıllarda doğum günü partisini her zaman evlerinin bahçesinde yaparlardı. Bu yıl böyle bir seçenek yoktu ve sağlık kulübünün doğum günü partileri düzenlemesinden memnundu.

Jen, Lottie, Jack ve Ruby'nin giyinip kuşanmış bir sürü fotoğrafını çekti. Bugün çocuklarının geriye dönüp bakabilecekleri mutlu anılar biriktirmek istiyordu. O gün buruktu; bunun hep birlikte mutlu olacakları son gün olduğunu hissediyordu. Rob'dan ayrılarak hayatlarını paramparça edeceğini biliyordu.

Ebeveynler çocuklarıyla birlikte gelmeye başladılar ve hediyelerini verdikten sonra zıplama kalesine koştular. Parti başladıktan kısa bir süre sonra Natasha Matilda'yla birlikte ortaya çıktı ve Jen bir rahatlama dalgası hissetti. Natasha yanındayken kendini her zaman daha iyi hissedirdi.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," dedi Jen'e. "Babası onu geri bırakmakta gecikti.

"Sorun değil," dedi Rob. Natasha ona sıkıca gülümsedi. Jen ona çocukların iyiliği için Rob'la aralarında her şey yolundaymış gibi davrandığını açıklamıştı. Aralarındaki gerginliğe rağmen çocukların hiçbiri bir değişiklik fark etmemiş gibiydi. Natasha'nın hiçbir şeyi ele vermemesi önemliydi.

"Bir kadeh şampanya ister misin? Jen sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Natasha. "Geçen sefer hepimiz gazoz içtiğimizde gecenin sonu pek iyi bitmemişti. Rob'a dikkatle baktı ve Jen'in yüzü kızardı, kız kıza geçirdikleri geceyi düşündü.

"Gel Natasha," dedi Jen, "seni diğer ebeveynlerle tanıştırayım.

Parti bir koşuşturma içinde geçti, Jen sürekli Ruby'nin peşinden koşuyor ve diğer tüm çocukların iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Otuz çocukla birlikte her zaman bir şeyler isteyen en az bir çocuk olurdu. Jen bir başka çocuğu tuvalete yönlendirirken ve Ruby'nin masadan bir bisküvi daha yemesini engellemek için onu kucağına alırken Rob'a baktı ve onun genç annelerden biriyle mutlu bir şekilde sohbet ettiğini gördü. Rob başını arkaya atıp kızın söylediği bir şeye güldü ve sonra uzanıp kızın koluna dokundu.

Normalde Jen Rob'un ne kadar sevecen olduğunu pek fark etmezdi. Kendini her zaman fiziksel olarak ifade eder, yeni tanıdıklarını yanaklarından öper ve daha önce tanıştığı insanlara sarılırdı. Jen bunun onun cazibesinin bir parçası olduğunu düşünürdü. Ama şimdi onu genç anneye birlikte izlerken, davranışları onu rahatsız etmeye başlamıştı. Flört ediyormuş gibi görünüyordu.

Jen ona doğru yürüdü ve Ruby'yi ona uzattı. "Sanırım bezinin değiştirilmesi gerekiyor," dedi. Kadına döndü. "Bir tane daha ister misin?

İçki?

Rob, Ruby ile birlikte geri döndüğünde, anne ve babası ellerinde dolu şampanya kadehleriyle onlara katılmak için yanlarına geldiler.

Rob, Jen'e şaşkın bir ifadeyle, "Bez kuruydu," dedi. Jen omuz silkti. "Yanlış anlamış olmalıyım.

'Kolayca halledilir,' dedi Penny. 'Bu harika bir parti. Gerçekten kendini aşmışsın, Jen. Çocuklar harika vakit geçiriyor.

"Teşekkürler, Penny.

'Çocukların birkaç fotoğrafını çekmeye çalıştım ama Ruby ile ikinizin bir fotoğrafını çekmek iyi olurdu. Jen - neden Ruby'yi kaldırmıyorsun?'

Jen itaatkâr bir şekilde Ruby'yi kaldırdı ve sert bir şekilde Rob'un yanında durdu. Rob'un kolunun omuzlarına düştüğünü hissetti.

Penny, "B i r b i r i n i z e biraz daha yaklaşın," diye talimat verdi ve ikisi de ayaklarını sürüyerek içeri girdiler. "Şimdi kameraya gülümseyin.

Penny fotoğrafı çekerken Jen kameraya gülümsedi. Kayınvalidesi telefonuna bakarak, "Çok güzel," dedi. "Ne kadar mutlu bir aile.

Jen o akşam Penny'nin çektiği ve kendi çektiği fotoğraflara bakarken kendisinin, Rob'un ve Ruby'nin fotoğrafında durakladı. Hepsi de mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Bir şeylerin ters gittiğine dair hiçbir işaret yoktu. Düşündüğünden daha iyi bir oyuncuydu.

Sosyal medyaya koymak için Lottie'nin doğum gününün en iyi fotoğraflarını bir araya getirdi ve son dakikada kendisinin, Rob'un ve Ruby'nin fotoğrafını ekledi. Normalde pek paylaşım yapmazdı ama bugün yapmak istedi. Lottie için özel bir gündü. Rob'u etiketlediğinde Lizzy'nin de fotoğrafları göreceğini umuyordu. Jen onun Facebook'ta arkadaşı olduğunu öğrenmişti ve onu Instagram'da takip ediyordu.

Sevgili kızımızın 8. yaş gününü kutluyoruz. Ne mutlu bir aile günü!

Bu Lizzy'ye gösterir, diye düşündü. Jen'in Rob'u terk etmeyi planlıyor olması Lizzy'nin bunu bilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Jen planlarını uygulamaya koyana kadar, dış dünyaya evlilikleri mükemmelmış gibi görünmesi daha iyiydi. Diğer kadının Rob'un ailesini ne kadar çok sevdiğini ve kendisini ne kadar az önemseddiğini görmesini istiyordu.

TWENTY-EIGHT

Amy Cumartesi gecesi odasında yatağında oturmuş Jen'in Instagram paylaşımına bakıyordu. Jen aylardır bir şey paylaşmamıştı ve şimdi birdenbire orada, ailesiyle çevrili Amy'ye gülümsüyordu.

Ne mutlu bir aile günü!

Bu çok yanlış görünüyordu. Jen daha bir hafta önce Rob'un ilişkisi yüzünden yıkılmıştı ve şimdi her şey yolundaymış gibi mi davranıyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu. Onu affetmiş miydi? Amy'nin söyleyebildiği kadarıyla, o taşınmamıştı. Perşembe günü kedi barınağında çalışırken Jen sessiz kalmış, bu konuda konuşmayı reddetmişti. Natasha Amy'ye Jen'in onu terk etmeden önce her şeyi yoluna koymaya çalıştığını söylemişti ama Amy o kadar emin değildi. Jen'in Rob'la evli kalmak isteyebileceğini düşünüyordu. Ne de olsa, işinin ona sağladığı lüks hayata alışkındı.

Bodrum katındaki dairesinin kapısından içeri giren bir adam ve bir kadının kahkaha sesleri Amy'yi gerçeğe döndürdü. Hemen telefonundan bir müzik bulup kulaklığını taktı. Ev arkadaşı Leanne erkek arkadaşından ayrıldığından beri internette tanıştığı erkekleri eve getirmeye başlamıştı.

Leanne Amy'ye, "Onları buraya getirmek, evlerine gitmekten çok daha güvenli," demişti. "Ne de olsa herhangi biri olabilirler."

Amy yan odadan, zaten en yüksek seste olan telefonundaki müzikten daha yüksek sesle yatak yaylarının gıcırdadığını duydu. Amy

Dışarı çıkıp gürültüden uzaklaşmak için bir şey yapıp yapmaması gerektiğini düşündü.

Kulaklığında çalan müziği bir telefon sesi böldü ve arayanın annesi olduğunu gördü. Neredeyse telesekreterin çalmasına izin verecekti ama sonra vazgeçti. Bütün gün başka bir insanla konuşmamıştı.

'Merhaba anne,' dedi.

"Oh, Amelia, sevgilim. Nasılsın? Ne zamandır seni aramak istiyordum. Ama işler çok yoğun. Yılın bu zamanlarında bahçe tam bir kabus oluyor. Her şey çok hızlı büyüyor. Üstesinden gelmek çok zor.'

"Bilemem. Benim bahçem yok.'

'Terasınız var sanıyordum. Üzerine saksı gibi bir şey koymadınız mı? Biraz canlanırdı.'

"Hayır, yapmadım. Amy durakladı, bitkilerin çöp kutularında yaşayan fareleri çekeceğinden bahsetmek istemiyordu. Annesi zaten Londra'nın farelerle dolup taşıdığını düşünüyordu.

'Bu çok utanç verici, değil mi? Evinizi bir yuva haline getirmek önemlidir. Ne kadar zamandır orada yaşıyorsunuz? Altı aydır mı?'

Amy yatağının üzerindeki çıplak ampule baktı. "İki yıl.

'Tanrım - gerçekten mi? Zaman nereye gidiyor? Yaşlandıkça daha da hızlanıyor. Bunu bir gün kendin de anlayacaksın. Gerçekten gelip seni ziyaret etmeliyim. Erteliyordum. Londra'yı sevmediğimi biliyorsun. Çok kirli. Belki geri dönüp Fransa'da yaşarsın ve ben de ziyaret etmek zorunda kalmam diye düşündüm.

"Belki bir gün," dedi Amy, aklı Rob'un Akdeniz'deki evinde dolaşıyordu. Fransa'da olduğu halde annesini ziyaret etmeyi aklına bile getirmediği için birden kendini suçlu hissetti. "Yeni yılda seni görmek için geri döndüm. Ve Paskalya'da," dedi kendi kendine haklı çıkararak. Annesi her zaman böyle olmasını beklerdi. Amy'yi ziyaret etmeyi hiç düşünmemişti. Ama yine de, diye düşündü Amy, pis odasına bakarken, neden gelsin ki? Burada kalması pek mümkün değildi.

"Bu ses de ne?" diye sordu annesi ve Amy yan odadaki Leanne'in yatak yaylarının gıcırtısının onun duyabileceği kadar yüksek olduğunu fark etti.

'Yok bir şey anne. Muhtemelen radyatörlerdendir. Burada biraz hantallar.'

Radyatörler mi? Neden ısıtıcıyı açtın? Dışarısı sıcak.
Sen paradan mı yaratıldın?"

'Hayır, anne. Boş ver.

'Çünkü daha fazla paraya ihtiyacın olursa benden alamayacaksın. Okulu bıraktığından beri.'

'Bu beş yıl önceydi. Bu konuyu açıp durmana gerek yok. Para da istemiyorum. Beni sen aradın. Amy iç çekti. Gerçek şu ki, paraya ihtiyacı vardı. Rob'la randevularında giymek üzere yeni kıyafetler almak için yüklü bir kredi kartı faturası biriktirmişti.

'Sadece nasıl olduğunu görmek için aramıştım. Yeni arkadaşlar edindin mi?'

'Ben dokuz yaşında değilim. Bana bunu sormanıza gerek yok.

Annesi iç çekti. 'Yani, hayır, o zaman? Sanırım insanlar hiç değişmiyor. Büyüdüğünde utangaçlığını atacağını düşünmüştüm.

Amy kendini durduramadan, "Benim bir erkek arkadaşım var," diye ağzından kaçırdı. Rob'u düşündü, onunla birlikteyken dünyanın nasıl daha iyi bir yer olduğunu, nasıl ilginç ve sevmeye değer biri olduğunu hissettiğini.

Erkek arkadaşın mı var? Bu ne sürpriz! Onunla nerede tanıştın? Umarım Tinder'da değildir? Amy telefonda annesinin onaylamayan kaşlarını neredeyse görebiliyordu.

Hayır, onunla işte tanıştım. Bir emlakçıda çalışırken. Bütün bir emlakçılar zincirinden sorumlu.'

Annesinin bundan etkileneceğini düşündü ama o sadece bir kenara itti. "Kaç yaşında? O işte çalıştığına göre yaşlı olmalı.

"Benden biraz daha yaşlı.

"Bir ofis ilişkisi miydi? Evli mi? Genelde öyledir. Ofiste genç kadınların peşinde koşan bu şehvet düşkünü yaşlı adamlardan etrafta çok var.

Anne - öyle değil. O beni seviyor. Beni en muhteşem tatile götürdü...'

"Ah!" dedi annesi, muzaffer bir edayla. "Evli olduğunu biliyordum. "Ben öyle bir şey demedim!

"Ama öyle, değil mi?

"O beni seviyor. Bana binlerce kez söyledi. Benim için karısını terk ediyor. Amy onun sesindeki titremeyi duydu. Jen'in Instagram'da Lottie'nin doğum günü partisi hakkında mutlu ailesini gösteren paylaşımını düşündü.

"Hepsi böyle söylüyor," dedi annesi. 'Bu sadece tarihin senin için tekrür etmesi. Karısını terk etmeyecek. O aptal kız öğrenciyi hatırlıyor musun?

Tarih  ğretmeniniz Bay Beddow'u ezdiniz mi? Sanırım gençken sonunun onunla olacağını d ş nm şt n. Güldü.

Amy gözlerinin yaşardığını hissetti. Aptalca bir aşk değildi bu. Birbirlerine aşık olmuşlardı. Amy okuldan ayrıldığında ilişkileri bitmek zorunda kalmıştı ama Amy bunu istememişti.

Kızı Gemma'yı düşündü. Amy, Gemma doğduktan birkaç hafta sonra onu Bay ve Bayan Beddow'a bıraktığından beri onu görmemişti. Okul arazisindeki konforlu evleri, Gemma'nın büyümesi için en iyi yer gibi görünüyordu. Amy annesine hamilelikten, çok değerli birini nasıl kaybettiğinden hiç bahsetmemişti. Ama şimdi bunu düşünemiyordu. Kalbini sızlatıyordu.

"Artık daha büyüğüm," dedi Amy. 'Eminim Rob'la tanıştığında ondan gerçekten hoşlanacaksın.

Annesi i  çekti. 'Neden hep böyle kötü kararlar veriyorsun? Söylediğim hiçbir şey seni durduramayacak gibi. Bunun sonu sadece gözyaşı olacak.

"Olmayacak anne," dedi Amy ve telefonu kapatıp öfkeyle yatağının üzerine fırlattı. Annesi Rob hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Yan odada Leanne gürültüyle inliyordu ve gıcırtilar çılgınca bir ritme ulaşmıştı. Amy kendini yanaklarından s z lmeye başlayan gözyaşlarını silerken buldu.

TWENTY-NINE

Pazartesi günü Jen apartmanlarının yönetim şirketinin toplantısında otururken Ruby ayaklarının dibinde sürünüyordu. Diğer sakinlerin endişeli yüzlerine baktı ve neden burada olduğunu merak etti. Burada daha fazla yaşayamayabilirdi. Natasha'nın boşanma avukatıyla haftanın ilerleyen günleri için bir randevu ayarlamıştı. Çocuklarla birlikte çatı katında kalabilmek için Rob'u taşınmaya zorlayıp zorlayamayacağını öğrenmesi gerekiyordu. Ya da eğer taşınmazsa, kendi evini kiralamak için ondan para almaya hakkı olup olmadığını. Daha küçük bir yere taşınmayı, Ruby'nin Lottie ile aynı odayı paylaşmasını hayal etti. Lottie'nin ilk başta itiraz edeceğini biliyordu ama kısa sürede alışacaktı. Jen burayı düzgün bir ev haline getirebilir ve çatı katını satıp geliri bölüştükten sonra kendine bir yer satın alabilirdi.

Yönetim şirketinin başkanı dairelerle ilgili rapor edilen sorunların uzun bir listesini gözden geçiriyordu: rutubet, cereyanlı pencereler, akıllı elektrikli aletlerle ilgili sorunlar, asansörle ilgili sorunlar ve binayla ilgili bazı yapısal sorunlar. Devam etti. Jen diğer sakinlerden bazılarının kendisine baktığını görebiliyordu ve Rob'un daireleri pek çok malike sattığını bildiği için kendini rahatsız hissediyordu.

Başkan, "Her şeyi onarmanın ne kadara mal olacağına dair teklifler alıyoruz," dedi. "Ancak, beklentilerinizi yönetmek için, maliyetlerin daire başına en az 100.000 £ olmasını bekliyoruz.

Odanın etrafındaki insanlar nefes nefese kaldı. Jen bayılacak gibi oldu. Rob'la birlikte bunu karşılayabilmelerinin imkânı yoktu. Çatı katlarını satsalar bile, sahip oldukları öz sermayenin bundan çok daha fazla olmadığını biliyordu. Rob tanıdığı bir komisyoncuyla yaptığı anlaşma sayesinde büyük bir ipotek alabilmişti. Eğer masrafların kendi paylarına düşen kısmını ödemek zorunda kalırlarsa, ellerinde hiçbir şey kalmayacaktı. İkisinin de başka bir ev almaya gücü yetmeyecekti.

"Bu çok saçma!" diye bağırды bir adam öfkeyle.

"Ama bu daireler daha yeni inşa edildi," dedi yanında oturan kadın. 'İnşaat şirketinin bunun için ödeme yapması gerekmiyor mu?

Sandalye başıyla onayladı. 'Parayı onlardan almayı deneyebiliriz elbette. Ama bu zaman alabilir. Ve bu arada, özellikle yapısal sorunlar olmak üzere, bazı şeyleri gerçekten düzeltmeye başlamamız gerekecek.

"Yeni bir binanın nasıl yapısal sorunları olabilir?" diye sordu birisi. "Güvenli mi ki?

'Evet, bunun için endişelenmeyin. Burası güvenli. İnşa edildiğinde her şey düzgün bir şekilde imzalanmıştı. Bunlar sadece öngörülemeyen sorunlar.

Jen yeterince şey duymuştu. Soru-cevap bölümünden önce toplantıyı terk etti, Ruby'yi kucağına aldı ve arka kapıdan gizlice çıktı.

Rob'la konuşması ve onun blokla ilgili sorunlar hakkında ne bildiğini ve masraflardaki payları konusunda ne yapacaklarını öğrenmesi gerekiyordu. Ruby'yi arabasına bindirdi ve onu ofisinde görmek için sürpriz bir ziyaret yapmaya karar verdi.

Yürürken yağmur yağmaya başladı ve pusetinin kapüşonunu indirdi, şemsiyesini açtı ve tek eliyle pusetini döndürdü. Okulda olan Lottie ve Jack'i düşündü ve oyun saatinde içeride olup olmayacaklarını merak etti. Rob'un ilişkisini öğrendiğinden beri aralarındaki havayı fark etmelerinden endişe ediyordu ama bunu saklamak ve mükemmel bir eş ve anne gibi davranmak için çok çalışmıştı. Hâlâ Rob'un aldığı e-postanın saplantılı bir sapıktan geldiğini söylediğinde ona inanmış gibi davranıyordu. Ama Rob paçayı kurtaramadığını biliyor olmalıydı ki, ona karşı daha fazla çaba göstermeye başlamıştı. Çoğu gün işten eve daha erken geliyor, spor salonuna gittikten hemen sonra geri dönüyor ve akşam içkilerinden kaçınıyordu. Hatta bazı günler çocuklara banyo yaptırıyordu. Sonuç olarak, daha iyi bir koca oluyordu. Ne yazık ki her şey için çok geçti.

Rob'un ofisine vardı ve bir süre dışarıda durup içeri baktı. Terfi etmeden önce açık planlı katta çalışıyordu ve pencere kenarında bir koltuğu vardı. Ne zaman çocuklarla oradan geçse ona el sallardı. Ama terfi ettikten sonra ona arka tarafta kendi ofisi verilmişti.

Jen kapıyı açtı ve arabayı merdivenlerden yukarı kaldırıp içeri sokarken kapıyı beceriksizce tuttu.

"Merhaba?" Genç bir erkek emlakçı onu selamlamak için ayağa fırladı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Rob'u görmeye geldim."

"Eminim size yardımcı olabilirim. Kiralamak mı yoksa satın almak mı istiyorsunuz?" Masasından bir dizi anahtar almış ve onlarla oynamakta olan Ruby'ye baktı. 'Çok sevimli,' dedi.

"Aslında ben bir şey aramıyorum. Rob benim kocam. Sadece onu görmeye geldim."

Ajanın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Oh," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Damian. Altı ay önce burada çalışmaya başladım. Elini uzattı ve onunkini sıktı. 'Boş olup olmadığına bakabilirim. Oturmak ister misin?"

Jen masasının karşısındaki yumuşak deri koltuklardan birine oturdu ve Ruby'yi kucağına oturttu.

Grace'in köşede, kocasının ofisinin yanında oturduğunu gördü ve onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Grace başını kaldırıp bakmadı. Garip görünüyordu. Şirketin ödül gecesinde çok cana yakın davranmıştı. Belki de neler olduğunu biliyordu.

Damian odanın öbür ucundaki ofisin kapısını çaldı ama cevap gelmedi. Damian'ın kafasını kapıya doğru uzattığını ve sonra tekrar kapattığını gördü.

"Rob nerede?" diye sorduğunu duydu Grace.

"Bilmiyorum. Onu ofisinden çıkarken görmedim. Sonra Jen'e baktı ve hızla gözlerini kaçırdı. Jen oturduğu yerde garip bir şekilde kıpırdandı.

Sonra koridorun sonundan Rob'un gürleyen kahkahasının sesini duydu. Elinde bir fincan kahve, yanında genç bir kadın meslektaşı, söylediği bir şeye kıkırdarak köşeyi döndü. *Lizzy*.

O ofisine doğru yürürken Grace ayağa kalktı.

Jen'in oturduğu yeri göstererek, "Rob - karın burada," dedi. "Kızınla birlikte."

"Jen! Rob, Lizzy'den uzaklaşarak, "Jen!" dedi. 'Ne hoş bir sürpriz. Ruby de öyle. Kızını kucağına aldı ve gıdıkladı. 'Senin için ne yapabilirim?"

Sen?'

Jen bir an tereddüt etti, aklı sorularla doluydu. Rob ve Lizzy iş arkadaşından daha fazlası gibi görünüyorlardı.

"Seninle konuşmam gerek Rob," dedi. Lizzy'nin hâlâ orada durduğunu ve kendisine baktığını fark etti.

'Oh, tamam, elbette. Bir sorun mu var? Neden ofisimde konuşmuyoruz?'

Hâlâ Ruby'yi taşıırken onu içeri götürdü ve ne kadar ruhsuz olduğunu fark etti. Dizüstü bilgisayar ve monitörü, bir kâğıt ve birkaç kalem ve bir yiğın apartman broşürü dışında masa boştu. Aile fotoğrafları yoktu.

Kapıyı arkasından kapattı. Ruby'yi ona geri verirken sol elini fark etti.

"Alyansın nerede?" diye sordu.

"Ah," dedi yüzü kızararak. Masasına gitti, bir çekmece açtı, onu çıkardı ve tekrar parmağına taktı. 'Bu sabah ne olduğuna inanamazsın. Londra'nın merkezinde çok güzel bir daire satıyoruz. Büyük bir alan, muhteşem manzaralar. Çok ilgili bir alıcıyla görüşme ayarladık. Ve tahmin edin ne oldu? Kiracı sadece tuvaleti tıkamıştı. Tesisatçı çağırarak zaman yoktu, o yüzden kim elleri ve dizleri üzerinde tıkanıklığı açtı sanıyorsunuz? Rob ona sırtıttı. "Ben tabii ki. Oh, bu işin cazibesi. Oraya gitmeden önce alyansımı çıkardım. Kanalizasyonda kaybetmek istemedim.

Jen kaşlarını kaldırdı. Tek kelimesine bile inanmadı.

"Bu sabah bizim apartmanda yönetim şirketinin bir toplantısı vardı," dedi sakın bir şekilde, konuyu değiştirerek. 'Dairelerde çok fazla sorun var. Bunları düzeltmenin daire başına en az 100.000 sterline mal olacağını düşünüyorlar.

"Oh..." Rob'un rengi soldu.

"Bu kadar parayı nasıl karşılayacağız Rob?" diye sordu. "Bak," dedi, ofisinin kapısına sinirli bir şekilde bakarak, sanki birilerinin dinlemesinden endişeleniyordu. 'O dairelerde işler biraz karıştı. Bir sürü sorun var.'

"Ne kadara mal olacağını biliyor muydunuz?

Rob başını salladı. 'O kadar çok olmayacağını umuyordum. Ama dinle - ofiste mali işlerimiz hakkında konuşmak istemiyorum. Ama bir planım var. Bunu bu gece evde konuşabilir miyiz?'

O akşam Rob eve geldi ve birlikte akşam yemeğine oturmadan önce büyük çocukları yatırmasına yardım etti.

Jen yemek pişirirken Rob'dan ayrı yaşamanın giderek daha az mümkün görüldüğünü düşündü. Hiç birikimleri yokmuş gibi görünüyordu. Ve şimdi uğraşmaları gereken ekstra masraflar vardı. İkisi de taşınmayı nasıl karşılayacaktı?

'Dairelerin onarımı için gereken para hakkında konuşabileceğimizi söylemişsiniz,' dedi. 'Bu sabahki yönetim toplantısında herkes kızgındı. Maliyet büyük bir sürpriz oldu.

Rob başını ellerinin arasına aldı. 'İnşaat şirketi bize gerçekten kazık attı. Diğer daire sahiplerinden sürekli şikayet alıyorum. Blok düzgün inşa edilmemiş. Bir sürü kestirme yol kullanmışlar.

'Çatı katını satın aldığınızda bunu biliyor muydunuz? Bu yüzden mi indirim aldınız?

"Hiçbir fikrim yoktu.

"Faturaları ödemek için 100.000 sterlini nasıl bulacağız?

Yapamayız, Jen. Tüm maaşım doğrudan ipoteğe ve annenin bakım evi masraflarına gidiyor. Spor salonu ve günlük harcamalar için biraz kalıyor ama fazla değil. Kredi kartlarına çok para yatırdık.

"O zaman azaltmamız gerekiyor," dedi Jen. 'Spor salonunu bırakabilirim. Kuaföre gitmeme gerek yok. Çocuklar da bazı faaliyetlerini durdurabilir.

Rob, 'Bu asla yeterli olmayacak,' dedi. 'Bu kadar parayı karşılayamayız. "Çatı katını satmadan 100.000 pound.

"Yani satmak zorunda mıyız?

Bu o kadar kolay değil. Alıcılara bu yeni masrafı ve binayla ilgili tüm sorunları anlatmamız gerekecek. Bloktaki pek çok insan satmaya çalışacak. Alıcı çıkmayacaktır.

"Peki bu ne anlama geliyor? Jen ne olacağını bildiği için sordu.

'Bu iflas edeceğimiz anlamına geliyor. Adımıza tek kurulumuz bile olmayacak.

Jen başını ellerinin arasına aldı. 'Bir planın olduğunu söylemiştin. Bunu çözmek için nasıl bir planın olabilir ki?

Rob ona ciddiyetle baktı ve suyunu doldurdu. 'Kulağa çılgınca geleceğini biliyorum ama beni dinlemeni istiyorum. Bunun için bir ekip olmamız, birlikte çalışmamız gerekiyor. Jen içinde bir korku duygusu oluştuğunu hissetti. Birlikte çalışmak isteyeceği son kişi oydu. Ona hiç güvenmiyordu.

"Ne oldu? Jen kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Rob, "Yaklaşık altı ay önce, işler biraz belirsiz görüldüğünde hayat sigortası yaptırdım," dedi.

"Tamam," dedi Jen, beyni bunun konuyla ne ilgisi olduğunu çözmeye çalışıyordu. "Ortadan kaybolabileceğimi düşünmüştüm. Onun gözleriyle karşılaştı.

"Ne demek istiyorsun?

"Bunu çok düşündüm," dedi Rob. 'Eğer bir gün ortadan kaybolursam, mesela tatilimizde denizde yüzerken, bu bizim için pek çok sorunu ortadan kaldırır, değil mi? Eğer öldüğüm varsayılırsa, o zaman sigortadan hak talep edebilirsiniz.

Duyduklarına inanamıyordu. "Ne?" diye sordu, adamın ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Jen, eğer ortadan kaybolursam, her şey düzelebilir.

THIRTY

Jen gülmeye başladı. "lmş gibi mi yapacaksın?" dedi. "Bu nasıl olur?

Rob kaşlarını çattı. "Dediğim gibi. Denizde yüzmeye giderdim ve bir daha hiç grlmezdim. Kayıp olduğumu bildirir ve hayat sigortasından hak talep ederdin. Ortalık sakinleştikten sonra da sigorta parasını benimle paylaşırdın.

"Hartlepool yakınlarında kanoyla kaybolan adam gibi mi?

"Biraz yle, evet. Rob rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı. "O ve karısının polis tarafından ortaya çıkarıldığını biliyor musun?

'Evet, ama ben bundan daha akıllıca davranırdım. *Biz* bundan daha zeki olurduk. Adam kızın eline dokunmak için uzandı ama Jen geri çekildi ve ayağa kalktı. Buzdolabına gitti, şarap şişesini çıkardı ve kendine bir bardak doldurdu. Kocaman bir yudum aldı.

'Sen tamamen delisin,' dedi.

"Jen - bir düşünsene. Tüm para sorunlarımıza çözüm olabilir. Eğer bunu yapmazsak iflas ederiz. Kendi evimizi alamayız.'

"Kiralayabiliriz. Hâlâ senin maaşını alırız. Jen ayrılma planlarını düşündü. Onunla paylaşacak hiç parası yoksa yaşamaya gücü yetmeyecekti. Bir iş bulabilirdi ama sadece okul saatleri içinde çalışabileceği bir iş bulamazsa, bırakın kirayı, ocuk bakım masraflarını bile zor karşıladı.

Rob iç çekti. 'Maaşımı alamayabiliriz. Daireleri sattığım tüm insanlar şikayet ederse işime devam edebileceğimden emin değilim. Birçoğu şikayet etti bile.

Jen şarabından bir yudum daha aldı.

"Bunu bir düşün lütfen Jen," dedi

Rob. "Peki ya çocuklar?" diye sordu.

"Peki ya onlar? Rob şaşkın görünüyordu ve Jen saçma planında onların hiç aklına gelmediğini fark etti.

"Öldüğünü düşünecekler.

Ama yapmayacağım, değil mi? Tekrar buluşmak güvenli olduğunda, bir şeyler ayarlarız. Onları tekrar göreceğim. Sadece bir süreliğine olmayabilir.'

'Ama onlara senin öldüğünü söylemek zorunda kalacağım. Bunun onlar için ne kadar sarsıcı olacağını bir düşünün. Seni çok seviyorlar. Jen onlara babalarının öldüğünü söylemeyi düşündüğünde gözlerinin yaşardığını hissetti.

'Beni tekrar görecekler. Sonsuza kadar gitmeyeceğim. Yalvarırcasına ona baktı. 'Lütfen bunu düşün Jen. Çocuklarımıza iyi bir hayat sunabilmemizin tek yolu bu. Bunu yaparsak pahalı bir evde yaşamaya devam edebilirler ve hiçbir şey istemezler. Eğer yapmazsak, hiçbir şeyleri olmayacak. Sonumuz sokaklarda olabilir.'

Ertesi gün Jen çocukları bıraktıktan sonra kedi barınağına doğru yürürken zihni allak bullak olmuştu. İçinde bulundukları mali durumun ne kadar vahim olduğunu fark etmemişti. Yine de Rob'un planı çok saçma, çok gülünç gelmişti. Öylece denizde kaybolabileceğini ve sonra da sahte bir kimlikle Avrupa'yı dolaşabileceğini düşünüyor gibiydi. Ama Jen bunu kabul etmezse her şeylerini kaybedebilirlerdi. Evsiz kalabilirlerdi. Jen annesini düşündü. Artık onun bakım evi masraflarını karşılayamazlardı. Onu taşımak zorunda kalacaklardı. Rob çatı katını satın alarak ve kredi kartı borçlarını artırarak çok büyük bir hata yapmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ellerini yumruk yapıp sıktı, ona öfkeleni.

Kedi barınağına vardı ve kapıyı iterek açtı, merhaba diye seslendi. Natasha ve Amy zaten oradaydı, kafesleri temizliyorlardı. Jen yardım etmek için yanlarına gitti.

"Nasıl gidiyor? Natasha nazikçe sordu.

"İyi," dedi Jen. "İdare ediyorum.

"Rob'la işler nasıl gidiyor? Amy sordu.

Jen ne söyleyeceğinden emin olamayarak, "Onlar... tuhaf," dedi. Dün gece her şey değişmişti.

"Ne demek istiyorsun? Natasha sordu.

"Çocuklar için en iyisinin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Amy, "Çocukların mutsuz ebeveynlerle yaşaması hiç iyi değil," dedi.

Hâlâ bir şeyler düşünüyorum. Şimdilik her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Çocukların iyiliği için. Jen, Rob'un ortadan kaybolma planına uyacaksa evliliklerindeki sorunları en aza indirmenin daha iyi olacağını biliyordu. Ama bunu yapabilir miydi? Onu hâlâ seviyormuş gibi davranabilir miydi? Zamanını beklemesi ve ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

"Boşanma avukatımla konuştun mu? Natasha köşeden bir paspas ve kova alıp yerleri silmeye başlarken sordu.

'Hayır, henüz değil. Bu hafta içinde bir telefon görüşmem var. Jen iptal edip etmemesi gerektiğini düşündü.

Natasha paspası yere bıraktı ve kolunu Jen'in omuzlarına doladı. 'Ayrılmanın zor görüldüğünü biliyorum ama geriye dönüp baktığında bunun olabilecek en iyi şey olduğunu fark edeceksin. Matilda'nın babası için kesinlikle böyle hissediyorum.

Jen başını salladı.

"Bazen insanlar birbirlerini sevmeyi bırakırlar," dedi Amy. 'Bu kimsenin yanlış yaptığı bir şey değil. Sadece olan bir şeydir. Ve sonra yeni bir hayata geçmek en iyisidir. Yeniden başlamak. Eminim başka biriyle tanışacaksın.

Jen güldü. 'Sanırım bir süreliğine erkeklerden uzak durmaya yemin edeceğim,' dedi.

Natasha onun omzunu sıktı. "Önümüzdeki hafta sonu bir yerlere gidiyoruz, değil mi? Ben, sen ve çocuklar. Uzakta olmak sana kafanı boşaltma şansı verecektir. O ve Natasha çocukları Midlands'daki bir eğlence parkına hafta sonu tatili için götürüyorlardı. Natasha indirimli biletler bulmayı başarmış ve çocukların aynı odayı paylaşabileceği ucuz bir otel bulmuştu; yan tarafta da birbirine bağlı bir 'yetişkin odası' olacaktı.

Amy gülümsedi. 'Bence tam da ihtiyacın olan şey bir mola. Çocuklara bunu en az rahatsız edici şekilde nasıl söyleyeceğinizi düşünebilirsiniz.

'Ve geri döndüğümüzde, sana istediğin şekilde yardım edebilirim,' dedi Natasha. 'Rob evden ayrılırsa yemek pişirebilirim, temizlik yapabilirim, çocuklara yardım edebilirim, her neyse. Tekrar ayaklarının üzerinde durmana yardımcı olmak için orada olabilirim.

Jen başıyla onayladı. "Rob'dan daha iyi bir koca olacaktıysın gibi konuşuyorsun," dedi gülerek.

Natasha kızardı. "Dürüst olmak gerekirse, neye ihtiyacın olursa orada olacağım.

Jen gözlerinin yaşardığını hissetti. Rob'dan tamamen ayrılmak istiyordu ama her şey o kadar karmaşıktı ki. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordu.

Amy cebinden bir paket mendil çıkararak, "Sorun yok," dedi. Ancak Jen'e doğru yürürken ayağı kaydı ve ıslak zeminde kaydı.

Ayak bileği altından kayarken 'Ah,' diye bağırdı.

Jen onun yanına çömeldi ve kalkmasına yardım etmek için kolunu uzattı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi Amy utanarak ve Jen'in yardımını olmadan hızla ayağa kalktı.

"Yavaş ol," dedi Jen. "Bana yaslan. Amy'yi bir bankın yanına götürdü ve aşağı indirdi. Ayak bileğini nazikçe inceledi. Belirgin bir travma belirtisi yoktu ama yaralı olup olmadığını söylemek de zordu. 'Üzerinde yürümeye çalışmadan önce burada biraz dinlen. Sana bir fincan çay ve bisküvi getireyim.

Jen çayla döndüğünde Natasha ve Amy, Amy'nin bu akşamki randevusu hakkında konuşuyorlardı.

Natasha, "Amy'nin bu akşam Jonathan'la birlikte Ritz'e yemeğe gitmesi gerekiyor," dedi.

Jonathan onu her zaman en şaşırtıcı yerlere götürüyor gibiydi. *Aşkın ilk seli, diye* düşündü Jen, biraz acı bir şekilde. Ama Amy'nin mutlu olmayı hak ettiğini biliyordu. Amy'nin kendisiyle paylaştığı geçmişinin küçük parçalarından, Jen onun zor bir çocukluk geçirdiğini biliyordu.

'Vay canına,' dedi Jen. 'Bu muhteşem olacak. Rob ve ben yıllar önce bir kez gitmiştik.

Amy kızararak, "Bugün bileğimi burkmam çok tipik," dedi. "Hâlâ acıyor mu?" dedi Jen. "Seni revire götürebilirim.

Ruby'yi aldıktan sonra istersen doktorun kliniğine gidebilirsin.

"Biraz acıyor," dedi Amy. Yavaşça ayağa kalktı ve bileğine ağırlık vermemeye çalışarak odanın içinde beceriksizce yürüdü. 'Ama sanırım iyi olacağım. Bu gece oraya taksiyle gideceğim.

"İyi fikir," dedi Jen. "Keşke Ritz'e gidebilseydim," dedi hüzünle. "Sanırım Rob ve benim için o günler geride kaldı. Gözlerinin yaşardığını hissetti. Evliliğindeki tüm sevginin yok olduğunu anlamaya başlamıştı.

Rob onu sevmediğini uzun zamandır biliyor olmalıydı; bir ilişkisi vardı. Ama ona olan aşkını kaybetmesi daha yavaş ve acı verici bir süreçti.

"Oh, Jen," dedi Natasha.

"Üzgünüm," dedi Jen. "Başkalarının eğlendiğini görmek her şeyi daha da güzelleştiriyor. Amy'ye döndü. 'Sen ve Jonathan adına mutluyum. Keşke Rob hala benim için böyle şeyler yapsa. Eskiden beni hep abartılı hediyeler ve yemeklerle şaşırtırdı.

"İnsanlar değişir," dedi Amy sempatik bir şekilde. 'Ama eminim birkaç hafta içinde kendini çok daha iyi hissedeceksin. Kendine ait bir yerin olduğunda.

Jen başını salladı, dikkati dağılmıştı.

Natasha, "Sizinle birlikte Akdeniz'e gelmemize çok az kaldı," dedi. 'O zaman hepimiz rahatlayabileceğiz.

Jen gülümsemeye zorladı. Rob da Akdeniz'de olacaktı. Orada ortadan kaybolmayı planlıyordu. Eğer Jen onun planına uyarsa hayat sigortası parası her şeyi karşılayacaktı: kendisi ve çocukları için bir ev, annesinin bakım evi. Belki de tek çözüm buydu. Şimdilik Rob'la kalmalı ve mutluymuş gibi davranmalı, onu hâlâ seviyormuş gibi davranmalıydı. Herkesin mükemmel bir evlilikleri olduğunu düşünmesi önemliydi.

THIRTY-ONE

Amy odasında giyinip dekolteli bir gece elbisesi giydi. Rob onu bu akşam Ritz'de yemeğe çıkaracaktı. Bunu hak etmişti. Jen'le bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, söz verdiği her şeye rağmen, ona borçluydu.

Amy onun adına rezervasyon yaptırmış, sonra da mesaj atarak saat 19.30'da orada olacağını söylemişti. Jen'e bir müşterisinin yemeğinde olduğunu söyleyecekti, ama Amy'nin bir yanı ona gerçeği söylemesini, ilişkilerinin tamamen bittiğini açıkça belirtmesini umuyordu.

Daha önce kedi barınağında Jen'e yalan söylediği, Ritz'e birlikte gideceği hayali Jonathan'mış gibi davrandığı için bir parça suçluluk hissetti. Ama Jen'e söylemek için doğru zaman değildi. Henüz değil. Jen, Rob'un onu sevmediğini kabullenmekte bile zorlanıyordu. Amy'yi kabul etmeye hazır olması için biraz daha zaman geçmesi gerekecekti.

Amy aynada kendine baktı ve yansımasına gülümsedi. Jen'den daha gençti ve daha zayıftı. Muhtemelen Jen daha güzeldi, ancak Amy artık Jen gibi makyaj yapmayı ve kendi özelliklerini en iyi şekilde kullanmayı öğrenecek kadar onunla vakit geçirmişti. Rob'un onu her zaman Jen'e tercih etmesi kaçınılmazdı. Görünüştən ya da yaştan daha önemlisi, aralarında bir bağ vardı. Birlikte olduklarında sanki odanın havası değişiyordu. Enerji fııırıyordu. Amy daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Amy'nin bileği hâlâ ağrıyordu, bu yüzden parasının yetmeyeceği bir Uber çağırdı ve dışarı çıkıp onu bekledi. Jen'in ne kadar nazik olduğunu düşündü.

onu doktora götürmeyi teklif etmişti. Daha önce hiç böyle bir arkadaşı olmamıştı.

Ona yalan söylemekten, Rob'la temiz bir ayrılık yapana kadar gölgede beklemekten hoşlanmıyordu. Jen'in onları bir an önce öğrenmesini istiyordu, böylece hayatlarına devam edebileceklerdi.

Bu gece Rob'la konuşacak ve ondan işleri biraz ilerletmesini isteyecekti. Rob'un çocuklar için cesur bir yüz ifadesi takındığını biliyordu ama aslında Jen'le birlikte hareket etmeleri ve bu ilişkiyi bitirmeleri gerekiyordu. Fransa'da babasıyla yaşayan kızı Gemma'yı düşündü. Eğer Amy'nin İngiltere'de Rob'la mutlu ve istikrarlı bir yuvası olursa, belki o zaman onu da kendileriyle yaşaması için geri getirebilirdi.

Taksiyle Londra'yı bir uçtan bir uca geçerken, gezip gördüğü yerlere bakarken, bunun ne kadara mal olduğunu düşünmemeye çalıştı. Yakında hayatı mükemmel olacaktı. Para konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Rob, çocukları ve biricik Gemma'sıyla birlikte mutlu bir aile ortamında yaşayacaktı. Etrafı sevgiyle çevrili olacaktı. Tek istediği buydu. Sadece Jen ve Rob'un temelli ayrıldıklarından emin olması gerekiyordu.

THIRTY-TWO

Jen alarmın sesiyle yatakta yuvarlandı. Rob'un hâlâ yanında uyuduğunu görünce şaşırarak doğruldu. Son zamanlarda ofise erken gitmeye başlamıştı ve genellikle ondan önce kalkıyordu.

Onu sarsarak uyandırdı. "Rob, alarmın çalana kadar uyudun.

Yuvarlandı. "Ne? Oh, ben ayarlamadım. Bugün evde kalacağım. Bugünü izinli geçirmeye karar verdim, ailemle geçireceğim.

"Gerçekten mi?" Bugünlerde onunla ilişkisi hakkında yüzleşmeden vakit geçirmek zordu. Hâlâ onun yalanlarına inandığı izlenimini veriyordu ama bunu yüz yüze sürdürmek zordu.

"Evet." Yatakta doğruldu ve Jen'e gülümsedi. "Sana öncelik vermemin zamanı geldi diye düşündüm. Terfi ettiğimden beri çok çalışıyorum. Ve o kadar stresliyim ki bu beni hasta ediyor. Biraz nefes almaya ihtiyacım var.

Adamın, işine şikâyetle bulunan öfkeli apartman sakinleri hakkında söylediklerini düşündü. Bu yüzden mi stresliydi? İşini mi kaybedecekti?

"Tamam," dedi Jen. Nedeni ne olursa olsun, bundan en iyi şekilde yararlanmalıydı. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez Rob sabahları okul işlerine yardım etmek için yanında olacaktı. "Ben gidip duşumu alayım," dedi. "Çocukları kaldırabilir misin?

"Elbette," dedi Rob. "Ben onları kaldırıp kahvaltılarını hazırlayayım. İsterseniz onları daha sonra okula götürebilirim?"

"Evet, lütfen," dedi Jen. Adamın gizli bir amacı olduğunu biliyordu; ortadan kaybolma planını kabul etmesini istiyordu.

Bugün Ruby'ye ben bakabilirim. O zaman kendin için bir şeyler yapabilirsin. Bir spa günü geçirirsin, kuaföre gidersin, tırnaklarını yaptırırın. Ne istersen.'

"Bunu nasıl karşılayabiliriz? Jen sordu.

Rob omuz silkti. 'Yapamayız. Ama iflas edeceksek, elimizden alınmadan önce harcayabildiğimiz kadar harcayabiliriz.

Jen spor salonundaki havuzda bir aşağı bir yukarı yüzüyordu. Rob ona spa'da bir gün geçirmesi için 200 sterlin vermişti ama zaten pahalı spor salonuna erişimi varken buna hiç gerek yoktu. Onun yerine parayı cebine atmıştı. Kendisi için para biriktirmeye başlaması gerekiyordu. Su vücudunu kucakladığında kendini iyi hissetti ve Jen zihninin boşalmasına izin vermeye çalıştı. Yeterince yüzdükten sonra bir şezlonga uzandı ve kitabını okumaya çalıştı. Rob ona rahatlamasını söylemişti ama bu neredeyse imkânsızdı. Onun ortadan kaybolma planını, bunun kendisi için ne anlama geleceğini, çocuklar için ne anlama geleceğini düşünmeden edemiyordu.

Jen kitabını bıraktı, telefonunu eline aldı ve çocuklarının fotoğraflarını karıştırmaya başladı. Ailesi için çok minnettar hissediyordu. Ne olursa olsun, hâlâ çocuklarına sahip olacaktı.

Ruby'nin doğumundan beri çektiği fotoğraflara baktı, onun bebeklikten yürümeye başlayan bir çocuğa dönüşmesini izledi. Ruby'nin sahilde, büyük çocukların yapmış olması gereken bir kumdan kalenin yanında çekilmiş bir fotoğrafında durdu. Jen ve Rob hafta sonu tatilindeyken, kayınvalidesi çocuklara bakarken bu fotoğrafı ona göndermişti. Ruby bir küreği tutarken arsızca gülümsüyordu. Muhteşem bir çocuktü. Jen fotoğrafın arka planına bakarak sahilin tam olarak neresinde çekildiğini bulmaya çalıştı. Ruby'nin biraz gerisindeki sahil kafesini gördü ve yerini tespit etmeyi başardı. Gülümsedi. Çocukları daha önce Rob'la birlikte o sahile götürmüştü, kayınvalidesinin yanında kaldıkları zaman.

Sonra gözüne bir figür takıldı. Çocuklardan yaklaşık on metre uzakta duran, dökümlü bir yazlık elbise giymiş sarışın bir kadın. Jen ilk başta kadının denize baktığını düşünmüştü ama yakınlaştırdığında öyle olmadığını, çocuklarına baktığını gördü. Ve kadının Amy olduğuna yemin edebilirdi.

Jen yüzmeyi bitirdiğinde kütüphaneye gitti ve bilgisayarları kullandı. Rob iflas ederse bunun kendisi ve çocuklar için ne anlama geleceğini araştırmak istedi. Keşfettiği şey onu dehşete düşürdü. Gerçekten de her şeylerini kaybedeceklerdi.

Apartman bloğuna döndüğünde resepsiyonda Amy'yi aradı ama onun vardiyasını bitirmiş olması gerektiğini fark etti. Jen ona fotoğrafı daha sonra sormak zorunda kalacaktı. Muhtemelen o değildi, ama eğer öyleyse, Jen ve Rob'la aynı hafta sonu sahile gitmiş olması bir tesadüftü.

Jen çatı katındaki asansörden iner inmez taze pişmiş ekmeğin nefis kokusunu aldı. Neredeyse tadını bile alabiliyordu. Rob gerçekten çaba sarf ediyordu. Anahtarını kilide soktu ve içeri girdi.

Çatı katı tertemiz ve düzenliydi. Yemek masasının üzerinde kırmızı ve beyaz güllerle dolu bir vazo duruyordu. Rob mutfaktan geldi.

'Bu gece seni tedavi edeceğim,' dedi. 'Çünkü son zamanlardaki davranışlarım için özür dilemek istiyorum. Çok fazla çalışıyordum. Ve sana olması gerektiği gibi davranmadım. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Onu derinden öptü ama Jen konsantre olamadı.

"Çocuklar nerede?" diye sordu. Genelde hiç bu kadar sessiz olmazlardı.

"Bir gece bakıcılık servisine gittiler.

"Bir ne?

"Onları bir gecede götürebilecek bebek bakıcıları var. Hepsi kurallara uygun ve sabıka kaydı kontrol edilmiş. Hatta bakıcılardan birinin eskiden okullarında öğretmenlik yaptığını düşünüyorum.

"Neden bana söylemedin? Jen bir endişe dalgası hissetti. Onlardan ayrı olmaktan hoşlanmıyordu. Her gece yaptığı gibi onlara iyi geceler öpücüğü verebilmeyi diliyordu.

"Sadece ikimizin biraz vakit geçirmesinin iyi olacağını düşündüm.

Jen mutfaktan gelen tava seslerini duydu. "Neydi o?" diye sordu.

"Bu Pierre, işe aldığım profesyonel şef. Bize üç çeşit yemek pişiriyor. Sanırım ilk yemek neredeyse hazır. Balkabağı çorbası ve ev yapımı ekmek. Tatlıdan sonra ayrılacak ve ev bize kalacak. Çocuklar uyanmayacak. Rahatsız edilmeyiz.'

"Bu ne kadara mal oldu? Jen, gerçekten karşılayamayacaklarını bildiği bu savurganlık karşısında şoke olmuş bir halde sordu. Her gün yaptığı gibi sadece evde pişirilmiş bir yemek hazırlayabilirdi.

"Endişelenme," dedi Rob, elini onun omzuna koyarak. 'Bugün için yaşamalıyız. Yarının ne getireceğini kim bilebilir?

"Sen öyle diyorsan.

"Evi baştan aşağı temizlemesi için bir temizlikçiye de para verdim," dedi Rob, kendinden memnun bir şekilde. 'Ve senin için yatağın üzerine yeni bir elbise koydum. Gidip üstünü değiştirebilirsin.

"Önce çocuklarla konuşabilir miyim? Jen söyledi. Onların hiç tanımadığı yabancılarla birlikte olma düşüncesinden hoşlanmamıştı.

"Elbette," dedi Rob. Telefonundaki WhatsApp'tan bir numara çevirdi ve görüntülü arama başlattı.

Bebek bakıcısı ekranda belirdi ve Rob Jen'i tanıttı. Sonra bebek bakıcısı çocuklara doğru döndü. Hepsi iyiydi, büyük bir bahçede diğer çocuklarla oyun oynuyorlardı.

Bakıcı, 'Bu üst düzey bir çocuk bakım hizmeti,' diye açıkladı. 'Çocuklar burayı bir gece kampı olarak görüyor. Buraya bayılıyorlar! Onlar için bu bir tatil.

Jen çocuklarla konuşmak istedi ama onlar oyun oynamakla meşguldü. En azından mutlu olduklarını görebiliyordu.

Yatak odasına gitti ve yataktan ince kırmızı elbiseyi kaldırarak ellerini yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdi. Bu ona Lizzy'yi ödül partisinde ilk gördüğünde giydiği kırmızı elbiseyi hatırlattı. Bu düşünce Jen'in midesini bulandırdı ama kendini çelikleştirdi. Her şey yolundaymış gibi davranmak zorundaydı. İç çamaşırlarını giydi ve elbiseyi başının üzerine çekti. Üzerine tam oturmuş, her yerini sarmıştı.

Rob onu gördüğünde "Harika görünüyorsun," dedi. 'Sana biraz şampanya doldurayım, sonra sanırım başlangıçlarımız hazır olacak.

Balkabağı çorbası çok lezzetliydi ve sonrasında Jen mükemmel pişmiş dana wellington'ın her lokmasının tadını çıkardı. İlk tanıştıklarında Rob'da sevdiği şeylerden biri de buydu - onun tam anlamıyla çöküşü. Şimdi, iflasın eşiğindeyken hâlâ bu kadar çok para harcamaya istekli olması onu endişelendiriyordu.

Şef son yemek olarak çikolatalı cheesecake servis ettikten sonra şampanya kadehlerini doldurdu ve gitti. Rob kadehini kaldırdı. "Bize," dedi Jen'e. "Uzun süre devam edebiliriz.

Jen bardağını onunkiyle tokuşturdu. "Sonsuza dek," dedi gülümseyerek. Onu aldattığı halde nasıl böyle davranabildiğini bilmiyordu.

Hâlâ birlikte olmalarının tek nedeninin, hayat sigortasından hak iddia edebilmek ve paranın yarısını ona verebilmek olduğunu düşünmeye başlamıştı.

'Düşündüm ki,' dedi, 'Akdeniz'e gittiğimizde evlilik yeminlerimizi yenileyebiliriz. Neredeyse on yıl oldu. Ve son zamanlarda kolay olmadığımı biliyorum.

Jen neredeyse şampanyasını tükürüyordu. Gerçekten de onu aldattığını fark etmediğini mi sanıyordu? "Bir konuda kendini suçlu mu hissediyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı. Bir ilişkiden sonra evlilik yeminlerini yenilemek çok klişeydi.

"Hayır, tabii ki değil. Hâlâ gördüğün e-posta için endişelenmiyorsun, değil mi? O konuyu açıkladım. İş yerinde genç bir kadın vardı...'

"Sana takıntılı mı?

Rob yüzünü buruşturdu. "Evet. Ondan kurtulamadım. "Ve şimdi de yeminimizi yenilemek mi istiyorsun?

"Evet. Akdeniz tatilimizde yapabiliriz diye düşündüm. Villanın hemen aşağısındaki otel düğünler yapıyor ve onlarla konuştum, yemin tazelemeleri de yapabileceklerini söylediler. Broşürdeki resimleri gördüm. Çok güzel bir mekan.

"Sonra da denizin içinde kaybolacak mısın?

Birkaç gün sonra, evet. Ama sadece bana yardım edebilirsen, Jen. Sigorta parasını talep etmek için sana ihtiyacım var.

Jen şampanyasından bir yudum daha aldı. Onun planı hakkında çok düşünüyordu ve düşündükçe daha da mantıklı geliyordu. İflasla yüzleşmeyecek ya da evsiz kalmayacaktı. Çocuklarıyla birlikte hayatına eskisi gibi devam edebilecekti. "Tamam," dedi, "bunu yapabilirim.

"Harika," dedi Rob. 'Bu harika. Ve sanırım yemin tazelemenin de yardımı dokunacak.

"Bizi aşıkımız gibi mi göstereceksin?

Rob Jen'in elini tuttu. "Ama biz birbirimize aşığız. Seni çok seviyorum. Ve nikah tazelemeyi ailece yapabiliriz. Çocuklar da izlerken. Birbirimize olan sevgimizi göstermek için.

Jen soğukkanlılıkla, "Sanırım bu iyi bir fikir olabilir," dedi. Bunun bir zararı olmazdı. Çocukları için Rob'la birlikte güzel bir anı olacak ve kaybolmadan önce birbirlerine olan bağlılıklarını gösterecekti. Jen bir an için Lizzy'nin fotoğrafları internette gördüğünü ve Rob'un Jen'i seçtiğini fark ettiğini hayal etti. Kendi kendine gülümsedi.

"Tamam o zaman, gidip rezervasyon yaptıracağım.

"Harika," dedi Jen. Masanın üzerinden onun elini tekrar sıktı.

Birden Natasha ve Amy'nin de Med'e geleceğini hatırladı.

"Tatilimizde bizimle kalmaya gelecek birkaç kız arkadaşım da var.

"Oh," dedi Rob kaşlarını çatarak. 'Normalde sadece aile, değil mi?'

'Evet, ama onları ben davet ettim. Uçuş rezervasyonlarını da yaptılar. Ayrıca, bunu gerçekten dört gözle bekliyorlar. Ona güven verici bir şekilde gülümsedi. "Merak etme, senin ortadan kaybolmana engel olmayacak.

Rob parladı. 'O zaman devam etmek istediğinden yüzde yüz emin misin? Ortadan kaybolmama yardım edecek misin?

Jen gülümsedi. Planı tamamen onun işbirliğine bağlıydı. Kontrolün kendisinde olduğu hissini seviyordu. Eğer isterse, onu yüzüstü bırakabilirdi. Değişiklik olsun diye tüm kartları elinde tutan kişi olmak iyi hissettiriyordu.

"Evet," dedi Jen. "Sana yardım edeceğim.

THIRTY-THREE

Hafta sonu gelip çattığında ve çocuklarla birlikte arabaya binip Natasha ve Matilda ile hafta sonunu geçirecekleri lunaparkın yanındaki otele doğru otoyolda ilerlerken Jen bir rahatlama hissetti. Rob'a her şey yolundaymış gibi davranarak içini döküyordu ama onun ilişkisine duyduğu öfke içini kemiriyordu. Artık ilişkinin bittiğini, e-postayı keşfetmesinin onu ilişkiyi bitirecek kadar korkuttuğunu umuyordu. Gece yemeklerinde kesinlikle daha az zaman geçiriyordu. Ama bittiğinden emin olamıyordu. Onun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

Pragmatik olması gerektiğini biliyordu. Aralarındaki para sorunu olmasaydı Rob'dan çoktan ayrılmış olurdu. Zaten çok yakında, Akdeniz'de kaybolduğunda hayatından çıkmış olacaktı. Sadece sabırlı olmak zorundaydı. Öfkesinin taşmasına izin vermemesi, aralarındaki her şey normalmiş gibi davranması ve planlarına odaklanması en iyisiydi.

Jen otele vardığında Natasha onu kucaklayarak karşıladı, gözleri parlıyordu. Lottie ve Jack onun yanından geçerek Matilda'nın televizyon izlediği yere koştular, Ruby de peşlerinden.

"İyi görünüyorsun," dedi Jen, parlak saçlarına ve ışıldayan cildine bakarak.

Natasha hızla, "Sen de öyle," dedi. Jen onun yalan söylediğini biliyordu. Özenle yaptığı makyaj gözlerinin altındaki torbaları gizleyemiyordu. Annesinin hapları uyumasına yardımcı oluyordu ama sabahları kalkmasını bir sisin içinden çıkmaya benzetiyordu ve hiçbir zaman kendini gerçekten dinlenmiş hissetmiyordu.

'Şu anda en iyi halimde olmadığımı biliyorum. Stres yüzünden. Ama uzaklaşmak çok güzel. Natasha'yı gördüğünde kendini eve dönmüş gibi hissediyordu. Onun yanındayken kendini her zaman güvende hissedirdi, sanki tamamen kendisi olabilirmiş gibi.

'Bazen düşünmek için biraz uzaklaşmak gerekir,' dedi Natasha. 'Ve hep birlikte harika bir gün geçireceğiz. Dürüst olmak gerekirse, erkeklere kimin ihtiyacı var ki?

Jen güldü. Natasha'nın ne kadar kaygısız ve rahat görüldüğünü düşünmeden edemiyordu. O, insanların boşandıktan sonra tekrar toparlanıp mutlu olabileceklerinin bir kanıtıydı.

Jen üç çocuğunu lunaparka götürme konusunda endişeliydi ama Natasha yanındayken her şey çok kolay oldu. Çocuklar iyi anlaşıp ve çok az kavga etmişlerdi. Natasha ve Jen iş yükünü paylaştılar; Natasha Ruby ile oynarken Jen diğerlerini gezdirdi ve sonra tekrar yer değiştirdiler. Rob'la hiç olmadıkları kadar bir takım gibi görünüyorlardı.

Jen, Lottie ve Jack'in kendilerini bırakıp eğlendiklerini görmeye bayılıyordu. Lottie'nin partisi sınıftaki diğer kızlarla olan arkadaşlığında pek bir değişiklik yaratmamıştı ve Lottie daha da içine kapanmaya başlamıştı. Jen anne babasının evliliğindeki gerginliğin ne kadarını Lottie'nin kaptığını merak ediyordu. En azından şimdi iyi vakit geçiriyordu.

Natasha daha sonra otele döndüklerinde ve çocukları yan odadaki ranzalarına yatırdıklarında, "Bizimle gelebilme çok sevindim," dedi. 'Matilda ile tek başıma biraz sıkıcı olabiliyor. Bir arkadaşla bir şeyler yapmak çok daha güzel.

Jen başını salladı. 'Bu benim için de daha iyi. Onları her zaman tek başıma bir yerlere götürüyorum. Rob'un ailesi bazen yardım ediyor ve... benim ailemde durumların nasıl olduğunu biliyorsun. Jen bazen büyükanne ve büyükbabalarının yanında olduğu başka aileler görüyor ve kendi annesiyle de aynı yakınlığı kurmayı arzuluyordu. Ama bu asla gerçekleşmeyecekti.

"Birbirimizi bulmuş olmamız harika o zaman," dedi Natasha. "Rob'la aranız nasıl şimdi?

Jen, Natasha'ya gerçeği söyleyemeyeceğini bildiği için gözlerini kaçırdı. "Aslında biraz daha iyi," dedi. "Bu hafta başında bana şefin pişirdiği harika bir yemek ısmarladı. Rob'un boşa harcadığı parayı düşününce gülümsemeye zorladı. Sahip bile olmadıkları bir para.

Natasha kaşlarını kaldırdı. 'Seninle ilgilenilmesini hak ediyorsun,' dedi. 'Onun için yaptığın kadar. Ama onu ne zaman terk edeceksin?

Jen iç çekti. "Bilmiyorum," dedi. "Ayrılmamızın çocukları ne kadar yıkacağını düşünüp duruyorum. Sanırım kalmam gerekiyor. Natasha'ya Rob'un Akdeniz'de kaybolmayı planladığını söylemeyi, ona bu planın gerçekçi olup olmadığını, bunu başarıp başaramayacağını sormayı çok istiyordu. Jen'in aklının bir köşesinde hâlâ bunun işe yarayıp yaramayacağına dair şüpheler vardı. Ama ona güvenemeyeceğini de biliyordu. O ve Rob yasaları çiğnemeyi planlıyorlardı. Rob gittikten sonra Natasha'nın sigorta dolandırıcılığını polise anlatması riskini göze alamazdı.

"Ne? Natasha ağzı açık kalarak, "Ne?" dedi. "Yaptığı onca şeyden sonra mı?

'Bir ilişki olduğundan bile emin değilim. O e-postanın sadece kendisine kafayı takmış genç bir kızdan geldiğini söyledi. Rob'un yalanlarını tekrarlarlarken yüzünü asmamaya çalışıyordu.

"Ve sen ona inanıyorsun?

Jen iç çekti. "İstiyorum," dedi. "Ve bence ikinci bir şansı hak ediyor. Arkadaşına yalan söylemekten nefret ediyordu ama söylemek zorundaydı.

'Rob gerçekten çaba sarf ediyor,' diye devam etti. 'Yeniden başlamak istiyor. Evlilik yeminimizi yenilememizi istiyor.'

"Jen, ciddi olamazsın? Natasha öfkeyle söyledi. "Neden ona yeniden bağlanasın ki?

Jen iç çekti. 'Rob ve çocuklar benim hayatım. Onsuz hiçbir şeyim yok.

'Biz varız! Amy ve ben, senin ve çocukların iyi olduğundan emin olacağız,' dedi Natasha. "Anlamıyorum," diye devam etti. 'Onu terk edebilmek için her şeyi bir araya getirdiğini sanıyordum. Sana yardım edeceğimi söyledim.

Jen dürüstçe, "Gerçekten ayrılamam," dedi. 'Hiç param yok. İpoteğin değeri neredeyse daire kadar ve binayla ilgili bazı beklenmedik faturalar da var. Çatı katını satamayız. Elimizde hiçbir şey kalmaz. Kendi evimi alamam. Evsiz kalırız. Peki ya çocuklar nasıl hisseder? Babaları olmadan, evleri olmadan. Ayrılamayız.'

Natasha, 'Benim yanıma taşınabilirsin,' dedi.

"Çok nazıksınız ama yer sıkıntısı çektiğinizi biliyorum. Natasha'nın tek yataklı dairesi sadece kendisi ve Matilda için sıkışık.

"Hepiniz oturma odasında uyuyabilirsiniz. Yere hava yatakları koyabiliriz. Açıkçası, eğer onu terk etmek istiyorsan Jen, sana yardım etmenin bir yolunu bulurum.

işe yaramasını sağlayacağım. Söz veriyorum. Natasha yoğun bir şekilde onun gözlerinin içine baktı.

Jen'in tek düşünebildiği mali sıkıntılarıydı. Bu o kadar basit değildi; Natasha ne kadar derinde olduklarını asla anlayamayacaktı.

"Özür dilerim," dedi Jen. 'Rob'la ilişkimizi yürütmeye çalışmak istiyorum. Çocukların iyiliği için en iyisi bu. Hafifçe güldü. "O kadar da kötü biri değil. Rob ortadan kaybolma planına devam ettiğinde, onu zaten göremeyecekti. Birlikte olmayacaklardı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Natasha, "O kadar da kötü değil" yüzyılın aşk hikayesi sayılmaz, dedi.

'Öyle olması gerektiğini düşünmüyorum. Ben sadece çocukların istikrarlı bir yuvaya sahip olmalarını istiyorum. Rob'u zaten çok az görüyorum ve gördüğümde de iyi anlaşıyoruz.

"Arkadaş gibi mi demek istiyorsun? Natasha söyledi. "Onu sevmiyor musun?

"Evliliğimiz üzerinde çalışmamız gerekiyor," dedi Jen. "Akdeniz tatilimiz bize bunu yapma şansı verecek.

Natasha iç çekti. "Akdeniz'e gelmeyeceğini sanıyordum. Kız kıza bir tatil olacaktı. Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum. Matilda o hafta babasıyla kalıyordu ve Natasha Jen'e okul tatilinin ilk haftasında yapacak başka bir şey bulduğu için ne kadar mutlu olduğunu söylemişti.

Jen, "Bu ailece vakit geçirmemiz için bir fırsat," dedi. "Bence bunu değerlendirmeliyiz.

Natasha, 'Bence Amy ve ben yine de gelmeliyiz,' diyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Jen. Ama seni tekrar incitirse parçaları toplamak için orada olmak istiyorum. Hâlâ bir ilişkisi olabilir.

Jen başıyla onayladı. "Anlıyorum," dedi. "Ama hayal ettiğimiz gibi bir kız kıza tatil olmayacak.

Natasha başıyla onayladı. 'Amy de gelmeye hevesli,' dedi. 'Fransa'da büyüdüğünü biliyor musun? Hâlâ orada akrabaları var. Sanırım ikimiz onları ziyaret etmek için bir yolculuğa çıkabiliriz.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," dedi Jen. Natasha'nın koluna dokunmak için uzandı. 'Ve Natasha, arkadaşlığına gerçekten değer veriyorum. Hiç senin kadar yakın bir arkadaşım olmamıştı.

Natasha'nın gözleri Jen'inkilerle buluştu ve daha da yaklaştı. "Biliyor musun," dedi, "eğer Rob'la sadece çocukların iyiliği için kalıyorsan, belki biraz eğlenceyi sen de hak ediyorsundur.

"Rob'u aldatmaktan mı bahsediyorsun?

'Evet,' dedi Natasha, 'eğer birlikte olmak istediğin birini bulursan. O zaman neden olmasın? O seni aldattı.'

Jen gülümsedi. "Çocuklarım olduğundan beri kimsenin bana ilgi gösterdiğini sanmıyorum.

'Bu doğru olamaz,' dedi Natasha. 'Çok güzelsin Jen. Gülüşün bir odayı aydınlatıyor.

Jen kızardı, utandı. Ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlayamadan Natasha'nın gözlerinin içine baktı.

Ve sonra Natasha Jen'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

THIRTY-FOUR

Amy kapının açılma sesini duyunca ürperdi ve elini yumuşak kolun üzerinde gezdirdi. Resepsiyondan ana anahtarı daha önce hiç almamıştı ama Jen hafta sonu burada olmadığı için çatı katına fark edilmeden girebilirdi. Vardiyasının bitiminden kısa bir süre önce anahtarı almış, caddenin karşısındaki kafeye gitmiş ve apartman girişinin kalabalık olmasını beklemiş, sonra da içeri girip asansöre binmişti. En üst kata çıkan tek kişi kendisi olana kadar herkes teker teker dışarı çıkmıştı.

Daha önce pek çok kez Jen'i çatı katında görmeye gitmişti ama oraya hiç tek başına gitmemişti ve içinde bir heyecan hissetti. Kapıdan içeri girerken Rob'un ona seslendiğini ve onu evinde karşıladığını hayal etti.

Rob'un dönmesini beklerken ev ona kalmıştı. Amy dairenin içinde dolaşüyor, ellerini lüks yüzeylerde gezdiriyordu. Jen yokken birlikte olmak için her fırsatı değerlendirmek zorundaydılar. Amy makineyle kendine bir kahve yaparken gülümsedi. Kahveyi dışarı çıkardı ve balkondaki sandalyelerden birine oturup nehre bakarak içti.

Bu daire bir gün onun olacaktı. Ve Akdeniz'deki villa. Rob'la birlikte olması gereken hayata başlayabilirdi. O, Rob, çocukları ve Gemma. Mutlu bir aile. Jen'in her şeyi olduğu gibi kabul etmesi ve akışına bırakması gerekiyordu.

Amy içeri girdi. Rob yakında dönecekti. Onun için hazır olmak istiyordu. Rob ve Jen'in yatak odasında, tavandan tabana pencerelerden görünen manzarayı hayranlıkla seyretti. Düzgünce yapılmış yatağa baktı ve Jen'in gitmeden önce yatağı hazırladığını hayal etti. Çarşaf lar beyazdı ve yeni ütülenmiş gibi görünüy olardı. Komodinin üzerinde ünlü bir polisiye roman yazarına ait tek bir kitap, yanında da bir parfüm koleksiyonu vardı. Amy parfümlerden birini bileğine sıkmayı denedi. Yabancı bir kokuydu, Jen'in her gün kullandığı parfümlerden değildi.

Amy gömme dolabı açtı ve Jen'in elbiselerine göz gezdirdi. Çok fazla elbisesi vardı. Birkaç tanesini seçti ve aynanın önünde denedi. Kendisine gülümsedi. Saçları Jen'inkiyle aynı renk ve tarzdaydı ve Jen'in elbisesi içinde neredeyse onun gibi olabilirdi.

Jen'in giysilerini çıkararak kendini beyaz çarşaf ların arasına bıraktı ve serin pamuğu teninde hissetti. Bir sevinç dalgası hissetti. Rob'un yatağında, onun çarşaf larının arasındaydı. Yakında dönecekti ve Jen bekleyemiyordu.

THIRTY-FIVE

Jen Natasha'nın öpücüğünden hızla uzaklaştı, dudakları karıncalanmıştı. "Özür dilerim," dedi Natasha hızla, yüzü kızararak. "Sadece düşündüm ki...

"Sorun değil," dedi Jen, kafasını karıştıran duygularını kontrol etmeye çalışarak. 'Yani, bu beni çok şaşırttı. Böyle hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Öyle değil mi? Natasha söyledi. 'Yeterince ima ettiğimi sanıyordum. Her şeyin kafamın içinde olduğunu düşünmeye başlamıştım ama sonra senin de aynı şekilde hissedebileceğini hissettim. Yanlış anlamış olmalıyım. Özür dilerim.

Jen biliyor muydu? Hatta şüphelenmiş miydi? Jen bildiğini sanmıyordu ama içinde rahatsız edici ve yeni bir his vardı ve bu duyguya değinmek istemiyordu.

"Üzülme," dedi Jen. 'Sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni seviyorum. Ben sadece... bunu hazmetmek çok zor, hepsi bu. Olan biten her şeyin yanında, bu çok fazla bir şeymiş gibi geldi. Jen'in zihni durmadan dönüyordu.

Birdenbire Natasha'nın sadakatının neden bu kadar sarsılmaz olduğunu, Natasha'nın Rob'u terk etmesi için neden bu kadar çaresiz olduğunu anladı. Jen arkadaşına sarıldı ve onun bedeninin rahatlatıcı sıcaklığını hissetti. "Şimdilik bu konuyu unutalım," dedi. "Molamızın geri kalanının tadını çıkaralım.

'Elbette,' dedi Natasha. 'Bu gece yerde uyuyabilirim. Çift kişilik yatak senin.

"Merak etme," dedi Jen. "Hâlâ yatağı paylaşabiliriz. Kızardı, konuşmayı nasıl yönlendireceğinden emin değildi. "Sadece kendi taraflarımızda

kalalım.

"Kesinlikle," dedi Natasha. 'Ve tekrar özür dilerim. Belli ki bazı şeyleri yanlış anlamışım. Gülümsedi. 'Sanırım bu aşağılanmadan sonra bir içkiye ihtiyacım var. Minibarı açalım mı?'

Jen ertesi gün eve döndüğünde hâlâ Natasha'yı düşünüyor, olanları sindirmeye çalışıyordu. Onu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştir ama şimdi onu düşünmeden edemiyor, yaşadıkları her etkileşimi analiz ediyor, içinde alışılmadık bir heyecan oluşuyordu.

Çatı katının kapısından içeri girerken Rob'a seslendi. "Alo?

Oturma odasından çıktı.

"Baba!" diye bağırdı çocuklar, ona doğru koştular ve kollarını beline doladılar.

Rob onlara sıkıca sarıldı ve Jen onun kendi çocuklarını bırakıp nasıl ortadan kaybolmayı planladığını düşünmeden edemedi.

Natasha, Rob'dan dünyalar kadar farklıydı. Sonsuza dek sadıktı ve Jen'i her zaman ilk sıraya koyardı. Rob ortadan kaybolduktan sonra Jen hayatına kendi seçtiği şekilde yeniden başlayabilecekti. Natasha'nın onu öpüş şeklini düşündü ve tüyleri diken diken oldu. Şok içinde geri çekilmişti ama yine de bu onda var olduğunu fark etmediği bir şeyi uyandırmıştı. Bunda sarhoş edici bir şey vardı.

Bu duyguları bir kenara itti; şu anda daha fazla karmaşaya ayıracak zamanı yoktu. Mutlu bir evliliği varmış gibi davranmaya odaklanması gerekiyordu. Rob son zamanlarda çok çaba sarf ediyordu, en azından görünüşte. Eğer bu işi başaracaklarsa, Rob'un ayağının kaymasına izin veremezdi.

O akşam Jen mutfığa gitti ve yatmadan önce annesinin ağrı kesicilerinden birkaç tane içti. Her sabah kendi kendine bunun son kez olacağını söylüyor ve her gece kendini elinde onlarla buluyordu. Zihni onlar olmadan dinlenemiyordu.

Rob banyoda dişlerini temizlerken Jen çarşafların arasına girdi. Rob'un orada uyuduğunu söyleyebilirdi çünkü yatak aynı standartta yeniden yapılmamıştı. Çarşaflar sıkıştırılmış ama düzeltilmemişti.

Bacaklarını yorganın altına uzatıp rahatlamak için bir tarafa döndüğünde ayağı bir şeye çarptı. Bir kumaş parçasına.

Eliyle çıkarmak için yorganın altına uzandı.

Elinde tutarken gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Bir çift dantelli kırmızı külot. Ve onun değildi.

Jen kendini hasta hissetti. Onun bir ilişkisi olduğunu bilmek yeterince kötüydü. Ama onunla yüzleştikten sonra bunu sürdürmesi? Diğer kadını buraya, evlerine, bir zamanlar sadece kendileri için ayrılmış olan güvenli yere getirmişti.

İşte bu kadar. Kulak zarlarına kan hücum etti ve yumrukları titredi. Ona karşı hâlâ duyduğu sevgi kırıntısı tamamen yok olmuştu. Ondandır çok şey isterken bile ona yine ihanet etmişti.

Bir süre banyoda onu dinledi, yüzünü yıkarken mırıldanıyordu. Bunca zamandır ona yalan söylüyor, sır saklıyordu. Her zaman üstünlük ondaydı, her şeyi biliyordu, o ise karanlıktaydı.

Eh, o da sır saklayabilirdi. Külotu dantelinin kenarından tutarak yatak odasından çıktı, mutfığa gitti ve plastik bir torba buldu. Onları içine koydu, daha sonra kanıta ihtiyaç duyarsa diye bir fotoğrafını çekti ve sonra poşeti çöpe attı.

"Her şey yolunda mı? Rob yatak odasından seslendi.

"Evet, tamam," diye karşılık verdi. Ama içi içini yiyordu. Birisi iç çamaşırını kasten oraya bırakmıştı. Lizzy mi? Ya da başka biri? Jen kim olduğunu bulacağından emin olacaktı. Ve her kimse bir daha ona bulaşmaması gerektiğini öğrenecekti.

THIRTY-SIX

Rob yanında huzur içinde uyurken Jen uyanık yatıyordu. Birini evine, yatağına geri getirmişti. Öfkeden midesi bulanıyordu. Orada yatarken adamın çarşafları bile yıkamamış olabileceğini fark etti.

Yataktan fırladı, dolaptan yeni nevresimler aldı ve kanepede uyumaya gitti. Eğer Lizzy ise, buraya gelenin kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Bir an için Amy'ye mesaj atıp dün gece orada birini görüp görmediğini sormayı düşündü ama hafta sonları çalışmıyordu, bu yüzden anlamsızdı.

Sadece güvenebileceği, olan biten tüm korkunç şeyleri açıklayabileceği birini istiyordu. Natasha'yla bağlantı kurmayı düşündü ama yapamadı. Ona yataktaki iç çamaşırlarından bahsederse, Natasha Jen'in Rob'u hemen terk etmesi gerektiğine daha da ikna olacaktı. Bu da Rob'un Akdeniz'de kaybolma planını mahvedecekti.

Jen onun her şeyi berbat etmeden ortadan kaybolabileceğinden bile şüphe etmeye başlamıştı. Plan çok riskliydi. Eğer Rob içinde başka biriyle yattıktan sonra yatağı iki kez kontrol edecek kadar zeki değilse, bulunmadan ortadan kaybolması pek mümkün görünmüyordu.

Rob'un planı hakkında fikrini almak için Natasha'ya söylemeyi çok istiyordu. Ama yanlış bir tepki verirse her şeyi mahvedebilirdi. Amy de onu önemsiyordu ama romantik bir şekilde değil. Belki de yataktaki iç çamaşırı konusunda sırrını açması gereken kişi Amy'ydi. Her zaman daha pragmatik ve daha az duygusal görünürdü. Ve belki de Rob hakkındaki söylentileri diğerlerinden duymuştu.

resepsiyonistler. Amy'nin vardiyaları her zaman Rob'un işte olduğu saatlere denk geliyordu, ama kulaktan kulağa bir şeyler duymuş olabilirdi. Jen kurşunu ısırды ve ona mesaj attı.

Selam Amy. Sadece kısa bir soru. Meslektaşlarından herhangi biri hafta sonu çatı katına gelen ziyaretçilerden bahsetti mi? Xx

Amy saat 11'i geçmiş olmasına rağmen hemen mesaj attı.

Birisi Rob'un oraya bir kadınla gittiğinden bahsetti. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Seni üzeceğini biliyordum. Çok özür dilerim. Xx

Jen telefonuna baktı. Mesajda tuhaf bir şeyler vardı. Amy'nin bir şey bilmesini beklemiyordu. Bütün hafta sonu boyunca vardiyaya gelmemiştir ve iş arkadaşlarıyla hiç bu kadar samimi görünmemiştir. İçlerinden biri ona mesaj atmış olmalıydı. Ama içlerinden birinin ona böyle bir mesaj göndermesi pek olası görünmüyordu.

Amy tekrar mesaj attı.

İyi misin, Jen? Gelmemi ister misin? Hayır, iyiyim.

Yarın görüşürüz. Xx

TAMAM. Bana ihtiyacın olursa buradayım. Biraz uyumaya çalış xx

Yapacağım. Yakında görüşürüz xx

Jen telefonuna baktı ve sahilde çocuklarının arkasında duran Amy'ye benzeyen kadının fotoğrafını hatırladı. Amy'ye bunu hiç sormamıştır.

Görüntülü kapı zilini hatırladı. Uygulamadaki bildirimleri devre dışı bırakmıştı ama zil kapının dışında bir hareket algıladığında kayıt yapıyordu.

Kalbi hızla çarparak telefonundaki uygulamayı açtı ve kaydettiği görüntülere göz attı. İlk birkaçı onun ve çocuklarını

Cumartesi sabahı ayrılırken. O sabahın ilerleyen saatlerinde bir temizlikçiyi koridorda süpürge yaparken yakalamıştı. Ve son olarak, öğleden sonra, ön kapılarında, sanki arkasında biri olabileceğinden endişeleniyormuş gibi asansöre doğru bakan bir kadın gördü.

Amy.

Jen yutkundu ve görüntüleri kontrol etmeye devam etti. Bu olamazdı. Bir hata olmalı. Amy'nin geri döneceğinden, koridordaki radyatörü kontrol etmek için kendi katlarına çıktığından ve her an gidebileceğinden emindi.

Jen, bir yandan omzunun üzerinden kontrol ederken bir yandan da ağzı açık bir şekilde onun çatı katının kapısını açmasını izledi.

Rob ona bir anahtar vermiş olmalı.

Yarım saat sonra Rob eve geldi.

Amy'nin saçları darmadağın bir halde oradan ayrılması bir saat daha sürdü.

THIRTY-SEVEN

Jen bir türlü uyuyamıyordu; bütün gece Amy'nin yaptıkları aklından çıkmıyordu. Arkadaş olduklarını sanmıştı ama Amy ona tamamen ihanet etmişti. Bu ne kadar zamandır devam ediyordu? Jen Amy'yi yılın başlarında resepsiyonda çalışmaya başladığından beri tanıyordu. Aralarındaki yaş farkına rağmen her zaman kolayca anlaşmışlardı. Rob ile ilişkisinin burada çalışmaya başladığında başlamış olması mümkün müydü? Rob'la binada mı tanışmıştı? Ofisinde takıntılı bir kızla ilgili söylediği her şey Jen'in izini kaybettirmek için uydurulmuş olmalıydı.

Amy ile paylaştıkları tüm sırları, grup sohbet mesajlarını, nefes alamayana kadar güldükleri zamanları düşündü. Bunların hepsi bir kılıf mıydı? Amy ve Natasha en çok güvendiği iki kişiydi. Ama Amy başından beri ona yalan söylüyordu.

Amy'nin Rob'un bilgisayarında e-postayı bulduğunu hatırladı. E-postayı kısa bir süre önce kendisi göndermiş olmalıydı. Bütün planı Jen'in onu terk etmesini sağlamaktı, böylece onu kendine alabilecekti. Jen bu kadar kolay manipüle edildiği için kendini tekmeledi.

Jen koltukta yuvarlandı ve saate baktı. Saat neredeyse sabahın altısıydı. Rob yakında uyanacaktı. Yatak odasından gelen hafif horultuları dinlerken, ona duyduğu nefret içini kapladı. Nasıl bu kadar huzurlu uyuyabiliyordu? Onun ortadan kaybolma planını düşündü. Nasıl olsa yakında ondan kurtulacaktı. Yeter ki o bunu başarıyla gerçekleştirmeyi başarsın. Kadın

Hayat sigortasından alacağı parayı, çocuklarıyla yaşayabileceği mutlu hayatı düşündü.

Jen kalktı ve Rob'un orada uyuduğunu anlamaması için kanepenin üzerindeki çarşafı temizledi. Sonra yatak odasına gidip hızlı bir duş aldı ve mutfığa gidip Rob ve çocukların öğle yemeklerini ve Rob'un spor salonu için hazırladığı smoothie'yi hazırlamaya başladı. Bir süre daha mükemmel bir eş gibi davranabilirdi. Sadece parayı düşünecek ve hayatının performansını sergileyecekti.

Jen okuldan döndüğünde Amy resepsiyonda çalışıyordu. Jen sabahın erken saatlerini Rob ile kısa bir sohbet yaparak atlatmayı başarmıştı ama Amy ile konuşmaya dayanabileceğinden emin değildi.

"Selam," diye seslendi Amy ona, gözleri sempati doluydu. "Nasılsın?"

Jen vücudunun gerildiğini hissetti ama gülümsemeye devam etti. Dün gece Amy'nin ona dairesinde başka bir kadın olduğunu söylemeye çok hevesli olduğunu düşündü. Jen, Amy'nin onun dağılmasını, Rob'u temelli terk etmeye hazır olmasını istediğini biliyordu.

Jen her ne kadar Amy'yi yumruklamak istese de, ona kendisini etkilediğini bilmenin tatminini yaşatmayacaktı. Masanın önünden geçerken, "Gerçekten iyiyim, teşekkür ederim," dedi.

Amy ona el sallayarak yaklaştı. "Dün gece sana söylediklerim için özür dilerim," dedi fısıltıyla. "Sadece Rob'un dairesinde bir kadın olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm.

Jen sahte bir gülümsemeyle, "Teşekkürler Amy," dedi. "Minnettarım. Ama neyse ki önemli bir şey olmadığı ortaya çıktı. Rob sadece teslimatçı bir kadının bir paket bıraktığını söyledi.

Amy şok olmuş görünüyordu, sempatik gülümsemesi yüzünden kayıp gitmişti. "Gerçekten mi? Ona inanıyor musun?"

"Neden yapmayayım ki?"

'Oh - sadece - dün gece çok geç saatte bana mesaj attın. Üzgün olduğunu düşündüm. Rob'la aranızda bir şey oldu sandım.'

Jen masumca, "Hayır," dedi. Amy'nin ne yaptığını biliyordu. Jen'in ona bulunduğu iç çamaşırını, Amy'nin bilerek bıraktığı iç çamaşırını anlatmasını istiyordu. "Aslında Rob ve ben her zamankinden daha iyiyiz. Son zamanlarda her şey yolunda gidiyor.

"Gerçekten mi? Amy gözlerini kocaman açarak, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet," dedi Jen, eğlenmeye başlamıştı. "Rob evlilik yeminlerimizi bile yenilememizi istiyor.

"Ne? Amy'nin beti benzi attı. Sesi kısık bir şekilde, "Bu büyük bir fikir değişikliği," dedi.

"Öyle mi? Jen bıçağı saplayarak, "Öyle mi?" dedi. 'Yani, her zaman bir ilişkisi olduğunu inkâr etti. Sadece takıntılı genç bir kadın olduğunu söyledi. Beni ne kadar sevdiğini açıkça belirtmek istiyor.

"Doğru. Amy beceriksizce başını salladı.

"Peki Jonathan nasıl? Jen sordu. Jonathan diye birinin var olmadığını fark etmişti. O her zaman Rob için bir kılıf olmuştu.

'Oh, o harika biri. Hafta sonunu onunla geçirdim,' dedi Amy. "Harika vakit geçirdik.

"Oh, harika. Sence bir nişan söz konusu mu?" Jen kayıtsızca sordu.

Amy kızardı. "Henüz emin değilim," dedi. "Göreceğiz.

'Umarım bir gün evlenirsiniz. İnişleri ve çıkışları olur ama sonunda birlikte daha güçlü olursunuz.

Amy zorla gülümsedi. "Her şeyin daha iyi olmasına sevindim," dedi.

Jen çatı katına geri döndüğünde, ana yatak odasındaki yatağı soydu ve çarşafı yıkamaya attı.

Sonra Rob'un Amy'yle ilişkisine dair daha fazla kanıt bulmak için çatı katının altını üstüne getirmeye başladı. Bir kez daha karanlıkta kalmış gibi hissetti. Rob tamamen ayrı bir hayat yaşıyordu. Geçen sefer gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını kontrol etmek için Rob'un çalışma odasındaki masasının her çekmecesine baktı. Sonra yatak odasında Rob'un komodini, çekmecelerini ve gardırobunu gözden geçirmeye devam etti. Elini gardırobun en üst rafında gezdirirken parmakları, içinde telefona benzeyen bir şey olan kilitli bir poşetin üzerinde gezindi. Onu çıkardı.

Yatağa oturup içindekileri çıkardı. Bir tomar para, bir pasaport ve bir telefon. Pasaportu açtı ve içine baktı. İkna edici bir sahteydi, Rob'un adı ve doğum tarihi değiştirilmişti. Sınır kontrolünde işe yarayıp yaramayacağını merak etti. Avrupa'da kalmasının bir önemi olmayacağını düşündü. O olmadan da sınırları geçebilirdi.

Ona güvenli olduğunda yeniden bir araya geleceklerini, bir ya da iki yıl içinde yeni kimliğiyle yeniden ortaya çıkacağını ve bir aile olmaya devam edebileceklerini söylemişti. Onun bunu kastettiğini düşünmüyordu. Bu çok riskli olurdu. Bir kez

Ona sigorta parasını verdiğinde, onu bir daha asla göremeyebilirdi. Çocuklar için olmasaydı bu onu rahatsız etmezdi. Çocuklar babalarıyla bir ilişkiyi hak ediyorlardı. Ama Jen, Rob'un işine gelirse bunu ellerinden almak için iki kere düşünmeyeceğini biliyordu.

Pasaportu yere bıraktı ve parayı saydı: 5,000 Avro. Parmaklarını banknotların üzerinde gezdirdi. Şimdi parayı alıp çocuklarla birlikte kaçabilirdi. Ama bu ona çok uzun süre yetmezdi.

Sonra telefonu eline aldı. Rob ona bir kullan-at telefon alacağını, böylece uzaktayken onunla iletişime geçebileceğini söylemişti. Ona en az altı ay boyunca kendisinden haber beklememesini söylemişti. Ailesinin ona ilk birkaç ay için borç vereceğinden emindi, sigortadan para talep etmeden önce.

Açtı ve hemen canlandığında şaşırdı.
Çoktan şarj edilmişti.

Şifreyi tahmin ederek önce onun, sonra da Lottie'nin doğum gününü denedi. Şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı. İçine bakmaya başladı. Kayıtlı hiçbir kişi yoktu. Ama mesajlara girdiğinde bir dizi mesajın gidip geldiğini gördü. İlk mesajlar bir hafta önce gece yarısındaydı.

Dün harika vakit geçirdim xxxxxxxx

Ben de xxxxxx

Hepiniz maceraya hazır mısınız? Xxxxxxx

Evet. Her şey t a m a m . Pasaportu aldım. Yakında birlikte yeni hayatımıza başlayacağız xxxxxxxx

*Tanrım, bu çılgınlık! Bunun gerçekleştiğine inanamıyorum - çok heyecan verici!
Xxxxxxx*

Jen yutkundu. Yani birlikte kaçmayı planlıyorlardı. Rob 'ortadan kaybolduktan' sonra Amy ile yeniden bir araya gelecekti. Jen birden kendini aptal gibi hissetti, Amy'ye yemin tazeleme hakkında böbürleniyordu. Amy bunun Rob'un ortadan kaybolması için bir kılıf olduğunu zaten biliyor olmalıydı. Her şeyi birlikte planlamış olmalıydılar.

Jen onların oyununda sadece bir piyondur. Ona sadece hayat sigortasından yararlanabilmek için ihtiyaçları vardı. Arkasından kendisine güldüklerini hayal etti ve yüzünü buruşturdu. Amy'nin kendisini onlarla birlikte Med'e davet ettiğini hatırladı. O ortadan kaybolduktan sonra, onunla birlikte gün batımına doğru kaçmak için hazır ve nazır bir şekilde orada olacaktı.

Bir duraklama oldu ve ardından birkaç gün öncesine ait başka mesajlar geldi. Jen uyurken Rob'un yatakta Jen'in yanında yattığına ve Amy'ye mesaj attığına inanamıyordu.

*Bu hafta sonu seni görmek için sabırsızlanıyorum. Karının uzakta
o l m a s ı n a sevindim! Xxxxxx*

O zaman her şeyi konuşabiliriz. Planları kesinleştiririz. Xxxxxx

Harika. Önemli olan karın. Geri kalan her şey halledildi. Xxxxxx

Sonra Jen son mesajı gördü. Şok içinde bakakaldı, ağzı kurumuştur.

Karımı bana bırak. Onunla ben ilgilenirim. Söz veriyorum. Xxxxxx

THIRTY-EIGHT

Amy akşaman büyük bir bölümünde barda tek başına oturmuş, diyet kolasını yudumluyordu. Soho'daydı ve bar cıvıl cıvıldı, birkaç grup insan tek başına oturduğu pencere kenarındaki masasına imrenerek bakıyordu.

Telefonunu tekrar kontrol etti. Rob'a burada olduğunu söylemek için üç kez mesaj atmıştı ama cevap vermemişti. Kafası çok karışmıştı. Hafta sonu onun çatı katında harika vakit geçirmişlerdi. Adam kıyafetlerini çıkarırken ve Jen onu yatağa doğru çekerken aralarında bir elektriklenme olmuştu. Jen'in evinde, Jen'in alanında olmasına rağmen, bu tamamen doğru hissettirmişti. Jen'in Rob'a karşı zamanı kısıtlıydı.

Amy, Rob'un Jen'e gerçeği söylemek istemediğini biliyordu ama bilmesi gerektiğini hissediyordu. Amy, Jen'in bıraktığı iç çamaşırını bulmasını düşündü. Büyük bir şok geçirmiş olmalıydı ama bu sabah her şey yolundaymış gibi davranmıştı. Tamamen kandırılmıştı. Rob artık onu sevmiyordu. Amy'yi seviyordu.

Yine de Amy, gelecekleri hakkında içini kemiren bir şüphe hissetmekten kendini alamıyordu. Rob'u kontrol etmesi, onu tekrar görmesi, her şeyin yolunda olduğunu ve delirenin Jen olduğunu bilmesi gerekiyordu. Emlak bürosu hâlâ onun iş e-posta adresini sistemlerinden kaldırmamıştı, bu yüzden hâlâ giriş yapıp Rob'un günlüğünü görebiliyordu. Londra'nın merkezinde bir müşteri toplantısına gidecekti ve spor salonunun şehirdeki şubesine gitmek için zaman ayırmıştı. Kadın, Rob'a

Spor salonunun karşısındaki barda buluşacaklarını söylemişti ama adam hiç cevap vermemişti. O da gitmiş, spor salonunun girişini gören bir masaya oturmuş ve beklemeye başlamıştı.

Onu saat 18.30 sularında ofis çalışanlarının oluşturduğu uzun bir akışın içinde içeri girerken gördüğünü sanıyordu ama hâlâ dışarı çıktığını görmemişti.

Artık geç oluyordu. Çoktan müşteri yemeğine gitmiş olmalıydı. Belki de spor salonundan çıkarken onu kaçırmıştı. Amy onu tekrar aramaya çalıştı. Cevap vermedi. Birkaç hafta sonra Akdeniz'e yapacağı tatili düşündü. O zamana kadar Rob'un karısıyla arasındaki sorunları çözmüş olacağını umuyordu.

Amy barda otururken giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordu. Onu nasıl böyle görmezden gelebilirdi? Bütün geleceklerini birlikte planlamışlardı.

Saat 11'de geceyi sonlandırmaya ve eve gitmeye karar verdi. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Yarın Rob'la konuşması gerekecekti.

Bardan çıktığında, yolcularını bırakmak için durmuş olan bir taksinin etrafından dolanarak işlek caddeyi geçti. İstasyona doğru yürümek için döndü, arkadaş ve çift kalabalığının içinde kendini tamamen yalnız hissediyordu. Floresan yelekleriyle sokaklarda devriye gezen ve sohbet eden iki polis memurunun yanından geçti. İstasyona yaklaşırken, hâlâ bir şekilde Rob'la karşılaşmayı umarak ara sokaklara göz gezdirdi. Karanlık bir ara sokaktan geçti ve orada yerde yatan birinin başında duran iki adam gördü. Ürperdi, içgüdüğü uzaklaşmak, tehlikeden kurtulmaktı. Ama bir şey onu durdurdu. Yerde yatan adamın pantolonu ayak bileğinden yukarı kalkmış, parlak renkli çizgili çorapları ortaya çıkmıştı. Rob'un da böyle bir çorabı vardı. Özellikle büyük müşterilerle görüşürken giyerdi. Onlara şanslı çoraplarım derdi. Cilalı ayakkabıları da tanıdı. Rob olduğundan emindi. Tereddüt etti. Sokakta gördüğü ve o olduğuna ikna olduğu o kadar çok insan olmuştu ki. Onu her yerde görüyordu, hiçbir yerde bulunmadığı zamanlarda bile. Herhangi biri olabilirdi. Ya da herhangi biri. Çete bağlantılı. Yanlış giden bir uyuşturucu anlaşması.

Amy'nin aklı başına geldi ve geri dönerek polis memurlarını aramaya başladı. Onları caddenin ilerisinde gördü ve koşarak yanlarına gitti.

'Ara sokakta yerde yatan bir adam var' dedi. "Sanırım yaralı. Onları ara sokağa götürürken polis memurları da peşinden koşuyordu. Yarı yarıya adamların gitmiş olmasını bekliyordu ama hâlâ oradaydılar.

İçlerinden biri polis memurunu görünce 'Sanırım sarhoş,' dedi. 'Onu bu halde bulduk. Ayağa kalkmıyor. Amy arabadaki adamlara baktı

Koyu renk paltoları daha yakından inceledi ve ilk başta düşündüğü gibi potansiyel suçlular değil, sadece iş adamları olduklarını gördü.

Polis memuru adamın üzerine eğilip onu hafifçe sarsarken Amy bir adım daha yaklaştı. "İyi misiniz, efendim?"

Adam halsizce başını kaldırdı ve Amy'nin nefesi kesildi. Bu

Rob'du. "Aman Tanrım," dedi. "Rob - iyi misin?"

Rob başını ona doğru çevirdi ve sonra tekrar aşağı indirdi. "Mia? Birden çevresinin farkına varır gibi oldu, etrafına, sokağa baktı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Polis memuru "Yaralı mısınız, efendim?" diye sordu.

Rob hâlâ şaşkın görünüyordu. Başını yavaşça salladı. "Sanmıyorum..." dedi halsiz bir şekilde. Amy onun müşteri yemeğinde ne kadar içtiğini, nasıl böyle bir duruma geldiğini merak etti.

"Kalkabilir misiniz efendim?" dedi kadın polis biraz sabırsızca. Meslektaşına bilmiş bir bakış attı ve Amy bunun akşam devriyelerinde yaptıkları işin olağan bir parçası olduğunu fark etti.

Diğer polis memuru Rob'a elini uzattı ve onu yukarı çekmesine yardım etti. "İyi yürüyebiliyor musun?" diye sordu. Rob öne doğru tökezledi ve Amy ona destek olmak için uzandı.

Polis memuru ona döndü. "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Ben onun kız arkadaşayım.

"Peki onu sağ salim eve götürebileceğinizi düşünüyor musunuz? Amy başıyla onayladı. "Evet, tabii ki.

'Tamam o zaman, onu size bırakıyoruz. İyi geceler.'

Kadın polisler ara sokaktan geri döndüler ve Amy Rob'la birlikte metro istasyonuna doğru yürüdü, Rob da ona yaslanmıştı. Girişe geldiklerinde Rob tökezledi ve Amy onun eve giden bir trene binemeyeceğini fark etti.

"Ne oldu Rob?" diye sordu, sonuçsuz bir şekilde taksi çağırmaya çalışırken. "Bilmiyorum," dedi yavaşça. 'Bir an iyiydim, sonra kendimi çok kötü hissettim.

yorgun ve şaşkın bir halde uzanmak zorunda kaldım'.

"Müşteri yemeğinde çok mu içtiniz?"

Rob başını salladı. 'Ben gitmedim. Şimdi gitmem gerek. Geç mi kaldım?' "Saat on biri geçti," dedi Amy. "Bitmiş olmalı.

"Ne? Rob şaşkın görünüyordu.

"Gitmedin mi? Nerelerdeydin?"

"Bilmiyorum. Başını iki yana salladı. "Sadece spor salonuna gittiğimi hatırlıyorum.

Amy sonunda bir taksi bulmayı başardı ve Rob'un taksiye binmesine yardım etti. Taksi hareket ettikten sonra birkaç dakika içinde uyudu ve apartmanın dışına çıkana kadar bir daha uyanmadı. Amy onu uyurken izledi, şefkat ve endişeyle doluydu. Sersemlemiş ve kafası karışmış olmasına rağmen üzerinde alkol kokusu alamıyordu. Ya bir tür kriz geçirdiyse? Ya da saldırıya uğramış ve hatırlayamıyorsa? Polis olayı doğru dürüst araştırmamıştı.

Rob'un evine döndüklerinde Amy taksi ücretini Rob'un kredi kartıyla ödedi. Onunla birlikte yukarı çıkmak ve çatı katındaki büyük yatak odasına yerleşmek için can atıyordu. Ama yapamadı. Orası onun evi değildi.

Onun yerine binaya girmesine yardım etti ve Jen'i aradı. "Amy? Jen şaşırılmış bir halde konuştu. "Her şey yolunda mı?

Amy derin bir nefes aldı ve yanındaki Rob'a baktı. Şimdi Jen'e Rob'la olan ilişkisini anlatmak için mükemmel bir zamandı. Ama bir şey onu tereddüt ettirdi. Gecenin bir yarısıydı. Zalimce görünüyordu. Ve bir yanı Jen'in tepkisinden, Amy'yi asla affetmeyeceğinden korkuyordu.

"Rob benimle," dedi Amy. 'O kadar da iyi değil, onu sokakta baygın halde gördüm ve eve geri getirdim.

"Ah," dedi Jen. Sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi uzun bir duraklama oldu. Sonunda sadece 'Teşekkür ederim' dedi.

"Onu daireye getireyim mi?

"Buraya kendi başına çıkamıyor mu?

"Hayır, pek sayılmaz. Hâlâ kafası karışık görünüyor.

Jen iç çekti. "Çocukları bırakamam, o yüzden sanırım onu senin yetiştirmen gerekecek.

THIRTY-NINE

Jen sabahlığıyla çatı katının oturma odasında bir aşağı bir yukarı volta atıyor, Rob ve Amy'nin asansörle yukarı çıkmasını bekliyordu. Her şey bu kadar mıydı? Her şey böyle mi sona erecekti? Uykulu gözlerle kocası ve metresi bir tür randevudan dönerken onlara bağırması mı?

Hayır. Bu şekilde bitemezdi. Her ne kadar ikisine de saldırmak istese de, kontrolü elinde tutmalı, büyük insan olmalıydı.

Koridorda asansör kapılarının açıldığını ve boğuk seslerin geldiğini duydu.

"Neredeyse geldik," diyordu Amy. 'Sadece birkaç adım daha.

Jen kapıyı açtı ve Rob'un koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlediğini ve Amy'ye yaslandığını gördü.

Onu öldürmek istedi ama endişeli bir yüz ifadesi takındı. "Aman Tanrım," dedi. "Rob - iyi misin?"

Rob anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Onu bu halde buldum," dedi Amy. "Kötü bir durumda.

"Tesadüfen oradan mı geçiyordun? Jen sordu.

Amy gözlerini hızla kırptırdı. "Arkadaşlarımla bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştım. Tam istasyona dönüyordum ki onu bir ara sokakta gördüm.

Jen sıkıca gülümsedi. "İyi ki oradaydın. Uzandı ve Rob'un kolunu tuttu. "Onu şimdi bana bırak," dedi. Ben ona göz kulak olurum.

Rob içeri bir adım attı.

Jen kapıyı kapatmaya başlarken Amy hızla, "Sabah nasıl olduğunu bana haber ver," dedi.

Jen ertesi sabah uyandığında Rob hâlâ kanepede uyuyordu. Onu yatak odasına sürüklemek yerine orada uyumak onun için en kolayı olmuştu. Gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Ve Jen, Amy onu eve getirdikten sonra yatakta onun yanında uyumasına dayanamamıştı.

Jen, Rob'un davranışlarından dolayı kendini hasta hissediyordu. Jen'in tüm planlarına uymasına rağmen, o hala Amy ile yataklarında yatıyor ve akşamları onunla buluşmaya gidiyordu.

Amy'ye yazdığı mesajları düşündü. O ortadan kaybolduktan sonra gerçekten birlikte bir hayata başlamayı mı planlıyorlardı? Jen bunu görmezden gelmeyi ve hayat sigortası parasını almayı kendine yedirebilir miydi? Rob ondan parayı paylaşmasını bekleyecekti. Bütün planı buydu. Ama bunu yapmak zorunda değildi. Birlikte kaçmalarına izin verebilir ve onları hiçbir şaysız bırakabilirdi. Parayı kendisi ve çocukları için saklayabilirdi.

Amy ile aralarında geçen mesajlaşmaları düşündü. Planları hakkında ne kadar bıkkındılar. Jen hakkında ne kadar rahat konuşuyorlardı, sanki Jen yollarına çıkan bir nesneymiş gibi. *Karımı bana bırak.* Ne demek istemişti?

Kanepeye gitti ve Rob'u hafifçe sarsarak uyandırdı. "İyi misin?" diye sordu.

'Bilmiyorum... Saat kaç? İşe gitmem lazım.'

"Dün gece Amy ile eve geldin. Bayıldığını söyledin."

Evet. Amy mi? Mia'yı kastediyorsun. Evet, beni sokakta buldu ve eve getirdi.'

"Arkadaş olduğunuzu bilmiyordum," dedi Jen sert bir ifadeyle.

Aslında değiliz. Eskiden benimle çalışırdı. Burada resepsiyonda çalışmadan önce. Rob endişeli görünüyordu. "Bazı şeyleri çok net hatırlamıyorum. Amy olanlarla ilgili başka bir şey söyledi mi?"

Jen öfkesini bastırdı. Jen'e ilişkilerinden bahsetmiş olmasından endişeleniyordu.

"Pek bir şey hatırlamıyorum. Ne hatırlıyorsun?" Jen sordu. Adamın ne zaman bayıldığını ve ne kadar süre baygın kaldığını anlamak istiyordu.

Başını salladı. "Neredeyse hiçbir şey... Bir iş yemeği olması gerektiğini biliyorum ama gittiğimden emin değilim... Spor salonuna gittiğimi hatırlıyorum... ama

Ondan sonra hiçbir şey olmadı. Ancak... çok daha sonra... Soho'da... sokakta uyandım. Polis geldi.'

Jen iç çekti. 'Doktora görünmen gerek,' dedi. 'Bu ikinci kez oluyor. Sende ciddi bir sorun olabilir.

İki saat sonra Jen doktorun karşısında oturmuş Rob'a semptomlarını anlatıyordu.

Rob, "Bayılmışım ve hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi. "Akşam 7'den sonra hiçbir şey hatırlamıyorum.

"Çok stres altında mısınız?" diye sordu doktor.

Rob başını salladı. "Pek sayılmaz.

Jen kaşlarını çatı. Yalan söylemek ona o kadar kolay mı geliyordu ki bunu sebepsiz yere yapıyordu?

'İş yerinde strese girmiş,' dedi.

"Son zamanlarda işler biraz zordu," diye itiraf etti Rob.

"Peki içki içiyor muydun?

"Hayır, hiç sanmıyorum.

Doktor başını salladı. 'Stres panik ataklara ve diğer fiziksel anormalliklere neden olabilir, ancak belki de bayılma kadar ciddi semptomlara neden olmaz. Ben sadece sizi kontrol edeceğim.

Doktor nabzını ve tansiyonunu kontrol etti. "Her şey yolunda görünüyor," dedi gülümseyerek. 'Bence muhtemelen endişelenecek bir şey yok. Sadece bir kerelik bir olay.

Jen, "Birkaç ay önce de aynı şekilde bayılmıştı," dedi. Rob kaşlarını çatarak Jen'e baktı. Jen onun gitmek ve işine geri dönmek istediğini biliyordu.

'Hmmm... peki, bazı kan testleri de yapmama izin verin. Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum ama her ihtimale karşı.

Jen doktorun bilgisayarına bir şeyler yazmasını izledi ve gülümsedi. Rob'u doktora götürmekle doğru olanı yapmıştı. Rob'un bayılmalarını kayıt altına alacakları için memnundu.

Rob doktora gittikten sonra iyi olduğunu ve hemen işe gitmesi konusunda ısrar edince Jen eve döndü. Hala ona ve Amy'ye öfkeliydi, ona ihanet etmişlerdi ve Amy'nin onu eve getirmesiyle bunu onun önünde sergileme cüretini göstermişlerdi.

Ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Rob'a ya da onun söylediği hiçbir şeye güvenmesi mümkün değildi. Onun ortadan kaybolma planını düşündü ve gardırobunun üst kısmında sakladığı kullan-at telefonu hatırladı. Tekrar kontrol etmeli, içinde daha fazla bilgi olup olmadığına bakmalıydı.

Yatak odasına gitti ve elini daha önce bulduğu gardırobun üst rafında gezdirdi.

Orada değildi. Rob yerini değiştirmişti. Bir sandalyeye tırmandı ve gardırobun arkasına baktı. Rob'un yedek spor takımını bir kenara koyarak rafın arkasında sarı bir dosya gördü. Onu çıkardı.

İçinde daha önce bulduğu her şey vardı - para, telefon ve pasaportun yanı sıra bazı ek belgeler. Telefonu açtı ama yeni mesaj yoktu. Son mesajda hâlâ karısıyla 'ilgileneceği' yazıyordu.

Yeni belgelere döndü. Hepsi de bankadan gelen üç zarf vardı. İlkini açtı. Lottie'nin çocuk tasarruf hesabı içindi. *Tüm parayı çekme ve hesabı kapatma talebiniz için teşekkür ederiz.*

£5,000 tutarında para çekilmiş ve hesap kapatılmıştır.

Jen'in nefesi kesildi. Kızının parasını almıştı. Üniversite fonunu. Amy ile yeni hayatına harcamak için. Çocuklarını nasıl bu kadar az önemseyebilirdi?

Sonraki iki zarfta da Jack ve Ruby'nin hesapları için aynı mektup vardı. Rob onların tüm birikimlerini cebe indirmiş, parayı kendi hesabına aktarmıştı. Jen kendini hasta hissetti. Çocukları hiç umurunda değildi.

Zarfları yerine koydu ve bir sonraki belgeyi çıkardı. *Hayat sigortası poliçesi*. Demek buydu; yaşam tarzlarını sürdürmek, çocukları mutlu ve memnun tutmak, hiçbir şey istememek için biletleri. Hak iddia edebilmesi için poliçeyi ona vermeyi planlıyor olmalıydı. Kâğıdın ortasında Rob'un adını ve 2 milyon sterlinlik ölüm yardımını gördü. Poliçeyi altı ay önce yaptırmıştı.

Jen şartlara göz gezdirdi, parayı ve onları çıkaracağı deliği düşündü. Rob gittiğinde çocukların hesabındaki tüm parayı yerine koyabilirdi. İşine geri dönecek ve Rob olmadan kendi hayatını kuracaktı ve hem kendisi hem de çocuklar mutlu olacaktı. Kâğıtları yarılamıştı ki birden durdu. İkinci bir hayat sigortası poliçesi vardı. Noktalı satırda kendi adını gördü.

Rob ayrıca Jen için de bir poliçe yaptırmıştı.

Jen aniden ölürse Rob'un cebine 2 milyon sterlin girecek.

Amy ile yeni bir hayata başlama planlarını ve ona gönderdiği mesajı düşündü.

Karımı bana bırak. Onunla ben ilgilenirim.

FORTY

TWO WEEKS LATER

Jen okul şenliğindeki tombala için hazırladığı ev yapımı sepetlere son rötuşları yapıyordu. Tüm velilerden bir katkıda bulunmaları istenmişti. Geçen yıl Rob ajansına Harrods'tan bir sepet temin ettirmişti ama bu yıl bundan hiç söz edilmemişti, bu yüzden Jen kendi başına bir şeyler hazırladı.

Jen hâlâ mükemmel bir eş gibi davranıyordu ama daha fazla dayanamayacaktı. Yakında Akdeniz'de olacaklardı ve o zaman evlilikleri için her şey bitmiş olacaktı.

Hayat sigortası belgelerini bulduktan sonra her şeyi çözmesi uzun sürmemişti. Rob'un ortadan kaybolma planı her zaman çok uzak görünmüştü çünkü bunu gerçekleştirmeye hiç niyeti yoktu. Mükemmel bir evlilikleri varmış gibi görünsün diye yemin tazelemeyi organize etmişti. Ama tatilden eve dönmeyeceğini düşündüğü kişi Jen'di, kendisi değil. Amy ile aralarında ondan kurtulmak ve 'onunla başa çıkmak' konusunda geçen mesajlar birdenbire yeni bir anlam kazanmıştı. Rob, Jen'in hayat sigortasından, tatilden onsuz döndükten sonra hak iddia edecekti.

Jen ürperdi. Kocasının gerçekte ne kadar taş kalpli olduğunu, neler yapabileceğini hiç fark etmemişti.

İlk başta ona artık seyahate gelemeyeceğini, evde çocuklarla kalacağını söylemişti. Ona biraz ayrı kalmaya ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Rob onu gelmeye ikna etmek için elinden geleni yaptı. Ona

Ona, planına devam etmelerinin ne kadar önemli olduğunu, eğer biraz paraları olaksa ortadan kaybolması gerektiğini anlattı.

Sonunda gelmeyi kabul etmişti. Ama Rob onunla birlikte hastaneye giderek kendini neye bulaştırdığını bilmiyordu. Amy ve onun için kendi planlarını yapmıştı.

Son sepetin etrafına bir fiyonk bağlarken Rob, "Bunlar çok güzel görünüyor," dedi.

"Teşekkür ederim. Öpücüğü almak için başını kaldırdı, dokunuşu karşısında irkilmemeye çalıştı. 'Çok fazla uğraşmadılar. Birazdan Natasha'yla birlikte annemi görmeye gideceğim, sonra da şenlikte sana katılırım.

"Evet, tabii," dedi Rob. 'Lottie ve Jack'e bakmaktan her zaman mutlu olduğumu biliyorsun. Onları şenliğe götüreceğim ve seninle orada buluşacağız.

Jen cevap vermedi. Sanki kendi çocuklarına bakarak ona bir iyilik yapıyormuş gibi konuşuyordu.

Natasha'yla birlikte annesinin bakım evine vardığında Jen kendini gergin hissediyordu. Arabada zor bir konuşma yapmışlardı ve Natasha hâlâ Jen'in Rob'u neden terk etmediğini sorguluyordu. Jen ona iyi bir cevap verememişti. Her ne kadar ona Rob, Amy ve her ikisi için planları hakkında sır vermek istese de, bunları kendine saklamanın en iyisi olduğunu biliyordu.

Natasha'nın da kendisiyle gelmesini istemişti çünkü annesinin bugün zorlanacağını biliyordu. Tatile gitmeden önceki son ziyaretiydi bu. Ama şimdi Natasha ile aralarında da bir gerginlik vardı.

Jen annesinin odasına doğru yürürken kendini destekledi.

Natasha elini hafifçe Jen'in koluna koyarak, "Merak etme," dedi. "Her şey yoluna girecek.

Odasına girdiklerinde annesi, "Demek buradasınız," dedi. "Hem de bir Cumartesi günü. Jen'e şüpheyile baktı.

"Merhaba June," dedi Natasha kibarca. "Seni gördüğüme sevindim.

"Fazla kalamayız," dedi Jen. 'Sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Bugün çocukların okul şenliği var ve gelecek hafta da tatilde olacağız, bu yüzden ziyaret edemeyeceğim.

Annesi başını salladı. "Benim için endişelenme," dedi acı acı. "Beni tatiline davet etmeyi düşünecek değilsin ya.

Ruby, Jen'in daha önceki ziyaretlerinde getirdiği okunmamış kitap ve dergilerle dolu bir rafa bakarak odanın içinde dolaşıyordu. Jen Ruby'yi neden yanında getirdiğinden pek emin değildi. Annesi hiçbir zaman

Diğer çocuklar da konuşmaya başladıkları andan itibaren onunla gelmeyi reddetmeye başlamışlardı.

Natasha'ya döndü. "Ben tuvalete giderken Ruby'ye göz kulak olur musun?" dedi. "Patlamak üzereyim.

"Elbette," dedi Natasha. "Hiç sorun değil.

Jen banyoya gitti ve annesinin ecza dolabını karıştırdı. İsteddiği ağrı kesicileri buldu ve bir şişeyi cebine attı. Bunlara şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Sonra sifonu çekti, ellerini yıkadı ve oturma odasına döndü.

Natasha ve Jen okul şenliğine çocukların yarışlarını görmek için tam zamanında geldiler. Lottie 100 metre koşarken Matilda ve Jack de çuval yarışındaydı.

Jen koşu pistinin diğer tarafında Rob'u gördü ve el salladı. Onu gördüğü için rahatlamış görünüyordu. Ruby bebek arabasına bağlanmıştı ve bir yandan yarışları izlerken bir yandan da çığlık atmasını engellemek için arabayı ileri geri sallıyordu. Lottie'nin yarışı başladı ve tüm çocuklar çizgiyi geçip madalya alırken Jen ve Natasha tezahürat yaptı. Lottie heyecandan yüzü kızarmış bir halde yanlarına geldi.

"Beni gördün mü anne?

"Yaptım. Harikaydın," dedi Jen.

Jack ve Matilda'nın yarışından sonra Rob pisti geçti ve Jen'i bir öpücükle selamladı.

"Bu sabah nasıldı?" diye sordu.

"Oh, her şey yolunda," dedi. "Çocuklar tüm tezgahlara bakmaktan ve şans oyununu oynamaktan keyif aldılar.

Jen, 'Natasha ile birlikte bir tezgâh işletmek üzere kaydoldum,' dedi.

"Evet, hatırlıyorum. Gülümsedi. "Ne zaman gitmen gerekiyor?

Natasha dikkatle saatine baktı. "Şimdi, gerçekten - gidip hazırlansak iyi olacak," dedi. Jen'in koluna girdi. "Hadi, Jen.

Jen özür dileyerek Rob'a gülümsedi. "Sonra görüşürüz," dedi.

Pasta standına gittiler ve aç müşterilerin oluşturduğu kuyruktan kaçtıkları için minnettar olan diğer gönüllülerden görevi devraldılar. Sürekli akan ebeveynler arasında bir ara verildiğinde Jen, Rob ve çocukları görmeye çalıştı ama onlar çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Daha fazla insan geldi ve Jen dikkatini tekrar oluşmakta olan kuyruğa çevirdi ve şok içinde bir adım geri çekildi. Amy ilk sıradaydı

Sırada.

"Amy!" dedi Natasha. "Burada ne yapıyorsun?"

'Sadece gelip yarışlarda çocuklarınızı desteklemek istedim,' dedi. "Onları son gördüğümde bana onlardan bahsettiler. Jen'e baktı. "Lottie çok heyecanlıydı.

Jen'in kanı dondu ama gülümsemeyi başardı. "Korkarım onları kaçırdınız.

'Oh, çok yazık. Sanırım giriş ücretimi ödediğime göre şenliğin tadını çıkarsam iyi olacak.

"Pasta ister misin? Natasha sordu.

"Evet, çikolatalı pastadan bir dilim lütfen.

Jen ona bir dilim kesti, bıçağı tutarken elleri titriyordu. Amy neden buradaydı, çocuklarının okul şenliğinde?

'İşte böyle,' dedi.

"Tezgahta işiniz ne zaman bitecek? Amy sordu.

"Yarım saatten önce olmaz," dedi Natasha. 'Sizinle sonra buluşabiliriz.

"Tamam o zaman," dedi Amy. 'Çocukları bulmaya çalışacağım ve onlara aferin diyeceğim.

ırklar.'

"Babalarıyla birlikteler.

"Ah, doğru," dedi Amy. 'Rob'u bulmaya çalışacağım o zaman.

Jen ona ters ters bakmamaya çalıştı. Amy'nin Rob ve çocuklarla yalnız kalmasını istemiyordu. "Sanırım çoktan gitmiş olabilir," dedi.

"Oh hayır," dedi Amy. 'Onu biraz önce şişme kalenin yanında gördüğümüne eminim. Hâlâ buralarda olduğuna eminim.

Amy'nin arkasındaki müşteri sabırsızlıkla bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Sonra görüşürüz Amy," dedi Natasha. "Ne istersiniz?" diye sordu sıradaki kişiye.

Jen bir sonraki müşteri için pastayı keserken Amy'nin uzaklaşmasını izledi. Birden bir acı hissettiğini fark etti. Yere baktı ve başparmağını kestiğini gördü.

"Ah!" dedi, kesikten sızan kanı görünce.

"Başka bir parça alacağım, teşekkürler," dedi kadın, kana tiksintiyle bakarak.

Natasha ona ters ters baktıktan sonra birkaç peçete alıp Jen'e uzattı. "Sen iyi misin?"

Jen peçeteleri başparmağının etrafına koydu. "Sanırım bir alçıya ihtiyacım olacak," dedi.

'Neden gidip ilk yardım çadırından bir tane almıyorsun? Ben burada idare edebilirim.

Jen birikmiş olan büyük kuyruğa baktı. "Emin misiniz?

"Evet. Kanaman varken pasta servisi yapamazsın, değil mi?"

"Teşekkürler Natasha.

Peçeteleri başparmağına saran Jen aceleyle çıktı. Amy'yi bulduktan sonra yara bandı alacaktı. Çocuklarının okul şenliğinde Rob'la konuşmasına izin veremezdi. Bu aile hayatlarına tam bir müdahaleydi. Amy ve Rob şimdiden onu zorluyorlarmış gibi hissediyordu. Jen şişme kaleye doğru yürüdü ama ne onu ne Rob'u ne de çocukları görebildi. Yanında şişme bir kaydırak vardı ve tepesinde Lottie ve Jack'i gördü.

"Bana bak, baba! Jack bağıırıyordu.

Ama Rob dikkatini vermiyordu. Amy ile derin bir sohbete dalmıştı.

Jen yaklaşırken öfkesini kontrol etmeye çalıştı ve Amy ona gülümsedi. "Oh, merhaba Jen," dedi. Öne doğru eğildi ve onu yanağından öptü. Jen tamamen solgun olan Rob'a baktı.

"Merhaba Amy, merhaba Rob," dedi Jen. "Ne var ne yok?

Rob ellerini ceplerine sokarak hızla, "Yok bir şey," dedi. "Biz de kaydırakta Lottie ve Jack'i izliyorduk," dedi Amy. "Eğleniyor gibi görünüyorlar," dedi Jen parlak bir sesle.

"Yarım saat daha pasta tezgahı üzerinde çalışacağını sanıyordum. Amy Jen'e söyledi. Jen alttan alta ne demek istediğini anlamıştı. Jen'in onu Rob'la bırakmasını istiyordu. Ama bunun olmasına imkân yoktu.

"Erken bitirdim," dedi Jen. Onlara peçete tomarını göstermek için elini kaldırdı. "Başparmağımı kestim.

"Ah, zavalıcık, alçıya ihtiyacın var mı? Amy çantasından bir tane çıkardı. "Al bakalım.

Rob Amy'ye baktı. 'Yola çıkmak üzere olduğunu söylemiştin? Gitmen gereken bir yer varmış.

Amy gülümsedi. "Biraz ailece vakit geçirmek ister misin Rob?

Bu bir okul şenliği,' dedi Jen. "Aileler için bir zaman.

'Tamam, o zaman, ikinizi de yalnız bırakayım. Sadece söylediklerimi düşün, Rob. Ve yakında görüşürüz, Jen!"

Amy eteği sallanarak uzaklaştı.

"Her şey yolunda mı? Jen Rob'a sordu. Adamın beti benzi atmıştı.

FORTY-ONE

Amy, Rob'un yanından uzaklaşırken derin bir nefes aldı. Başardı. Cesur davranmış ve ona bilmesi gerekenleri söylemişti. Çıglık atan çocuklarla dolu okul şenliği pek de iyi bir yer değildi ama bunu o zaman yapması gerektiğini biliyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Bu bekleyebilecek türden bir haber değildi.

Elini karnına götürdü.

Hamile olduğunu söylediğinde ilk başta ona inanmamıştı. Her zaman prezervatif kullandığını, bunun imkânsız olduğunu söylemişti. Ama sonra ona üç hafta önce Jen yokken çatı katında geçirdiği zamanı hatırlatmış ve regl dönemini nasıl kaçırdığını anlatmıştı.

İlk başta şoka girmiş, bunun doğru olabileceğini kabul etmeye başlamadan önce ona soru üstüne soru sormuştu.

O daha farklı bir şey söyleyemeden, "Bebek bende kalacak," demişti.

"Oh," dedi. 'Belki de bunu düşünmek için daha fazla zaman ayırmalısın? Aceleye gerek yok.'

"Bunu çoktan düşündüm. Yeniden baba olacaksın Rob.'

Amy kızını düşündü. Doğum sırasında çektiği acıyı, Gemma'yı ilk kez kucağına almanın sevincini hatırladı. Ve sonra onu babası ve karısıyla bırakmanın acısını. Yapılacak en doğru şeyin, bebek onlarınmış gibi davranmak olduğunu düşünmüştü. Kendini

başka seçeneği yoktu. Şimdi yeniden başlamayı, Gemma'yla ve yeni bebeğiyle ikinci bir şansa sahip olmayı o kadar çok istiyordu ki.

Jen o sırada ortaya çıkmış, görünüşe göre okul pastası tezgahındaki iyiliksever rolünü terk etmişti. Keşke biraz kendine saygısı olsaydı ve kocasını terk etseydi.

Rob'un Amy'yi sevdiği, birbirleri için yaratıldıkları açıktı. Ve şimdi Jen'in sahip olduğu her şeyi ona teklif ediyordu. Kendilerine ait küçük bir aile.

FORTY-TWO

Cuma gecesi, Rob ve Jen karşılıklı oturmuş, paket pizzadan oluşan akşam yemeklerini yiyorlardı. Jen'in bugün yemek yapacak vakti olmamıştı. Okul döneminin son günüydü, çocukları öğle yemeğinde alması gerekiyordu ve sonra da yarınki uçuşları için toparlanması gerekiyordu.

Rob pizzasını mideye indiriyordu ve Rob'un yolculukları konusunda gergin olduğunu görebiliyordu.

"Tatil için hazır mısınız?" diye sordu. "Planlarımıza devam etmekte sorun yok değil mi?"

Jen başıyla onayladı. "Olabileceğim kadar hazırım," dedi yumuşak bir sesle.

'Güzel,' dedi. 'Şüpheleriniz olduğunu biliyorum ama yapılacak en doğru şey bu. Çocuklar için. Aksi takdirde sen ve çocukların hiçbir şeyiniz kalmaz.'

Midesi bulandı. Nasıl olur da kendi çocuklarını önemsiyormuş gibi davranabilirdi? Paralarını çalmıştı ve onları annesiz bırakmayı planlıyordu.

"Pazar günü yemin tazeleme töreni için yer ayırttım. Salı günü de ortadan kaybolmayı planlıyorum."

Jen, "Her şeyi bir kez daha gözden geçirelim," dedi. Onun planlarını tam olarak anlaması ve kendi planlarının onlarla mükemmel bir uyum içinde olduğundan emin olması gerekiyordu.

"Elbette," dedi Rob boğazını temizleyerek. 'Polis akşam denizde yüzerken kaybolduğumu düşünecek. Onlara içki içtiğimi söylemelisin. Gelgitleri yanlış değerlendirdiğimi ve sürüklendiğimi düşünecekler.'

Jen başıyla onayladı. "Bu mantıklı."

'Birkaç yıl önce uçurumdan denize düşen bir kadın vardı. Cesedi hiç bulunamadı.'

"Tamam," dedi Jen. Gelgitleri ayrıntılı olarak araştırmıştı. Gelgitler çoğu zaman bir insanı alıp götürüyordu ama her zaman değil.

"Gerçekten ne yapacaksın?" diye sordu.

'Hava karardıktan sonra kıyafetlerimi uçurumun dibinde küçük bir yığın halinde bırakacağım. Sonra beni götürebilirsiniz. Sahte pasaportum adına bir motel ayırttım. Yaklaşık 20 mil uzaklıkta.'

"Suya bile girmeyecek misin? Jen söyledi. Daha önce söylediği bu değildi. Ona denize gireceğini ve burnun etrafında yüzeceğini, kıyının biraz ilerisinden giysilerinden oluşan bir çanta alacağını söylemişti.

Rob başını salladı. 'Bu çok büyük bir risk. Akıntılar çok güçlü.

Jen arabadaki ikisini düşündü. Onu öldürmeyi o zaman mı planlamıştı? Gece vakti uçurumun kenarındaki bir yolda kaza yaparak mı? Ya da onu ıssız bir yere götürüp iterek öldürmeyi mi? "Seni bir yatak ve kahvaltıya götüremem," dedi. 'Bir yerlerde bir kamera kiralık arabanın plakasını alacaktır. Ve kaybolacağın gece yatak ve kahvaltıya öylece gidemezsin. İnsanlar sen olduğunu anlayacaktır.

'Kafamı kazıtacağım,' dedi Rob, 've tekrar uzadığında beyazlatacağım. Farklı biri gibi görüneceğim. Ayrıca, sabaha kadar kayıp olduğumu bildirmezseniz, henüz kimse beni aramıyor olacak.

Jen başını salladı. 'Orijinal plana sadık kalmalıyız. Denize girecek ve burnun etrafında yüzeceksin. Kıyafetlerini toplayıp üzerini değiştirdikten sonra kafanı tıraş edebilir, bir beyzbol şapkası takabilir ve yeni pasaportunla yakındaki bir pansiyona doğru yürüyüşe çıkabilirsin.

"Emin değilim, Jen.

Jen, 'Bence ikna edici olmasının tek yolu bu,' dedi.

Rob isteksizce kaşlarını çattı. "Bu işe yüzde yüz bağlı olmana ihtiyacım olduğunu biliyorsun Jen," dedi. Uzandı ve onun elini sıktı. "Biz bir takımız, bir ortaklığımız.

İşte bu yüzden beni dinlemelisin. Suya girmen gerek. Aksi takdirde bu işe dahil olamam.

Rob başıyla onayladı. 'Tamam o zaman,' dedi. 'Sen kazandın. Ben gerçek bir yüzmeye gideceğim, burnun etrafında.

Jen onun elini sıktı. 'Sadece dört yüz metre, Rob.

Ve sen her zaman güçlü bir yüzücüydün. Senin için kolay olmalı.'

Jen annesinden aldığı ve çantasına koyduğu bir şişe ağrı kesiciyi düşünerek gülümsedi. Eğer biri yeterince alıp denize girerse, boğulacak kadar etkisiz hale gelmiş olmalıydı.

Gerçekten, bu çok daha iyi bir plandı.

FORTY-THREE

Ertesi gün öğleden sonra Jen kiralık arabadan indi, bacaklarını uzattı ve deniz havasını içine çekti.

Sonunda buradaydılar. Med'de.

Villanın kilidini açıp içeri girdiğinde bir beklenti duygusu hissetti. Sandaletlerini çıkardı ve Lottie ile Jack'e de ayakkabılarını çıkarttırdı. Sonra soğuk, pişmiş toprak karolardan oturma odasına doğru yürüdü, veranda perdelerini geri çekti ve manzaraya hayran kaldı. Uçurumun kenarının ötesinde deniz ufka doğru sonsuza dek uzanıyordu. Bu mesafeden tamamen sakın görünüyordu ama Jen bunun bir serap olduğunu biliyordu. Deniz buralarda her zaman dalgalı olurdu ve sadece güçlü yüzücülerin girmesi tavsiye edilirdi.

Lottie ve Jack kanepeye yığıldılar ve uçakta yanlarına aldıkları sırt çantasından iPad'i çıkardılar. Rob Ruby'yi villada gezdiriyor, ona her şeyi gösteriyordu. Buraya en son geldiğinde henüz bebekti ve hiçbir şey hatırlamıyordu. Ruby'nin babasını kaybettiğini düşündükçe Jen'in kalbi sıkışıyordu. Onunla ilgili hiçbir anısı da olmayacaktı.

Villaya varmak eve dönmek gibiydi. Buraya balaylarında ve o zamandan beri her yıl gelmişlerdi. Lottie ve Jack'in her yıl çekilmiş fotoğrafları vardı; her yıl yüzleri biraz daha olgunlaşmış, gülümsemeleri biraz daha genişlemişti. Hepsi burada mutlu olmuştu.

Titredi. Artık her şey çok farklıydı. Rob'un onun için ne planladığını, nasıl ve nerede saldıracağını tam olarak bilmiyordu. O

arkasını kollamak zorundaydı.

Rob Ruby ile birlikte geldi ve Jen'in kalbi kızı için acıdı. Tüm bunlar sona erdiğinde çok şey kaybedecekti. Ama başka yolu yoktu.

"Annem ne düşünüyor? Rob Jen'e sordu.

"Sadece seni ne kadar özleyeceğimi," diye fısıldadı. "Burada çok güzel anılarımız var.

Kollarını ona sıkıca doladı ve kulağını öptü. "Ben de seni özleyeceğim," dedi. "Çaresizce. Ama bu yapılmak zorunda.

Jen başıyla onayladı. 'Bugün birlikte geçireceğimiz son tam gün. Arkadaşlarım yarın öğleden sonra geliyorlar. Jen, Amy ve Natasha'yı gelmemeleri için ikna etmeye çalışmıştı ama bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Amy Rob'la olan planlarını değiştirmeyecekti ve Natasha da Jen'e arkadaşlarına ihtiyacı olduğunu söyleyerek onun da gelmesi için ısrar etmişti. Jen, Amy geldiğinde Rob üzerinde hak iddia edeceğini biliyordu. Jen buna tamamen hazırdı. Ona söylemesi gereken birkaç gerçek vardı.

"Yarın sabah muhteşem olacak," dedi Rob. 'Yeminlerimizi yenilediğimiz zaman. Her şeyi çekmesi için bir kameraman ayarladım.

"Mutlu evliliğimizin kanıtı mı? Jen acı bir kahkahayı bastıramayarak şöyle dedi.

'Böyle yapma,' dedi. 'Bizim için kanıt ihtiyacımız yok. Birbirimizi sevdiğimizi biliyoruz. Video daha sonra başkaları için olacak. Böylece ilişkimizin derinliğini görebilecekler.

Jen sıkıca gülümsedi. Rob havuzu açmak için dışarı çıktığında, Jen mutfaktaki bıçaklığı alıp yatak odasındaki dolabın üst kısmına sakladı. Sonra hizmet odasına gitti, çekicini saklama dolabından çıkardı ve yatağının başucundaki çekmecenin altına sakladı. Rob'un kendisi için yaptırdığı hayat sigortasını düşündü ve ürperdi. Eğer Rob bir şey yapmaya kalkışırsa, bunun yeminlerini tazeledikten sonra olacağından emindi ama her ihtimale karşı tetikte olması gerekiyordu.

Ertesi gün güneş parlıyordu ve havuzdaki su pırıl pırıldı. Jen çocukları oynamaları için dışarı çıkardı ve onlar da yorulana kadar suda yüzdüler.

"Haydi," dedi Rob içeriden çıkarak. 'Şimdi hepimiz hazırlanmalıyız. Yemin tazeleme töreni öğle vakti.

"Elbette," dedi Jen. 'Ben hazırlanırken sen de çocukları yıka ve üstlerini değiştir.

"Çocuklar ne giyecek? Rob sordu. "Akıllı olmaları gerekiyor. Jen,

"Giymeleri için ne hazırladıysan onu giymeliler," dedi.

'Ben toplanmadım. Sen topladın.'

"O zaman bavulda ne varsa onu giymeleri gerekiyor.

"Jack için bir takım elbise, Lottie için de resmi bir elbise düşünüyordum. Jen çocukları havuzun kenarında havluyla yıkarken başını salladı.

'Lottie'nin yazlık elbiseleri var,' dedi. "Jack'in şort giymesi gerekecek.

"Doğru," dedi Rob, bir aşağı bir yukarı yürümeye başlayarak. 'Bu pahalı bir otelde yapılacak bir tören Jen. Herkesin güzel görünmesini istedim.

Jen tatlı tatlı gülümsedi ve çocukları kurulumayı bitirmesi için Rob'a havluyu uzattı. 'Endişelenme Rob,' dedi. 'Yemin tazeleme birbirimize olan aşkımızı kutlamakla ilgili. Önemli olan tek şey bu, başka bir şey değil.

Başını salladı. "Tabii ki. Elbette' dedi.

'Sen çocukları hallet, ben de üstümü değiştireyim. Bir saat sonra taksi geldiğinde seninle kapıda buluşuruz.

Bir saat sonra taksiye bindiklerinde Rob stresli görünüyordu. Jen arabanın ön tarafına geçti ve çocuklarla birlikte arkaya oturmadan önce araba koltuklarını yerleştirmesine izin verdi.

Jack'e sinirlenerek, "Ben kemerini bağlarken kıpırdamadan otur," dedi. 'Kıpırdamadan dur. Kendi yemin tazelememize geç kalamayız.

Çok geçmeden taksi virajlı sahil yolunda ilerlemeye başladı ve Jen manzarayı hayranlıkla seyretti. Yol dardı ve diğer yöne giden bir karavanın yanından geçerken, aşırı hız yapmanın ve arabanın uçurumun kenarından yuvarlanmasının ne kadar kolay olacağını düşündü.

Geldikten sonra dışarıya, sahilden geriye doğru uzanan yeşil, çimenlik bir alana çıkarıldılar. Beyaz çiçeklerle süslenmiş bir kemer ve üçü çocuklar için, biri de otelin dışını ve araziye çekmekte olan kameraman için olmak üzere dört koltuk vardı.

Çocuklar yerlerine oturdular ve Rob, uslu dururlarsa törenden sonra onlara şekerleme vereceğine söz verdi. Lottie koltuğunda dimdik oturmuş, sabit bir şekilde onlara bakıyordu. Jack kambur duruyordu ama sessizdi, Ruby ise çok küçük olduğu için

talimatları anladı. Onun yerine Jen'in yanına gidip eteğinin altına saklandı.

Takım elbiseli bir otel çalışanı olan nikâh memuru güldü. "Bu törenlerde çocukların olması her zaman harikadır," dedi. "Onlara gerçekten karakter katıyorlar.

Rob gülümsedi ve Jen Ruby'nin saçlarını okşadı.

Nikâh memuru "Başlamaya hazır mıyız, yoksa biraz daha beklemek ister misiniz?" diye sordu.

"Sanırım hazırız," dedi Jen, Rob'a gülümseyerek ve kamerasını onlara doğrultmuş olan kameramana doğru arkasından bakarak.

Rob kolunu ona doladı ve nikâh memuruna doğru döndü.

Birbirlerine evlilik yeminlerini tekrarlarlarken Ruby Jen'in yanında durarak bacağını tuttu. Jen 'ölüm bizi ayırana kadar' sözlerini söylerken tökezlememeye çalıştı.

Nikâh memuru, "Şimdi eşinizi öpebilirsiniz," dedi ve birbirlerine doğru eğildiler, tutkuyla öpüşürken vücutları buluştu. Jen bunun çocuklarının unutamayacağı bir anı olacağını düşündü. Onlara verdiği hediye buydu. Rob ortadan kaybolduğunda ikisinin de mutlu olduğu, aile hayatlarının mükemmel olduğu inancı. Yeminlerini yenilemelerinin, kimsenin onun ortadan kayboluşunun kasıtlı olduğunu düşünmeyeceği anlamına gelmesi için dua etti.

Amy'yi düşündü ve bir an için Rob'u şok etmek, ona ilişkisiyle ilgili her şeyi bildiğini söylemek, içinde biriken öfkeden kurtulmak istedi. Ama bu dürtüye direndi. Bütün kartlarını şimdi oynayamazdı.

Otelin sahildeki restoranında öğle yemeği yediler ve evliliklerini kutlamak için bir şişe şampanyayı paylaştılar. Jen sadece beş kişilik ailelerinin kalacağı birkaç saati kaldığını biliyordu. Amy ve Natasha öğleden sonra geleceklerdi.

Villaya döndüklerinde Rob dizüstü bilgisayarıyla birlikte boş bir yatak odasında kayboldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Evlilik yeminlerini tazeledikten sonra adamın en azından akşamı onunla geçirmek istiyormuş gibi yapacağını düşünmüştü. Ama şimdi onun, ortadan kaybolmak için yaptığı uydurma plana geri döndüğünü düşündüğü için, onunla herhangi bir çaba gösterme zahmetine bile girmiyordu.

'Salı gününden önce birkaç şeye bakmam gerekiyor,' dedi. 'Gelgitleri iki kez kontrol etmeliyim. Ortadan kaybolduğuma inanacaklarından emin olmak için.

Jen kaşlarının çatılmasını engellemeye çalıştı. "Bunu bilgisayarında yapmak iyi bir fikir mi?" diye sordu. "Ya polis arama geçmişine bakarsa?

'Geçmiş sileceğim,' dedi. Jen yutkundu. Adamın gerçekten de cesedinin denize düşüp düşmeyeceğini kontrol edip etmediğini merak etti. Ama eğer durum buysa, o zaman gerçekten aptaldı. Tarayıcısındaki arama geçmişini silse bile polis baktığı her şeyi görebilecekti.

"İyi fikir," dedi gülümseyerek. "Sana bir içki getirmemi ister misin?" "Evet, lütfen. Bir bira alacağım.

"Hemen geliyorum," dedi.

Mutfakta annesinin haplarından dördünü ezerek bir bira bardağının dibine koydu ve üzerine soğuk birayı döktü. Onu etkisiz hale getirmek istiyordu. Amy daha sonra burada olacaktı ve o zaman ikisi birlikte Jen'den sayıca üstün olacak, onu zor durumda bırakacaklardı. Rob'un yolundan çekilmesi daha iyiydi.

Jen de hapların onun üzerindeki etkisini gözlemlemek istiyordu. İlaçları ona iki kez vermişti ama dozaj konusunda her zaman hataya yer vardı. İlaçları ilk aldığı anda bir hata yapmıştı. Rob'un ilk bayılmasının, spor salonundan sonra ona hazırladığı smoothie'ye vitamin yerine ağrı kesici koymasının bir sonucu olduğunu çok sonraları fark etmişti. O gün yorgun ve halsizdi ve yanlış hap şişesine uzanmış olmalıydı.

Ama ikincisi kasıtlıydı. Amy'nin iç çamaşırlarını bulduktan sonra bir şeyler yapması gerektiğini anlamıştı. Onu incitmek, kafasını karıştırmak ve emin olmamasını sağlamak istemişti. Amy'yi görmesini engellemek istemişti. Ağrı kesicileri içeceğine karıştırmış ve adam yine bayılmıştı. O anda onu öldürmeyi düşünmemişti ama bu fikir aklının bir köşesinde şekillenmeye başlamış olmalıydı. Ancak daha sonra adamın kendisi için yaptırdığı hayat sigortasını bulduğunda ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Ağrı kesiciler en kolay yöntemdi. Eğer Rob denizde bayılır ve boğulursa, bunu teşhis edilmemiş bir sağlık sorunu gibi gösterebilirdi. Polis onu şaşkın bir halde görmüştü ve bayılmalarından sonra A&E'ye ve aile hekimine gitmişti, yani tıbbi kayıtlarında zaten bir sorun olduğuna dair kanıt vardı.

Jen hapların biranın içinde eridiğinden emin olduktan sonra birayı Rob'a götürdü ve gülümseyerek ona uzattı.

FORTY-FOUR

Amy uçağın motorunun vızıltısını duydu ve gökyüzüne doğru havalanırken itiş gücünü hissetti.

"Bu harika bir tatil olacak," dedi Natasha, onun yanında otururken. 'Rob'un Akdeniz'deki yeri bu dünyanın dışında. Jen bana daha önce orada geçirdikleri tatillerin fotoğraflarını göstermişti. Oraya gidebileceğimi hiç düşünmemiştim!

Amy kendi kendine gülümseyerek, "Kulağa harika geliyor," diye kabul etti. Oraya en son gittiği zamanı, Rob'la ne kadar yakın olduklarını, villanın her odasında nasıl seks yaptıklarını düşündü. Şimdi her şey tam bir döngüye girmişti. Geri dönüyordu.

Pencereden dışarı baktı. Bu kez gergin hissediyordu. Her şey bir sonuca varacak ve Jen'in canını yakmak zorunda kalacaktı. Bunu hiç istememişti. Onun gibi bir anne olmayı, ne olursa olsun çocuklarına öncelik veren bir anne olmayı arzuluyordu. Amy pek çok açıdan tıpkı onun gibi olmak, onun dünyasında yer almak ve onun hayatını yaşamak istiyordu. Ama Jen bunu kabul etmedi ve kocasından ayrıldı.

Amy onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyordu. Ya da Natasha'nınkini. Ama bu, ruh eşiyle yuva kurmanın, Rob'la yaşaması gereken hayatı yaşamanın bedeli olabilirdi. Kendini çok parçalanmış hissediyordu. Bir yanı Jen olmak, onun sahip olduğu her şeye sahip olmak, onun hayatını ele geçirmek istiyordu. Ama bir başka yanı da onun arkadaşı ve sırdaşı olmayı arzuluyordu. İkisine birden sahip olabileceğinden emin değildi.

Atıştırmalık menüsünü inceleyen Natasha'ya baktı.
Belki Natasha'nın olayları kendi bakış açısından anlamasını sağlayabilirdi.

"Bazı haberlerim var," dedi.

"Gerçekten mi? Natasha söyledi. "İyi haber mi, kötü haber mi?" "Aslında iyi haber. Amy gülümsedi.

"Devam et o zaman - dökül! Natasha menüyü kapatarak şöyle dedi.

"Beni merakta bırakma.

"Hamileyim," dedi, yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi.

"Aman Tanrım - tebrikler! Natasha ona sarılmak için koltuğunda beceriksizce döndü. "Sen ve Jonathan çok heyecanlı olmalısınız.

"Öyleyiz.

"Vay canına. Sanırım tatilde içki içmeyeceksin?" "Hayır.

Tamamen teetotal olacağım.'

"Jen ve ben bunu telafi edebiliriz! Natasha söyledi. 'Biliyor musun, onun için oldukça endişelendim. Rob'u terk edeceğini sanıyordum ama ona ikinci bir şans veriyor. Evlilik yeminini yenilemeyi bile kabul etti. Ama bu tatilde onu gerçekten incitebilir.

"Neden onunla kalmak istediğini anlamıyorum.

"Ben de öyle. İlişkimiz bitmiş sayılır ama o bunu kabul etmiyor.

Amy bir rahatlama hissetti. Rob her zaman evliliğinin bittiğini söylemişti ve şimdi Natasha da bunu doğruluyordu. Jen gerçeği kabul ettiğinde belki de her şey yoluna girecekti.

Hiçbir zaman diğer kadın olmak istememişti. Rob başlangıçta ona evli olduğunu bile söylememişti. Belki Natasha anlayabilirdi.

"Sana söylemem gereken bir şey daha var," dedi Natasha'ya. "Ne?

"Jonathan hakkında.

"Oh - evlenme mi teklif edecek? Natasha'nın gözleri heyecanla parlıyordu. "Hayır, öyle bir şey değil.

"Ne oldu?

Amy derin bir nefes aldı. "Evli olduğu ortaya çıktı.

Natasha'nın kaşları havaya kalktı. "Evli mi?

Evet. İlk başta bilmiyordum. Ama sonra itiraf etti. Ayrıldılar ama hala birlikte yaşıyorlar çünkü taşınmaya parası yetmiyor. Bu değildi.

Tam olarak gerçek değildi ama yeterince yakındı. Rob her zaman Jen'le ayrı olduklarını   ylerdi.

"Ah, Amy. Ne zaman   ğrendin?"

Bir s  re   nce. Sana ve Jen'e s  ylemek istemedim     nk   yargılayabileceğinizi d    nd  m. Yani Rob ve Jen arasında olup bitenlerden dolayı. Olaya benim a  ımdan bakacağını d    nmemi  tim.

'Bize g  venemeyeceğini d    nd  ğ  n i  in   zg  n  m,' dedi Natasha. 'Evli olduğunu   ğrenmek senin i  in gerçek bir   ok olmu   olmalı. Her zaman onun ruh e  in olduğunu s  ylerdin.

Şöyle. Gençken evlendi. B  y  k bir hataydı ama yıllarca y  r  tmeye   alı  tı. Sonra ayrıldılar ve benimle tanıştı.

"Kulağa zor geliyor," dedi Natasha. "Hamilelik hakkında ne s  yledi?"

Bu konuda   ok heyecanlı. Birlikte bir ev tutmak istediğini s  yl  yor. Paralarımızı birle  tirirsek birlikte bir yer kiralayabileceğimizi umuyorum.

Natasha ona g  l  msedi. 'Karma  ık bir durum gibi g  r  n  yor,' dedi. 'Ama endi  elenme. Jen ve ben seni her zaman destekleyeceğiz. Biz senin arkada  ınız.

FORTY-FIVE

Jen oturma odasında oturmuş, şarabını yudumluyor ve Natasha ile Amy'nin havaalanından gelmesini bekliyordu. Çocuklar onun yanında televizyon izliyorlardı. Boş odada, Rob birasını bitirdikten yaklaşık yarım saat sonra yatağa yığılmış ve uykuya dalmıştı. Soğuktan bayılmıştı. Jen onu sallayarak ve dürterek uyandırmaya çalışmış ama nafile. Doğru dozda ağrı kesici bulduğunu düşünmüştü. Adam dizüstü bilgisayarını açmış, gelgitlerin sürüklediği cesetlerle ilgili bir makaleyi okurken uyuyakalmıştı.

Jen garaj yolunda bir araba sesi duydu ve ayağa kalktı. Derin bir nefes aldı. Amy'nin planladığı şeye hazırdı.

Kapıyı açtığında Natasha ve Amy kiralık arabalarının bagajından çantalarını çıkarıyorlardı.

"Jen! Natasha çantasını yere bırakıp ona doğru koştu ve sarıldı. "Burası kesinlikle muhteşem... Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim. Etrafına bakındı, villayı ve kayalıkların manzarasını seyretti.

Amy çantasıyla geldi ve onun yanında durdu. 'Gerçekten muhteşem,' dedi. "Kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler, Jen.

Jen ikisine de gülümsedi. "Hiç sorun değil, içeri gelin.

Çantalarını ve ayakkabılarını koridora bıraktılar ve sonra Jen onlara evi gezdirdi, Natasha'nın her küçük ayrıntı için haykırışını dinledi.

'Gerçekten, bu harika, Jen. Normalde böyle bir yerde tatil yapmayı asla göze alamazdım.

Jen onları dışarı çıkardı ve açık havuzu, jakuziyi ve barbekü alanını gösterdi. 'Her şey burada,' dedi. 'Rob'un ailesinin buraya neden Villa Paradise adını verdiğini anlayabiliyorsunuz. Umarım burada harika vakit geçirirsiniz.

"Rob nerede? Amy sordu.

Jen gerildi. "Oh, uyuyakalmış," dedi. 'Boş odalardan birinde. Çok duygusal bir gün geçirdiği için yorgundu. Bu sabah evlilik yeminimizi yeniledik. Jen sakın bir gülümsemeyle Amy'ye baktı ve onun yüzünün düştüğünü gördü.

"Önden gittiniz o zaman? Natasha söyledi.

"Elbette," dedi Jen sakince. Natasha'nın dilini ısırıldığını ve daha fazlasını söylememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu.

"Sence daha sonra gelip bize katılacak mı? Amy söyledi.

"Sanmam, derin uykuda. Jen Amy'nin şaşkınlığını izledi. Belli ki o ve Rob bu gece için bir şeyler planlamışlardı. Belki de Jen'e ilişkilerinden söz edeceklerdi. Ama Rob uyuduğu için planları suya düşmüştü. Amy de Jen'e kendisi söyleyecek kadar cesur değildi. Akşam boyunca garip bir şekilde oturmak zorunda kalacaktı.

Natasha, "Bu bize şarabı açıp güzel bir dedikodu yapma şansı veriyor," dedi.

Jen, "Evet, oturma odasına gidelim, ben de içecekleri getireyim," dedi. 'Ben çocukları yatırırken ikiniz de başlayabilirsiniz.

'Oh, çocukları yatırmaya yardım edeceğiz, değil mi Amy? Bizi ağırladığın için teşekkür etmek için.'

"Evet, tabii ki.

Jen, Amy'nin çocuklarının yakınında olmasını istemiyordu. Yapabileceği başka bir şey düşünmeye çalıştı. Mutfak çocukların yemeğinden dolayı hâlâ dağınıktı.

Jen, 'Üçümüzün birden yapabileceğini sanmıyorum,' dedi. 'Amy - mutfaka gidip ortalığı temizler misin? Yapacak çok fazla bir şey yok. Çocuklar yatar yatmaz hepimiz hazır oluruz. Yemek yedin mi? Bir sürü baget ekmeğimiz ve çeşitli peynirlerimiz var. Ya da süpermarkete gidebilir veya paket servis sipariş edebiliriz, gerçi yakınlarda pek bir şey yok.

"Ekmek ve peynir kulağa mükemmel geliyor," dedi Natasha. 'Fransız peyniri ve Fransız şarabı... benim cennet anlayışım bu.

"Rob bir şeyler yemek ister mi? Amy sordu.

Jen, "Eğer aç uyanırsa gelip buzdolabından bir şeyler alabilir," dedi. Amy aç karnına çok fazla alkol alırsa dilinin çözüleceğini ve kim olduğunu ve ne planladığını açıklayacağını umuyordu. Rob uyanmadan önce her şeyin ortaya çıkmasının faydası olacaktı. O zaman Jen üstünlüğü ele geçirirdi.

"Tamam," dedi Amy. 'Sanırım mutfağı temizlemeye devam edeceğim.

Çocukları yıkayıp yatırdıktan sonra Natasha ve Jen mutfağa döndüler.

"Aferin Amy!" dedi Jen patronluk taslayarak. "Mutfak harika görünüyor. "Sorun değil," dedi Amy sarı saçlarını kulaklarının arkasına iterek,

sinirli bir şekilde. Jen onun Rob'un uyuyor olmasından rahatsız olduğunu biliyordu. "Hadi kendimizi bir içkiyle ödüllendirelim," dedi Jen, bir şişe şarap çekerek.

Buzdolabından. Kendisi çok fazla içmeyi planlamıyordu, sadece bir kadeh şarap içmekle yetinecekti ama Amy'nin gardını düşürecek kadar içmesini istiyordu.

"Ne istersin, kırmızı mı beyaz mı?"

"Ben beyaz alacağım," dedi

Natasha. "Amy?"

Amy kızardı. 'Sadece biraz su içeceğim. Ben içmiyorum.

"Ah, tamam," dedi Jen, midesi düğümlenmişti. Amy neden içmiyordu?

Natasha Amy'ye bakıyor ve ona fısıldıyordu. "Ona söylemeyecek misin?" dediğini duydu.

Jen ellerini birbirine kenetleyerek olacıklara karşı kendini hazırladı.

"Hamileyim," dedi Amy sessizce.

Dünya Jen'in ayaklarının altından kaydı. "Tebrikler!" dedi, o kadar parlaktı ki sesi neredeyse manik gibi çıkıyordu. "Ne kadar ilerledin?"

"Hiç de uzak değil," dedi Amy. "Daha çok erken.

"Ah," dedi Jen. 'Hamileyken bana üç aylık olana kadar asla başkalarına söylememem söylendi. Çünkü düşük yapma riskim vardı.

Natasha kaşlarını çatarak Jen'e baktı.

"Ama bu harika bir haber, Amy," diye devam etti Jen, zihni dönüyordu. Rob'un Amy ve bebekle yeni bir hayata başlamayı planladığından her zamankinden daha emindi. Bir çocuğu olacaksa onu gerçekten öldürebilir miydi? Ama bu sadece onun hak ettiği bir şeydi. Kendi çocuklarını umursamadan ondan kurtulmayı planlıyordu.

Ellerini birbirine kenetledi ve bunu düşünmemeye çalıştı. Kendi çocuklarının, babalarının kaybıyla başa çıkmak zorunda kalacağını kabul etmişti.

Baba. Bu yeni bebek de farklı değildi.

Amy'ye, sesindeki titremeyi gizlemeye çalışarak, "Sana bir bardak su getireyim, sonra hep birlikte otururuz," dedi.

Oturma odasına geçtiler ve uçsuz bucaksız denize bakan veranda kapılarının önündeki kanepeye oturdular.

"Ee," dedi Natasha. "Rob ile aranız biraz daha iyi mi? Jen Amy'ye bakarak başını salladı. 'Evet, yemin tazeleme gerçekten büyüleyiciydi. Deniz kenarındaydı ve çocuklarımızın buna şahit olması çok güzeldi.

Jen, Amy'nin gözlerinde bir duygu titreşimi gördü. Sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu.

"Şey," dedi Natasha, "Amy ve ben uçakta biz buradayken yapabileceğimiz birkaç günlük gezi hakkında konuşuyorduk. Amacımız sana ve Rob'a ailece vakit geçirmeniz için biraz zaman tanımaktı. Ama eğer ondan sıkılırsan, sen de bize katılabilirsin.

Amy aniden ayağa kalktı. Odadan çıkarken, "Tuvalete gidiyorum," dedi.

"O iyi mi? Jen masumca Natasha'ya sordu.

Natasha iç çekti. 'Jonathan'la olan ilişkisi düşündüğümüzden biraz daha karmaşık. Evli olduğu ortaya çıktı. Sanırım hamileliği nedeniyle bu konuda biraz endişeli.

Jen başını salladı. 'Belki de adamın karısını terk etmeyeceğinden endişeleniyordur,' dedi.

FORTY-SIX

Amy banyoda yüzüne su sıçrattı. Bu ona fazla gelmeye başlamıştı. Rob, Jen ve Natasha'nın ortasında kalmak. Belki de buraya hiç gelmemeli, kendini bu duruma sokmamalıydı.

Bu büyük bir hataydı. O ve Rob ruh eşiydiler ama belki de bu yeterli değildi. Jen'le evlilik yeminini yenilediğine göre bunu göremediği açıktı. Amy onun Jen'i değil, kendisini sevdiğini düşünmüştü. Med'e birlikte olabilmek, hayatlarının geri kalanını birlikte geçirebilmek için gelmişti. En son burada, bu villada bulundukları zamanı, birbirlerine ne kadar aşık olduklarını hatırlıyordu.

Amy gözyaşlarını geri kırıptı. Keşke o buraya geldiğinde Rob uyanık olsaydı. O zaman Jen'e gerçeği gelir gelmez birlikte söyleyebilirlerdi. Ama o gitmiş ve uyuyakalmıştı.

Banyoya giderken boş odada durmuş ve onu uyandırmaya çalışmıştı ama adam baygındı. Bu çok düşüncesizceydi, çok düşüncesizdi. Planladığı onca şeyden sonra.

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Onlar ruh eşiydi. Ama ruh eşlerinin birbirlerine yaptıkları bu muydu?

Bir zamanlar dünyadaki herkesten daha fazla güvenebileceğini düşündüğü Bay Beddow'u düşündü. Onun hakkında da yanılmıştı.

Amy derin bir nefes aldı ve banyodan çıkıp oturma odasına geri döndü.

"Her şey yolunda mı? Natasha sordu.

"Evet, iyi," dedi Amy. "Her şey yolunda.

Jen, "Natasha da bana senin mükemmel Fransızca konuştuğunu söylüyordu," dedi.

Amy kızardı. 'Ben Fransa'da büyüdüm. Aslında buradan çok da uzak olmayan bir okula gittim. İngilizce konuşulan bir yatılı okuldu ama Fransızca da biliyordum.

'Vay canına,' dedi Natasha. 'Yatılı eğitim harika olmalı. Bu tür okulların harika tesisleri vardır.

Amy başıyla onayladı. 'Pek çok insan için harika bir yer,' dedi. 'Ama ben orada mutlu değildim. Neyse ki öğretim kadrosunda beni kanatları altına alan bir çift vardı. Zorbalardan kaçmak için evlerine gelmeme izin verdiler. Onlar benim için ebeveyn gibiydiler. Annem pek yanımda değildi. Babam da ben küçükken beni terk etti. Amy bütün bunları onlara neden anlattığından pek emin değildi. Ama okula yakın olmak bile bir sürü duyguyu bir araya getiriyordu ve bu duygular için bir çıkışa ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

"Onları hiç ziyaret ettiniz mi? Natasha sordu.

Amy başını salladı. 'Geri dönmedim. Yine de onlara yazıyorum. Artık hiç cevap vermediklerinden bahsetmedi.

"Buradayken onları ziyaret edebiliriz," dedi Natasha. "Günlük gezilerimizden birinde.

Amy başını salladı. "Sanırım öyle. Med'e gelmeden önce Gemma'yı görmeye gitmeyi, Beddow'ları velayeti paylaşmaya ikna etmeye çalışmayı planlamıştı. Ama şimdi bunun anlamsız olduğunu hissediyordu. Rob yanında olmadan olmazdı.

"Seni durduran ne? Jen şarabını yudumlarken merakla sordu.

Amy ne diyeceğini bilemiyordu. Her şey onun için çok fazla olmaya başlamıştı. Rob. Tekrar okuluna yakın olmak. Hayatında önemli olan her şeyin elinden kayıp gittiğini, kontrolünden çıktığını hissediyordu. Gözyaşlarına boğuldu.

Natasha'nın kolları anında ona sarıldı. "Sorun ne?" diye sordu. "Amy! Ne oldu?"

Amy gözyaşlarını tutamadı. "Karmaşık bir durum," dedi. Dünyanın ağırlığını üzerinde hissetti. Birdenbire umutsuzca bunca yıldır sakladığı şeyi birilerine anlatmak istedi. Natasha ve Jen, Rob'la ilişkisini öğrendiklerinde ondan nefret edecek olsalar bile, tek gerçek arkadaşları onlardı.

'O benim kızım,' dedi. "Sana bahsettiğim kızım. Onlarla birlikte yaşıyor. Bay Beddow onun babası. Ve ikisi de hamileliğimde bana baktılar. Beni sevdiklerini ve bana gerçekten değer verdiklerini hissettim. Yardım ettiler.

Bebeği okuldan saklamama, büyüdüğümde hastalanmama izin verdi. Doğum yaptığımda da Bayan Beddow kendi evinde bana yardım etti.

"Öğretmeniniz babası mıydı? Natasha söyledi. "Bu yasadışı.

Biliyorum. Kimseye söylememizi istemedi, çünkü polisin bizim için geleceğini biliyordu. Büyük bir hata yapmıştık. Sadece duygularımız çok güçlüydü. Amy açıklamaya çalıştı. 'Ve kimseye zarar vermiyorduk. Bayan Beddow biliyordu ve onayladı. Hatta beni evlerine kabul etti. Ama polis ilişkimizin doğasını asla anlayamazdı. Bunu gizli tutmak zorundaydık. Hepimiz sakladık. Üçümüz. Biz bir aileydik.'

"Ne oldu? Jen yumuşak bir sesle sordu.

"Bebeğim oldu. Sonra işler değişti. Okul bana altıncı sınıfta kalamayacağımı söyledi. Bebek yüzünden değil. Okulun geri kalanı bunu bilmiyordu. Ama çok fazla ders kaçırdığım ve akademik performansım yüzünden. Aslında okul altıncı sınıfa devam etmemi hiç istememişti ama Bay Beddow yer almam için mücadele etmiş, devam etmem için bana özel ders vereceğini söylemişti. Ama devam edemediğim için ayrılmak zorunda kaldım. Bay Beddow bana tekrar yardım edemeyeceğini söyledi. O zamana kadar çok geride kalmıştım. Haklıydı da. İşten anlamıyordum ve kimse tahmin etmesin diye hamileliğin sonunda aylarca okula gitmemek zorunda kalmıştım. Ama aslında yeterince zeki değildim. Asla orada olmamalıyım.'

"Ve siz ayrıldığınızda bebeğiniz onlarda mı kaldı? Natasha gözle görülür bir şokla sordu.

"Bana onun için en iyisinin bu olduğunu söylediler. Okul arazisinde kocaman bir evleri vardı. Ve sevgi dolu bir aileydiler. Oysa benim hiçbir şeyim yoktu. Param yoktu. Eşim yoktu. Ve okuldan atıldığım için öfkeli bir annem vardı. Onların sahip olduğu hayatı ona sunamazdım. Bana irtibatta kalacağımızı, istediğim zaman gelip onu görebileceğimi söylediler. Ama bunun zor olduğu ortaya çıktı. Okul beni binada istemiyordu. Ve bebeğin kendilerinin olduğunu, onu Bayan Beddow'un doğurduğunu iddia ettiler. Birilerinin onlara inanmasına çok şaşırmıştım ama inandılar. Bayan Beddow hamile olduğu dönemde öğretmenliğe ara vermişti, bu yüzden hiçbir personel onu aylarca görmemişti. Beddow'lar doğum kaydını kendileri yaptırmışlar. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Amy'nin yüzünden yaşlar süzüldü.

"Peki evleri buraya yakın mı? Natasha sordu.

Amy başıyla onayladı. 'Yaklaşık otuz dakikalık yol. Sadece onu görmek istiyorum. Ona doğru bir tür çekim hissetti, derin bir iç özlem.

"Gitmeliyiz," dedi Natasha. "Yarın. Seni ben götürürüm. Telefonunu çıkardı ve haritalar uygulamasına girdi. "Nerede?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Amy. Gemma'yı görmeyi çok istiyordu ama geçmişle, kaybettiği her şeyle yüzleşip yüzleşemeyeceğinden emin değildi. Yıllar boyunca onlara gönderdiği tüm mektupları, cevap vermeyi nasıl bıraktıklarını düşündü. Onu sevdiklerini, ailelerinin bir parçası olduğunu söylemişlerdi. Ama onu görmek istemiyorlardı.

"Neden olmasın? Natasha sordu.

"Beni orada isteyeceklerini sanmıyorum. Her şey çok fazla görünüyordu.

O senin kızın. Onu görmek çok önemli, özellikle de bir tane daha doğacakken. Kardeş olacaklar.'

Amy elini karnına götürdü ve bebeği Rob ve Gemma ile mutlu bir aile içinde büyütme planını düşündü. Artık bunun mümkün olduğundan emin değildi.

Natasha kolunu Amy'ye doladı ve Amy yüzündeki gözyaşlarını silerken ona sarıldı. Gemma hakkında konuşunca rahatladığını hissetti. Bu sırrı uzun süre içinde saklamıştı. Jen ve Natasha onu korktuğu gibi yargılamamışlardı. Ona destek olmuşlardı.

Yarım saat sonra Jen izin isteyip yatağına gitti ve Natasha ile Amy gecenin ilerleyen saatlerine kadar konuşmaya devam ettiler. Amy böyle iyi bir arkadaşı olduğu için minnettardı. Natasha günü bitirip kendisi yatmaya gittiğinde, Amy kanepede oturmaya devam etti ve veranda kapılarının ötesindeki karanlık geceye baktı.

Sonra yatmak için kalktı. Natasha ile aynı odayı paylaşması gerekiyordu ama boş odanın önünden geçerken içeriye baktı ve Rob'un çift kişilik yatakta kıvrılmış uyuduğunu gördü. Jen ana yatak odasında ayrı yatmış olmalıydı.

Amy bir an durdu. Sarılmak, sevilme için derin bir özlem duyuyordu. Rob'un kollarının onu sarmasını, vücudunun sıcaklığıyla uykuya dalmayı istiyordu.

Natasha ile paylaştığı yatak odasına gitti ve onun çoktan uyuduğunu gördü. Amy bavulunu aldı ve Rob'un yatak odasına götürdü. Sonra yatmak için hazırlandı ve uyumak için onun yanına uzandı.

FORTY-SEVEN

Rob halsiz bir şekilde uyandı ve yatağında yuvarlandı. Yanındaki yastığın üzerinde Jen'in sarı saçlarını gördü ve komodinin üzerindeki telefonuna uzandı. Saat sabahın sekiziydi.

Sabahın 8'i nasıldı?

Bir gece öncesini hatırlayamıyordu. Hatırladığı son şey dizüstü bilgisayarında gelgitleri araştırmaktı. Ama bu öğleden sonra olmuştu. Uykuya dalmış ve bunca zaman uyumuş olamazdı, değil mi? Yoksa yine mi bayılmıştı?

Sanki kaçırdığı, anlamadığı bir şey varmış gibi huzursuz hissediyordu.

Ana yatak odasında değildi. Boş odadaydı. Jen de tek başına büyük yatak odasına dönmek yerine burada, onun yanında uyumaya gelmişti.

"Jen?" dedi. Neden o da kalkmamıştı? Çocuklar şimdiye kadar kalkmış olmalıydı. Villanın diğer tarafında, ana yatak odasının yanında uyuyorlardı. O ve Jen onların uyanmasına kadar uyumuş muydu?

"Jen?" dedi tekrar, onu dürterek. Sonra korkunç bir batma hissine kapıldı.

Yanındaki kadın yatakta döndü ve gözlerini açtı. Jen değildi.

Mia'ydı.

Rob neler olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Neden buradaydı, onun villasında? Neden onun yatağındaydı?

Mia ona sokulmaya çalışarak, "Rob," dedi. O da geri çekildi.

Mia? Ne oluyor be? Burada ne işin var senin? Rob'un midesi rahatsız edici bir şekilde düğümlendi. Dün geceyi hatırlayamıyordu. Ya onunla tekrar yatmış ve hatırlamamışsa?

'Seni görmeye geldim,' dedi, 'böylece birlikte olabiliriz. Ve Jen'i sonsuza dek terk etmene yardım etmek için. Uzandı ve elini onun saçlarında gezdirdi.

Rob yataktan fırladı. Hâlâ giyinik olduğunu fark edince rahatladığını hissetti. Birlikte uyumuş olamazlardı.

'Mia, ilgilenmediğimi biliyorsun. Beni takip etmeyi bırakmanı sana defalarca söyledim. Ve şimdi buradasın. Tatil evimde. Buraya nasıl geldin?' Ona baktı. Gerçekten deliydi, tamamen kandırılmıştı. Onu hiç görmemiş olmayı diledi.

"Jen beni davet etti," dedi Mia. 'Hadi ama Rob. Jen'le ilişkinin bittiği çok açık. Birlikte çok iyi vakit geçirdik. Birlikte olmamız gerekiyordu. Ve şimdi bebekle birlikte bir aile olabiliriz. Bu bizim birlikte olma şansımız. Bunu inkar etme. Kendini inkar etme.'

Rob'u gömleğinin yakasından yakaladı ve kendisine doğru çekti.

Rob omuz silkerek onu itti. "Bırak beni!" dedi öfkeli bir fısıltıyla. 'Tatil villamdasın, hem de davetsiz. Gitmen gerekiyor. Hemen şimdi. Git ve hayatımdan çık.

FORTY-EIGHT

Rob, Mia'nın ağlayarak odadan çıkışını izledi.

Onun tatilinde ortaya çıktığına inanamıyordu. Jen'in geleceğini söylediği arkadaşlarından biri miydi? Kendisini de davet etmiş olmalıydı. O kadar kandırılmıştı ki, birlikte olmaları konusunda o kadar kararlıydı ki.

İlgilenmiyordu. Hiç ilgilenmemişti. O sadece bir ofis kaçamağıydı, uzun bir çizgideki son genç geçici. Eğer onu takip etmekte ısrar etmeseydi, şimdiye kadar adını unutmuş olacağından emindi.

Karısı ve evliliği hakkında sorular sormaya devam ettiğinde başının belaya gireceğini anlamıştı. Ona ayrı olduğunu söylemişti, elbette söylemişti. Kadınlara duymak istediklerini söylemek her zaman en iyisiydi. Ama Mia bunu olduğu gibi kabul etmiş, onun için karısını terk edeceğini söylediğinde ona inanmış görünüyordu. Bunu hiç düşünmeden söylemişti, her zaman söylediği şeydi bu. Ama Mia bunu ciddiye almıştı.

Son verme zamanının geldiğini anlamadan önce onunla birkaç kez daha yatmıştı. Geçici sözleşmesinin sona ermesini sağlamış, bunun için çok üzgün olduğunu ama ofisten ayrılması gerektiğini söylemişti. Ve hepsi bu kadar olmalıydı. Birbirlerini bir daha asla görmemeliydiler.

Her yerde görünmeye başlaması dışında. Apartmanın resepsiyonunda çalışmaya başlamıştı ve adam ondan uzak durmaktan başka bir şey yapamıyordu. Jen'le romantik bir hafta sonu tatiline çıktıkları hafta sonu deniz kenarına gitti ve onu arayıp

buluşmak. Ona her gün aşkını ilan eden e-postalar gönderdi, telefonuna birkaç mesaj bıraktı ve hatta pahalı restoranlarda onun adına rezervasyon yaptırarak orada buluşmalarını söyledi. Adam hiç gelmedi ama kadın ne yaparsa yapsın mesajı almamıştı. Ona kendisini rahat bırakmasını söylediğinde, Jen'e 'ilişkilerini' anlatmakla tehdit ediyordu. Rob'un zihninde bu unvanı hak etmiyordu bile. Onun için tamamen anlamsızdı.

Rob onu tamamen engelleyememişti çünkü yapacağı ilk şeyin Jen'e onlardan bahsetmek olacağını biliyordu. Sadece ilişkileri hakkında değil. Mia ona her şeyi anlatabilirdi; pahalı restoranlardaki akşam yemeklerini, öğle yemeği için otellere kaçışlarını, hatta Jen'e onu bir haftalığına Akdeniz'deki villaya nasıl götürdüğünü bile anlatabilirdi. Evliliğinin buna dayanabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden Mia'yı görmezden gelmek ve ondan uzak durmaya çalışmak zorundaydı.

Birkaç hafta önceki o zayıflık anına kadar çok iyi gidiyordu. Kız onun dairesine gelmişti. Sadece oradaydı. Çıplaktı. Hazırdı. Jen uzaktaydı ve o da bazı eski arkadaşlarıyla öğle yemeği için dışarı çıkmıştı. Ve eve döndüğünde kendisinden çok daha genç, çıplak bir kadın yatağında onu bekliyordu. Buna kim karşı koyabilirdi ki? Bunun son bir kez olacağını düşünmüştü. O anda bile aptalca davrandığını biliyordu ama sarhoş ve azgındı ve kadın da *oradaydı*.

Ve şimdi hamileydi ve her zamankinden daha fazla soruna neden oluyordu. Bebeği doğurmaya kararlıydı, onu tuzağa düşürmeye kararlıydı.

Okul şenliğinde ortaya çıkana kadar Jen'le arkadaş olduğunu fark etmemişti. Ve şimdi Jen'le arkadaş olmak için o kadar çaba sarf ettiği ortaya çıkmıştı ki, Jen'in tatile davet ettiği iki yakın arkadaşından biriydi. Burada, ailesinin villasındaydı ve her şeyi mahvedecekti. Jen ilişkilerinin tüm ayrıntılarını öğrenirse başı büyük belaya girecekti. Artık ona güvenmezdi. Mia ortaya çıkmak için olabilecek en kötü yeri, olabilecek en kötü zamanda seçmişti. Çünkü Rob korkuyordu. Her şey onu yakalamaya başlamıştı. Ve Mia sadece planına engel olacaktı. Onun hakkında bir şeyler yapmalıydı. Ondansonsuza dek kurtulmalıydı.

FORTY-NINE

Jen havuzdaki Lottie ve Jack'e su sıçrattı ve onlar da kahkahalara boğuldular. Natasha, Ruby'nin plastik bardaklarından birinden diğerine su dökerken sığ uçta Ruby ile birlikteydi. Jen arkadaşı için minnettarlık duyduğunu hissetti. Her zaman çocuklarla oynayacak kadar enerjisi vardı ve herkes onunla çok eğleniyordu.

Jen dün gece ya da bu sabah Rob'u görmemişti. Yatmadan önce onu kontrol etmişti, sadece hâlâ nefes aldığından emin olmak için ve sonra ana yatak odasına dönmüş ve büyük boy yatağın kendisine kalmasının keyfini çıkarmıştı.

Bugün çocuklarla geçireceği son tam gün olacaktı. Muhtemelen onu hemen uyandırmalı, onlarla biraz zaman geçirdiğinden emin olmalıydı. O gittiğinde çocukların onu ne kadar özleyeceğini merak ediyordu. Şu anda onu pek görmüyorlardı ama babasızlık onlar için çok zor olacaktı. Annesine davranış biçimi yüzünden kendi babasından hep nefret etmişti ama hapse girdiğinde yine de onu özlemişti.

"Anne, anne!" diye bağırdı Jack. "Bana bak! Sonra onun üstüne atladı. Bir şekilde yüzüne tekme atmayı başardı.

"Jack, lütfen daha dikkatli ol," dedi kadın, adam yeniden ortaya çıktığında. "Özür dilerim!" dedi.

"Daha fazla güneş kremine ihtiyacın var gibi görünüyor," dedi ona. Kulakları kıpkırmızı olmuştu.

"Çantanda mı?" diye sordu Natasha. O ve Ruby şimdi havuzdan çıkmışlardı ve gölgede bir şezlongda oturmuş el çırpma oyunu oynuyorlardı. Jen'in çantası Natasha'nın hemen yanındaydı.

"Evet," dedi Jen.

"Ben bakarım," dedi Natasha.

Jen hızla ona doğru yüzerek, "Hayır, sorun yok," dedi. "Ben alabilirim.

Natasha çantayı karıştırmaya başlamıştı ama Ruby çantayı ondan aldı ve içindekileri kaldırım taşlarının üzerine döktü.

Jen'in kalbi hızla çarptı. Hapları o çantaya koymuştu. Onları mutfakta, bavulda ya da başka birinin bulabileceği herhangi bir yerde bırakmak istememişti. Tek güvenli yer, her zaman yanında taşıdığı büyük el çantasıymış gibi görünüyordu. Ama şimdi içindekiler yere saçılmıştı.

"Hepsini geri koymana yardım edeyim," dedi hızla, kendini havuzdan dışarı çekerek. Lottie ve Jack'in iyi olup olmadığını kontrol etmek için arkasına baktı, sonra her şeyi toplayıp çantaya geri atmaya başladı. Mendilleri, saç tokalarını, yüzme bezlerini, yara bantlarını aldı ama hapları göremedi. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Gözleri kendisine tuhaf tuhaf bakan Natasha'nın kilerle buluştu.

Sonra elinde hap şişesi olan ve onu açmaya çalışan Ruby'ye baktı.

"Ruby! Natasha ondan hapları aldığı sırada Jen "Ruby!" dedi.

"Küçük çocuklar her zaman en tehlikeli şeyi seçerler," dedi Natasha. İlaç şişesini inceliyordu. "Bir dakika bekle. Jen'e baktı, kafası karışmıştı. 'Bunlar senin değil. Bunlar annenin.

Jen hasta hissetti. Natasha bunu şimdi çözemezdi. Onca planlamadan sonra olmazdı.

"Ben... Çok fazla ağrım ve sızım var," dedi Jen, hızlıca bir yalan düşünerek, "ve doktora gidecek zamanım olmadı, o yüzden...

"Onları ne zamandır alıyorsun? Natasha sessizce sordu.

O kadar da uzun değil. Son zamanlarda hayat çok stresliydi. Rahatlamak için onlara ihtiyacım var.

"Birlikte geçirdiğimiz hafta sonunda, öpüşmemizden sonra... onları o zaman aldın, değil mi? O gece ışık gibi sönmüştün. Bir o yana bir bu yana döndüm.

"Evet, aldım," diye itiraf etti Jen. "Onları her gece alıyorum.

Jen nefesini tuttu, Natasha'nın daha fazla soru sormaması için dua etti, hapları Rob'un uyuyor olmasıyla ilişkilendirmemesi için dua etti.

dün gece geldi.

'Bağımlılık yapıyorlar, biliyorsun,' dedi Natasha.

Jen hüzünle gülümsedi. "Evet, sanırım biliyorum. Hayat daha az stresli olduğunda, belki onları bırakırım.

"Eğer stresli olursan benimle konuşabilirsin," dedi Natasha. "Yardım etmek isterim.

Jen, Natasha'ya içini dökmek, ona her şeyi anlatmak istiyordu; Amy ve Rob hakkında, planları hakkında. Ama ona gerçeği söyleme ve onu töhmet altında bırakma riskini göze alamazdı. Yine de, bir şeyler ters giderse arayacağı ilk kişinin Natasha olacağını biliyordu.

FIFTY

Amy titremesini durduramıyordu. Natasha ile paylaştığı odanın bir köşesinde top gibi kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Rob'un ona söylediklerine, onu nasıl kalpsizce ittiğine ve gitmesi için bağırdığına inanamıyordu. Onu istemiyordu. Onunla birlikte olmak istemiyordu.

Bu doğru olamazdı. Ona birçok kez onu sevdiğini, Jen'i terk edeceğini söylemişti. Onu istediğini söylemişti.

Ve geçici işi bittikten sonra sessizliğe gömüldü. Aralarındaki bağ kopmuştu. İlk başta bunun sadece artık birbirlerini işte görmedikleri için olduğunu düşünmüştü. Ofisten gizlice kaçmak için düzenli fırsatları yoktu. Ama mesele sadece bu değildi. Yeniden bağlantı kurmaya çalışmıştı. Onun ruh eşi olduklarını görmesi için pek çok kez uğraşmıştı. Ama o her zaman çok mesafeliydi.

Neyi yanlış yaptığını bilmiyordu. Tek yapması gereken ona birlikte olmaları gerektiğini kanıtlamaktı. Onlar için pahalı restoranlarda akşam yemekleri ayarlamış ve onun apartmanında bir iş bulmuştu, böylece onu görmesi daha kolay olacaktı. Jen'in sahip olduğu hiçbir şeyin kendisinde eksik olmadığından emin olmak için Jen'i bile incelemiş, saçını ve görüntüsünü Jen'inkine uyacak şekilde değiştirmişti çünkü Jen'in bundan hoşlandığını düşünüyordu.

Kendini onun çatı katına bıraktığında ve yeniden bağlantı kurduklarında tekrar yola girdiklerini düşünmüştü. Ama sonra adam yine soğuk davranmaya başlamıştı. Ona bebeğini doğuracağını söylediğinde bile, hala

ilgiliydi. Amy sadece sevgi dolu bir aile içinde olmak istiyordu; tek istediği buydu. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Sanki kaderin varlığını inkâr ediyor, birlikte olmalarının kaçınılmazlığını reddediyordu.

Bunu onun için çok kolaylaştırmıştı. Med'e kadar gelmişti. Jen'e birlikte anlatabilsinler diye ona katıldı.

Ama onu itti. Ona gitmesini söylemişti.

Anlamıyordu. Rob çok sevgi dolu, çok şefkatli başlamıştı. Ama değişmişti. Tıpkı Bay Beddow gibi.

Amy yutkundu. Belli ki onda temelde yanlış olan bir şey vardı, derinlerde bir yerde sevilemeyecek bir şey. Hiç kimse onu gerçekten sevmemiş, sadece kullanmıştı.

"Amy? Natasha kapı aralığında durmuş, ona bakıyordu. "Neler oluyor? Yanına geldi ve kolunu ona doladı. "Eski okuluna yapacağımız geziye gitmeye hazır olup olmadığını görmeye geldim.

Amy başını salladı. "Yapamam. Sanırım gitmem gerekiyor. "Ne? Neden?

'Ben Rob,' dedi.

Natasha şaşkın görünüyordu. "Peki ya Rob?

Amy daha çok hıçkırdı. Artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Her şeyi berbat etmişti. Natasha'ya, "Rob görüştüğüm evli adam," dedi.

"Peki ya Jonathan? Natasha sordu.

'Jonathan diye biri yok. Sadece Rob var.

Natasha'nın ağzı açık kaldı. "Ne?" dedi. 'Yani bunca zamandır Rob'la görüştüğünü mü söylüyorsun? Onun ilişki yaşadığı kişi sen miydin?

"Çok üzgünüm," dedi Amy hıçkırıklar arasında. 'Beni sevdiğini sanmıştım. Gerçekten seviyordum. Ama o beni sadece kullandı.

'Peki ya Jen? Bunu ona nasıl yapabildin?" Amy,

"Ben Jen'le tanışmadan önce başlamıştı," dedi.

"Onun karısı olduğunu bilmiyor muydun?

Amy başını salladı. "Rob'un e-postalarına bakana ve onun adını görene kadar bilmiyordum. Sonra kendimi çok suçlu hissettim, ne yapacağımı bilemedim. Rob'la ilişkimizi bitirmeye çalıştım ama o beni hala sevdiğini söyledi. Yalanlar Amy'nin dilinden kolayca döküldü. Jen ve Natasha onu her zaman desteklemişlerdi. Ona destek olan tek insanlar onlardı. Bunu daha önce göremeyecek kadar kördü. O

onları arkadaş olarak tutmak için ne gerekiyorsa söylemesi gerekiyordu. Bunun için onu suçlayamazlardı. Elinde kalan tek şey onlardı.

"Onu görmeye devam mı ettin?"

"Beni sevdiğini ve Jen'i terk edeceğini söyledi. Ben de onun da gitmesini isteyeceğini düşündüm. Bana aşık olmuştu. Herkes için en iyisi bu gibi görünüyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, kendimi çok suçlu hissettim. Her zaman. Çok zordu.' Amy bazen hiç de gerçek değilmiş gibi hissediyordu, sanki hayatında bir dizi rolü oynuyormuş gibi.

"Jen için senden daha zor," dedi Natasha acı acı.

"Biliyorum," dedi Amy. "Gerçekten her şeyi berbat ettim. Natasha ve Jen'i de kaybetme düşüncesi artık onu hasta ediyordu. Onlar aileden gibiydiler. "Sence beni affedebilir mi? Sence hepimiz hâlâ arkadaş olabilir miyiz? Amy bunun aptalca bir soru olduğunu, hiç şansı olmadığını biliyordu ama çaresizdi.

Natasha ondan uzaklaştı. "Yapamayız - Amy, üzgün olduğunu biliyorum. Ama Jen'e tamamen ihanet ettin. Artık arkadaş olmamızı bekleyemezsin. "Çok özür dilerim," dedi Amy. "Aptalca davrandığımı biliyorum. Ama Rob beni de kullandı.

Bana yalan söyledi, yalan söyledi. Beni hiç umursamıyor.

Natasha, 'Rob kendinden başka kimseyi umursamıyor,' dedi.

Amy onun haklı olduğunu biliyordu. Ama şimdi yapayalnızdı ve dünyada onu önemseyen kimse yoktu. Natasha odadan çıkarken daha çok hıçkırdı.

FIFTY-ONE

Rob boş yatak odasında bir aşağı bir yukarı volta atıyor, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Amy'yi Jen'in yolundan çekmesi, Jen'e onlar hakkındaki gerçeği söylemediğinden emin olması gerekiyordu. Onun villadan ayrılmasını sağlamalıydı. Hemen şimdi. Eğer Jen onların herhangi bir ilişki içinde olduklarını düşünüyorsa, kendisine herhangi bir konuda yardım etmesi için ona güvenmesinin imkânı yoktu.

Hâlâ kendini sersemlemiş ve ayaklarının üzerinde hafifçe dengesiz hissediyordu. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu ve volta atmak kendisini halsiz ve sersemlemiş hissetmesine neden oluyordu. Kendisinde stresten daha ciddi bir sorun olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Dün gece geçirdiği baygınlık üçüncü baygınlığıydı. Ya vücudunda fiziksel bir sorun varsa? Bu onun başına gelemezdi. Şimdi olmazdı.

Rob endişelerini aklından çıkarmaya ve şimdiki zamana odaklanmaya çalıştı. Mia'yı villasından çıkarmak zorundaydı. Onu neyin motive edeceğini düşünmeye çalıştı. Belki de para. Gitmesi için ona rüşvet verebilirdi. Ona ödeme yapabilirdi. Onu buradan çıkarıp havaalanına götürmek için bir taksi tutması gerekecekti. Uçuş parasını da. Pahalı olacaktı ama buna değecekti. Onu Jen'den uzaklaştırmak zorundaydı.

Bavulu yerdeydi. Yatağın yanında bıraktığı saç fırçasını ve telefon şarj aletini içine attı ve fermuarını kapattı.

Sonra onu bulmaya gitti.

Dışarıdan gelen kahkaha seslerini duydu ve veranda kapısından içeri adımını attığında Jen ve çocukları havuzda gördü.

Jen gülümseyerek, "Kalkma vaktin gelmişti," dedi.

Rob rahat bir nefes aldı. Mia'yla henüz konuşmuş olamazdı. Yanına gitti. 'Bana ne olduğunu bilmiyorum. Çok yorulmuş olmalıyım. Bilgisayarımın başındayken sızmışım.

"Son zamanlarda streslisin," dedi Jen. 'Ama eminim hayat yakında daha huzurlu olacak.

Rob başını salladı. "Evet, sanırım öyle," dedi, her şeyden uzakta planladığı yeni hayatı düşünerek.

'Bugün çocuklarla vakit geçirmelisin,' dedi. Söylemediği sözleri duydu. *Yarın gitmeden önce*. Hâlâ ona yardım etmeyi planlıyordu. Mia'dan haberi yoktu.

"Evet," dedi. 'Bunu dört gözle bekliyorum. Onları yolun birkaç mil yukarısındaki sahile götüreceğimi düşündüm. Orada büyük bir kumsal var. Kürek çekmek için çok güvenli.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Jen.

'Hepimiz gitmeliyiz,' dedi. "Birlikte bir aile günü geçirelim. Bir an için bir duygu yoğunluğu hissetti. Bu, bir aile olarak geçirecekleri son gün olacaktı. Daha önce bu konuda pek düşünmemiş olmasına rağmen, hep birlikte olmanın güzel bir yanı vardı, rahatlatıcı ve sıcak bir şey. Bir sarsıntıyla bunu, birliktelik duygusunu özleyeceğini fark etti.

"Elbette," dedi Jen. "Bu iyi olur.

Ondan kurtulmak için önce Mia'yı bulması gerekiyordu. "İçeri girip duş alacağım ve hazırlanacağım," dedi. 'Havuzda biraz daha kal. Eğleniyor gibi görünüyorsun.

Rob onlara sıradan bir el salladı ve sonra içeri girdi. Natasha'nın mutfakta elma dilimlediğini gördü.

"Merhaba," dedi dalgın dalgın. "Mia'yı arıyorum, onu gördünüz mü?"

"Mia..." Natasha bir an için kafası karışmış gibi baktı. "Oh, Amelia. Amy. O

seni görmek istemiyor.' Natasha ona ters ters bakınca Rob, Natasha'nın ilişkilerini zaten biliyor olması gerektiğini fark etti.

'Onun söylediği hiçbir şeye inanamazsın,' dedi.

"Sen yalancı bir piçsin, Rob," dedi Natasha. 'Nasıl böyle davranabiliyorsun anlamıyorum.

Rob bir öfke dalgası hissetti ama bunu bastırdı. Natasha'nın dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Mia'yı bulması gerekiyordu.

'Beni tanıımıyorsun bile,' dedi mutfaktan hızla çıkarken.

Natasha ile paylaştığı odadaki yatakta yüzükoyun yatan kadını görene kadar villayı dolaştı, odaların her birine baktı.

"Mia," dedi, uzanıp onun kolunu tutarak. "Gitmek zorundasın. Cüzdanından bir tomar banknot çıkardı. 'Sana dönüş uçağı için biraz para verebilirim. Ya da Fransa'da bir tura çıkabilirsin. Ya da tatil yaparsın. Sadece başka bir yerde. Burada değil.

Mia ona doğru döndü. "Benden uzak dur!" diye bağırdı.

Rob içgüdüsel olarak eliyle Jen'in ağzını kapattı ve onu yatağa yatırdı. Jen bunu duymamalıydı. "Sessiz ol," diye tısladı. Parayı tekrar havaya kaldırdı. 'Bak, senin için param var. 1,000 Avro'dan fazla var. Paradan ayrıldığı için kendini kötü hissediyordu. Bu onun kaçış fonunun bir parçasıydı. Ama yapılması gerekiyordu. Mia Jen'e onlardan bahsederse, kaçış diye bir şey kalmayacaktı. "Harika bir tatil geçirebilirsin," dedi. 'Fransa'yı gezersin. Tamamen özgür olursun. Ya da istersen eve erken dönüş uçağının parasını ödeyebilirim.

Onu sertçe itti, sonra yatağın diğer tarafına doğru yuvarlandı. Kapıya doğru koştu. Adam onu kolundan yakaladı. "Mia!

"Bırak beni dedim! Odadan çıkıp mutfığa doğru koştu, Rob da peşinden.

Mia! Bekle! Sana yardım etmeye çalışıyorum.'

"Sana ne yapıyor? Natasha öfkeyle konuştu. Hâlâ elinde bıçakla mutfak tezgâhının başında duruyordu.

"Beni yere yatırdı," dedi Mia. "O-

Rob onu tekrar yakaladı. "Kapa çeneni - bu doğru değil. Elini Mia'nın ağzının üzerine koydu ve Mia kıvrandı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum, Mia. Natasha'ya baktı ve onun gözlerindeki şoku gördü. "Sadece ona yardım etmeye çalışıyorum.

"Bırakın onu! Natasha bağırdı.

Ama Rob gitmeyi kabul edene kadar onu bırakmak istemedi. "Gitmen gerek," dedi ona. "Sadece parayı al ve git.

Mia onun altında kıpırdandı ve göz ucuyla bir gümüş parıltısı gördü. Natasha bıçağı tezgâhın üzerinden Mia'ya doğru kaydırmıştı ve Mia uzanıp bıçağı yakaladı; bıçağı sıkıca kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Rob hızla onu bıraktı ve geri çekildi, tam o sırada Mia öfkeyle saldırdı ve bıçak göğsünü kesti.

FIFTY-TWO

Jen, havuzdan yeni çıkmış, havlularını giymiş çocuklarla birlikte mutfağa girdi. Acıkmışlardı ve bir şeyler atıştırmak için içeri gelmişlerdi.

Rob'un mutfak tezgâhında Amy'yi tuttuğunu ve eliyle ağzını kapattığını gördü.

Bir adım geri çekildi, zihni dönüyordu. Neler oluyordu? Birlikte kaçmayı planladıklarını sanıyordu. Kavga mı etmişlerdi?

"Lottie, Jack," diye fısıldadı. "Ruby'yi yatak odana götür ve üstünü değiştirmeye başla. Onları yatak odalarının kapısına doğru itti, Amy ve Rob'u görüş alanlarından çıkardı. Onlar içeri girerken kapıyı arkalarından kapattı.

Amy'nin bıçağı Rob'un göğsüne sapladığını görmek için tam zamanında mutfaktaki sahneye geri döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Elini uzattı ve titreyen ve ağlayan Amy'nin elinden bıçağı aldı.

'Onu tutuyordu. Eliyle ağzını kapatmıştı,' dedi Natasha. "Nefsi müdafaaydı. Jen neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Rob neden Amy'ye saldırıyordu ki? Bir tartışma mı yaşamışlardı? Bebek ne olacaktı?

Rob hızla, "O delinin teki," dedi. Bıçağın derisini kestiği göğsünü tutuyordu. 'Beni takip ediyordu. Aylardır beni takip ediyor. Ondan bir türlü kurtulamadım.

Jen'in ağız açık kaldı. Aralarındaki mesajları görmüştü. Birlikte bir hayat planlıyorlardı. Neden onu takip etmekle suçluyordu?

"Bu doğru değil," dedi Amy. 'Bir ilişkimiz vardı. Çok üzgünüm Jen, ama ilişkimiz vardı. Ve birbirimize aşıkık.

Jen şok olmuş bir halde Rob'dan Amy'ye baktı. Onu bıraktığını fark etti. Onu öyle duygusuzca ve düşüncesizce terk etmişti ki. Jen yüzünden miydi? Amy'nin Jen'e her şeyi anlatacağını ve planlarını mahvedeceğini mi düşünmüştü? Belki de her şeye rağmen Jen'i seçmişti.

Jen, Rob'un elinde hâlâ bir tomar para olduğunu gördü ve onun Amy'ye ödeme yapmayı planladığını anladı. Aralarında bir şeyler değişmiş olmalıydı. Jen'e davrandığı gibi şimdi de ona davranıyordu. Jen bunu hak ettiğini düşünmekten kendini alamıyordu.

"Nasıl yaparsın Rob?" dedi kocasına dönerek. 'Arkadaşımla nasıl bir ilişki yaşayabildin? Senin için yaptığım onca şeyden sonra.

Hâlâ göğsünü tutarak, "Çok üzgünüm Jen," dedi. 'Ama söylediği gibi değil. Sadece bir kerelik bir şeydi, bir hataydı. O zamandan beri bana takıntılı hale geldi.

"Beni sevdiğini söylemiştin! Amy ona bağırdı. "Bana onu terk edeceğini, birlikte olacağımızı söylemiştin.

Rob başını salladı. "Sen hayalperest bir kaltaksın. Kelimeleri tükürdü. "Seninle yatmak büyük bir hataydı. Jen'e baktı. "Sevdiğim kişi Jen.

Jen gülmek istedi. Sanki yaptığı onca şeyden sonra ona inanacakmış gibi.

"Onu hamile bırakmayı başardın," dedi Jen sakince, onun kıvrandığını görmekten zevk alıyordu.

Odanın diğer tarafında Rob'un cep telefonu çalmaya başladı. Hepsi görmezden geldi.

"Dediğim gibi, bir hata yaptım. Bir gece. Hepsi bu kadar.

Natasha ona ters ters baktı. "Sana inanmıyoruz, Rob.

Jen, Rob'un solgunlaştığını ve göğsünden pişmiş toprak fayanslara kan damladığını gördü. Mutfak rulosunu kapıp kanı silmeye başladı ama kan derzin içine sızmıştı ve kolay kolay çıkmıyordu. *Bu hiç iyi değil, diye* düşündü. Rob denizde boğulacaksa, villada onun kanının izleri olamazdı. Polis araştırmaya gelirse, şüpheli görünebilirdi.

"Çocuklar nerede? Natasha aniden sordu.

Jen, "Yatak odalarında," dedi.

Natasha, Jen'i Rob ve Amy ile yalnız bırakarak mutfaktan çıkarken, "Ben onları kontrol ederim," dedi.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye sordu Amy. "Arkadaşım olduğunu sanıyordum.

Amy gözyaşlarına boğuldu. "Öyleydim, Jen. Yani, ben senin arkadaşınım. Sadece aşkıttım.'

Rob göğsünü tutarak, "Ondan gitmesini istedim," dedi. "Buradan gitmesi gerekiyor.

"Ben giderim," dedi Amy sessizce. "Gidip çantamı alacağım.

Amy giderken Jen Rob'a döndü. "Bunu bana neden yaptın?" dedi.

"Özür dilerim," dedi. "Gerçekten üzgünüm. Jen ondan uzaklaştı.

"Jen?" dedi. 'Dürüst olmak gerekirse, görüldüğü gibi değil. Beni takip etti. Ondan neredeyse korkuyordum.

Jen ona ondan ne kadar nefret ettiğini, bir gün daha onun arkadaşlığına katlanabileceğinden bile emin olmadığını söylemek istedi. Ona kendinin ondan çok daha zeki olduğunu, onu alt edebileceğini söylemek istedi. Ama yapamadı. Yarın hayatından sonsuza dek çıkmış olacaktı. Sabırlı olmak zorundaydı.

"Yaranı tedavi etmemiz gerekiyor," dedi. "Bandajlayın.

Rob göğsüne baktı. Kan hâlâ akıyordu. "Gördün mü!" dedi. "Beni bir bıçakla kesti. O tamamen deli.

Jen dolabın içinde sargı bezi ararken Rob'un telefonu tekrar çalıyordu. Sonunda dolabın arkasından birkaç tane çıkardı. Islak bir havlu aldı ve Rob'un yarasını temizlemeye başladı.

"Yarınki planımıza hâlâ devam ediyoruz, değil mi? Rob ısrarla fısıldadı. "Bugün önce güzel bir aile öğleden sonrası geçirebiliriz.

Jen başıyla onayladı. Amy'nin düşüncesizliğini kendi yararına nasıl kullanabileceğini merak ediyordu. Amy artık Rob'dan nefret ediyordu. Belki de onun için bazı kirli işleri yapabilirdi.

"Merak etmeyin. Planı değiştirmeyeceğiz.'

Sargı bezlerini Rob'un yarasının üzerine nazikçe yerleştirirken ürperdi. Rob'un Amy'yi yere yatırırken eliyle ağzını kapattığını düşündü. Onun şiddet yanlısı bir adam olduğunu hiç düşünmemişti ama şimdi çaresiz kaldığında neler yapabileceği çok açıktı.

Jen onları kontrol etmek için çocukların odasına gitti. Büyük ikisi boyama yapıyordu ve Natasha yerde Ruby ile birlikte kitaplardan bir kule yapıyordu.

"Onlar iyi mi? Jen sordu.

"İyiler," dedi Natasha. Ayağa kalktı ve Jen'in gözlerinin içine baktı. "Ama sen iyi misin? Büyük bir şok geçirmiş olmalısın.

"Evet, öyleydi. Jen başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Rob gerçek yüzünü gösterdi. Natasha onun kolunu sıktı ve dokunuşunun verdiği fiziksel his Jen'in ağlamak istemesine neden oldu. Ne olursa olsun, Natasha ona karşı her zaman çok nazikti.

Jen, "Çocukların öğle yemeğini hazırlamam gerekiyor," dedi. "Onları daha sonra sahile götüreceğim. Natasha'nın önünde ağlamak istemiyordu. Duygularını kontrol altında tutması gerekiyordu.

"Tamam," dedi Natasha. 'Şey, biraz dolaşmaya çıkabilirim, etraftaki bazı manzaraları görebilirim. Tabii eğer tek başına iyi olacaksan?

"İyi olacağım," dedi Jen, hissettiğinden daha kendinden emin bir sesle.

'Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun. Sadece beni ara.'

Natasha odasına gitmek üzere ayrıldı ve Jen çocukları açık planlı oturma odasına götürüp televizyonu açtı. Sonra onları görebileceği mutfakta sandviçleri yapmaya başladı. Rob ortalıkta görünmüyordu. Onun da onlarla birlikte sahile gitmeye hazırlanıp hazırlanmadığını, hâlâ aile gezisine devam etmeyi planlayıp planlamadığını merak etti.

Sandviçleri hazırlarken Jen'in telefonu çalmaya başladı.

Arayanın ekranına şaşkınlıkla baktı.

Rob'un ofisiydi. "Alo?"

dedi.

Merhaba, ben Grace. Aradığım için üzgünüm, Jen. Rob'a ulaşamıyorum. Orada seninle mi?"

Hayır, değil. Ve şu anda tatildegiz. O çalışmıyor.' Grace'in onlar yokken onları aramaya hakkı yoktu.

Doğru ya. Evet, bunu biliyorum. Sadece çok acil. Rob'u aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Kelimeler Grace'in ağzından sanki zamanı tükeniyormuş gibi hızla döküldü.

"Ne hakkında? Jen merakla sordu.

"Durum ciddi," demişti Grace. 'Polis. Ofisteki tüm dosyaları alıyorlar. Riverview Apartments dosyalarını. Bilgisayarlarımızı da alıyorlar. Soruşturmanın bir parçası olarak.

"Ne? Jen midisinin bulandığını söyledi. "Polis mi? Rob'un başı belada mı?" 'Bilmiyorum. Pek iyi görünmüyor. Dinle, Rob'un polisi aramasını sağlamalısın.

Ben. Onu bilgilendirebilirim. Ama burada büyük bir sorun var. Riverview Apartmanı'nın güvensiz olduğunu söylüyorlar. Birisi güvenlik sertifikasını taklit etmiş. Ve - neden bilmiyorum - ama herkes Rob'un yaptığını düşünüyor. Sahtekarlığı onun yaptığını düşünüyorlar.

Jen, "Seni aramasını sağlayacağım," dedi.

Bir hafta sonra çatı katına döndüklerini, çocukların evlerine döndüklerini ve yatak odalarında uyuduklarını düşündü. "Daireler güvenli mi Grace?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Grace kelimelerin üzerinde tökezledi. "Güvenlik kontrollerinden geçemediler. Ama birileri bunu örtbas etti.

FIFTY-THREE

Amy çantasını hazırlamıştı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Her şeyi ne kadar berbat ettiğine inanamıyordu. Rob onun ruh eşi değildi. Olamazdı da. İyi bir insan bile değildi. Tüm bu aylar boyunca ona kafayı takmış, uyanık olduğu her anı onu düşünerek geçirmişti. Bunların hepsi zaman kaybıydı.

Artık hiçbir şeyi yoktu. Erkek arkadaşı yoktu. Arkadaşı yoktu. Ve buradan gitmesi gerekiyordu. Nereye gitmek istediğini bile bilmiyordu. Ya da nereye gidebileceğini. Rob'un parasını almamıştı. Ve eve dönüş uçağını karşılayamazdı. Bir yerlerde ucuz bir pansiyon bulmalı, geceyi orada geçirmeli ve kredi kartından çekmeliydi. Ya da belki eski okulunda kalabilirdi. Yaz tatillerinde boş odaları olurdu. Belki Bay ve Bayan Beddow eskiden olduğu gibi onu evlerine alırlardı. Gençken onun için bir aile gibiydiler. Ama sonra mektuplarını ve e-postalarını görmezden gelmeye başladılar. Onunla ilişkilerini tamamen kesmişlerdi. Tıpkı Rob gibi.

Ama olması gereken yer orası değil miydi? Kızının yanında? Kendi eti ve kanıyla. Kendini her zaman onlara ait hissetmişti ve kızına karşı büyük bir özlem duyuyordu. Şimdi beş yaşında olacaktı. Nasıl bir çocuğa dönüştüğünü öğrenmek istiyordu. Onunla birlikte olmaya ihtiyacı vardı.

Amy, Rob ya da Jen'i bir daha görmek istemedi. Kendini çok aşağılanmış ve utanmış hissediyordu. Rob'u bıçakla yaraladığına inanamıyordu. Ama onu o şekilde tutarken dehşete düşmüştü.

Amy yan kapıdan gizlice çıktı ve villanın etrafından dolaşarak araba yoluna doğru ilerledi. Rob'la birlikte villada geçirdikleri zamanı, cennette geçirdikleri o bir haftayı, sadece ikisini düşündü. Bu onun için her şey demekti ama Rob için hiçbir şey. Artık bırakmanın zamanı gelmişti.

Garaj yolunda Natasha'nın buraya getirdiği kiralık arabayı gördü. Bavulunu yanına koydu ve kapıyı denedi. Kapı kilitliydi.

Anahtar Natasha'daydı.

Amy'nin en son istediği şey eve geri dönmektir. Ama kaçmak için kiralık arabaya ihtiyacı vardı. Bir taksiyi karşılayabilmesinin imkânı yoktu.

Amy mutfak penceresine gitti ve içeriye baktı. Jen orada, yüzü ona dönük bir şekilde sandviç yapıyordu. Arkasında, açık planlı oturma odasında televizyon seyreden çocukları görebiliyordu. O pencereden bakarken ön kapı açıldı ve Natasha dışarı çıktı.

"Ne yapıyorsun?"

Amy pencereden geri atladı. "Ben sadece... Arabanın anahtarlarına ihtiyacım var. Ben gidiyorum. Tıpkı onların istediği gibi."

"Kiralık arabayı kullanamazsın. Adı geçen tek sürücü benim. Amy ona baktı. "Ama gitmem gerekiyor."

"Rob gitmenizi istiyorsa, taksi ve konaklama masraflarınızı ödemelidir."

"Bana para teklif etti ama ben reddettim. Şimdi geri dönüp ona soramam. Yapamam işte. Bırakın gideyim. Tüm bunlardan uzaklaşmam gerek. Natasha iç çekti. "Arabayı alıp bir gezintiye çıkacaktım. Sanırım Rob ve Jen'in konuşmak için zamana ihtiyacı var. Onlara engel olmak istemem. "Beni bırakabilir misin?"

"Nereye gidiyorsun?"

Amy yutkundu. "Eski okuluma."

"Kızınızı görmek için mi?"

Amy başını salladı.

"Şu anın doğru zaman olduğuna emin misin? Duygusal bir sabah geçirdin." "Orada kalabileceğimi düşünüyordum. Gemma'yla biraz zaman geçiririm. Natasha endişeli görünüyordu. "Ya hayır derlerse?" dedi.

Amy ağlamamaya çalıştı. "Nasıl yapabilirler?" diye sordu. "Kızımı görme şansımı elimden alamazlar."

Natasha onun kolunu sıktı. "Ben de seninle geleceğim," dedi.

Amy arabanın camından tarlaların geçişini izlerken, annesinin onu yatılı okula ilk bıraktığı günü hatırladı. Çok heyecanlanmıştı. Ancak neredeyse gelir gelmez okula uyum sağlayamadığını fark etmiş ve kısa sürede nefret etmeye başlamıştı.

On yıl önceydi ve içinde her zaman var olan boşluk hissinin başlangıcıydı. Babası o daha çok küçükken onu terk etmişti ve annesi de tatillerde onu ziyaret etmekle pek ilgilenmiyordu. Her zaman bir aile ve kendini güvende hissedeceği bir yer özlemi çekmişti. Bay ve Bayan Beddow'un evi bunu sağlamıştı.

Onunla ilgilenen tek insanlar onlardı. Kendi çocukları olmadığı için sosyal açıdan zor durumda olan çocukları 'evlat edinirler', akşam yemeği için onları okul binasındaki büyük evlerine götürürlerdi.

Sonra Bay Beddow ona aşık oldu ve ilişkilerine başladılar. Karısı her şeyden haberdardı ve Amy'yi bir gece evlerinde kalması için davet etmişti. İkisi de onu sevmişti, bunu hep söylerlerdi.

Kendini bir ailenin parçası olarak hissettiği tek zaman buydu. Rob ile bunu tekrar yaşayabileceğini düşünmüştü ama bunun imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı.

Okula vardılar ve kapıdaki zile bastılar. Dahili telefonun diğer ucundaki kişi kim olduklarını sormadan onları içeri aldı. Okul tatillerinde güvenliğin daha gevşek olduğunu tahmin ediyordu. Natasha arabayı dolambaçlı yoldan yukarı sürerken Amy sinirlerinin bozulduğunu hissetti. Kızının şimdi nasıl görüneceğini merak ediyordu. Onu tanıyıp tanımayacağını, annesi olduğunu hemen anlayıp anlamayacağını, ona hemen bağlanıp bağlanmayacağını merak etti.

Amy Natasha'yı araba yolundan aşağıya, sonra da sağa, personel evlerine doğru yönlendirdi. Ev sokağın sonundaydı, kendi bahçesi olan daha büyük mülklerden biriydi.

"Hemen şurada," dedi Amy. 'Buradan çıkabilirim. Bagajdan çantamı alayım.

"Seni terk etmiyorum," dedi Natasha kararlılıkla. 'Ben de seninle geliyorum. Kapıyı çalıp kendimizi tanıtmamız gerekiyor. Bizi beklemiyorlar.

Amy sıkıntıyla kaşlarını çatı. Yıllar önce kızını görmek için geri gelmeliydi. Onu yıllardır bekliyor olmalıydılar. Çocuğunu görmeyi hak ediyordu.

'Tamam,' dedi.

Patikadan kapıya doğru yürürken boğazından beklenmedik bir şekilde kusmuk yükseldi ve onu yuttu. Bay Beddow'u görmek için bu yoldan defalarca geçmişti. Her zaman çok heyecanlanmış, seçtikleri kişi olduğu için kendini çok şanslı hissetmişti. Ama şimdi daha yaşlıydı ve bu işte biraz kirli ve pis bir şeyler olduğunu fark etmişti. Çift kırklı yaşlarındaydı. İlişkileri başladığında on altı yaşındaydı, Gemma'yı doğurduğunda ise on yedi.

Yıllar önce sahip oldukları pirinç aslanlı kapı tokmağına baktı. Birdenbire buradan başka bir yerde olmak istedi. Dünya üzerine kapanıyormuş ve her şey büyük bir hataymış gibi hissediyordu.

Natasha kapı tokmağını kaldırdı ve kapıya vurdu. Amy bir adım geri çekildi ve sonra kapı açıldı.

Otuzlu yaşlarında, kısa siyah saçlı bir kadın önlerinde durdu. "Merhaba!" dedi neşeyle, İrlanda aksanıyla. "Arabanın yanaştığını gördüm. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bay ve Bayan Beddow içeride mi? Amy etrafına bakınarak sordu.

Bay ve Bayan Beddow mu? Artık burada yaşamıyorlar. Birkaç yıl önce ayrıldılar. Kocam şu anda ev yöneticilerinden biri, bu yüzden bu evi biz devraldık.

"Ah, doğru," dedi Natasha. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz.

"Hiç sorun değil. Okul tatillerinde bazen burası biraz sıkıcı olabiliyor. Çok sessiz... Rahatsızlık vermediğiniz için minnettarım.

"Bay ve Bayan Beddow başka bir okula mı taşındı? Amy, artık burada yaşamıyor olmalarının nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışarak sordu. Nereye gittiklerini ona söylemeden nasıl gitmiş olabilirlerdi? Kızını almışlardı.

"Hayır," dedi kadın. "İkisi de öğretmenliği bıraktı. Buradaki genç öğrencilerden biriyle ilgili küçük bir skandal yaşandı. Bay Beddow hakkında söylentiler var. Her şey gizli kapaklı oldu ama başka bir iş bulabileceğini sanmıyorum.

Amy yutkundu. Başka biriyle tanışmıştı. Ondan sonra başka bir öğrenciyle. O hiç de özel biri değildi. Onun için bile.

"Onlara ait bir adresiniz var mı? Natasha sordu.

"Evet, tabii ki var. Sizin için yazarım.

Arabaya döndüklerinde Amy gözlerini sıkıca kapadı ve ağlamamaya çalıştı. Aile taşınmıştı ve kızını da yanlarında götürmüşlerdi. Onu bulması gerekiyordu.

FIFTY-FOUR

Jen kumsalda durmuş, rüzgâr saçlarını okşarken çocuklarının Rob'la birlikte kumdan kaleler yapmasını izliyordu. Hâlâ o sabah olan her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Rob'un Amy ile karşılaşması, ilişkisini tamamen inkâr etmesi. Ve sonra Grace'den gelen telefon. Kocasının ailesini ne kadar az önemsedığını anlamasını sağlayan telefon.

Çocukların sandviçlerini hazırlarken gerçeği fark etmişti. Rob finansal sorunlardan çok daha fazlasından kaçıyordu. Dolandırıcılık yapmıştı. Polisle başı dertteydi. Ve müşterilerine güvenli olmayan daireler satmıştı. Güvenlik sertifikasında sahtecilik yaptığını bildiği halde çocuklu ailelerin apartmanlarında yaşamasına izin vermişti. Kendi karısı ve ailesinin güvenli olmayan bir binanın en tepesinde yaşamasına izin vermişti. Bunu nasıl yapabildi? Ruby neredeyse balkondan düşüyordu ve o hala hiçbir şey söylememiş, orada yaşamaya devam etmelerine izin vermişti. Onları hiç umursamıyordu. Çocuklarını bir an bile düşünmeden tehlikeye atmıştı.

Sandviçleri kareler halinde keserken öfke ve tiksinti duyguları onu ele geçirmişti. Rob'la yüzleşmek, çekici alıp kafasını ezmek istemişti. Tüm öfkesini boşaltmak istemişti. Onu ve çocukları hak etmiyordu.

Jen sakinleşmeye çalışmış, başı zonklamaya başlamıştı. Yarına kadar beklemek zorundaydı. Planına sadık kalmalı ve Rob'dan sakin ve mantıklı bir şekilde kurtulmalıydı, böylece yaptıklarından hiçbir iz kalmayacaktı. Şimdi, her zamankinden daha fazla, onun hayatından sonsuza dek çıkmasına ihtiyacı vardı.

Plajda mutlu bir aileymiş gibi davranmak neredeyse acı vericiydi. Kocasından iğreniyordu ve ondan fiziksel olarak mümkün olduğunca uzak olmak istiyordu ama yine de rol yapmak zorundaydı. Çocuklar için. Bu onların bir aile olarak son günleriydi, babalarıyla ilgili son anılarıydı. Bunu özel kılmak zorundaydı. Yarın onları her zamanki tatil kulüplerine gönderecekti. Rob ve Jen'in çocuk bakımına ara vermeleri için bazen yaptıkları gibi bir gece kalacaklardı. Sabah olduğunda babalarını kaybetmiş olacaklardı.

Jen'in gözleri yaşardı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Çocuklarına bu kadar kötü bir şey yapmayı düşünmekten nefret ediyordu. Ama tek yol buydu. Davranışları her şeylerini ellerinden almış ve onları tehlikeye atmıştı.

Önünde, Jack kale yapmak için kovayı kumla dolduruyor ve Lottie kaleyi süslemek için deniz kabukları buluyordu, Ruby ise yanlarında oturmuş elleriyle kumu kazıyor ve parmaklarının arasından geri düşmesine izin veriyordu. Jen telefonunu çıkardı, geri çekildi ve Rob'la birlikte çocukların birkaç fotoğrafını çekti. Büyüdüklerinde bu fotoğrafların başucu masalarında gururla yer alacağını hayal etti. Babalarıyla ilgili son anıları. Bazılarını daha sonra Instagram'da yayınlayacaktı, birlikte geçirdikleri mutlu hayatın kanıtı olarak.

Telefonunu bıraktı ve etrafına bakındı, ardından yoldan geçen bir çiftte yaklaştı. "Tüm ailemizin bir fotoğrafını çekebilir misiniz?" diye sordu.

"Elbette," dedi kadın gülümseyerek ve telefonu aldı.

Jen kuma oturdu, Ruby'yi kucığına aldı ve çocukları etrafına topladı. Rob onun yanına diz çöktü. Cebindeki telefonu çalmaya başladı ve çıkarıp baktı. Jen arayanın ekranındaki ismi gördü. *Grace*. Rob telefonu hızla cebine geri koydu ve sonra fotoğrafı çeken kadına baktı. Jen, Rob'a Grace'in daha önce ona ne söylediğini anlatmamıştı ama Rob'un onun aramalarını görmezden gelmesinden neden aradığını bildiğini anlayabiliyordu. Vicdan azabı çekiyordu.

"Buyurun," dedi kadın, fotoğrafları çektikten sonra telefonu geri verirken. "Birkaç tane çektim. Umarım iyidirler.

"Teşekkür ederim. Jen fotoğraflara baktı. Hepsinin kameraya gülümsediği bir fotoğraf vardı. Çocukların bu günü nasıl hatırlayacaklarını, geriye dönüp sevgiyle anıp anmayacaklarını merak ediyordu.

Daha önce bir çocuk parkında d u r m u ş l a r ve çocuklar salıncaklarda ve kaydıraklarda oynarken Rob'un evi için planlarına son şeklini vermişlerdi.

Yarın ortadan kaybolacaktı. Jen artık Rob'un ortadan kaybolma planının her zaman gerçek olduğunu biliyordu. Gizlice Amy'yle kaçmayı ya da Jen'den kurtulmayı planlamıyordu. Polisten ve dolandırıcılık suçlamalarından kaçmak için ortadan kaybolması gerekiyordu.

Rob giysilerini deniz kenarında bırakır ve kayalıkların etrafından yüzerek diğer taraftaki sahile geçerdi. Daha önce orada bıraktığı sırt çantasını alır, kurulanır ve üzerini değiştirdikten sonra bir pansiyona gider ve yeni adını kullanarak giriş yapardı. Ertesi sabah Jen kayıp ihbarında bulunmadan önce kafasını kazıtacak ve Avrupa'da bir hostelden diğerine geçmeye devam edecekti.

Jen ağır kesicileri hazırlamıştı. Eğer onları adam sahile inmeden hemen önce bir içeceğin içinde ezerse, adam etkisiz hale gelecek ve yüzmeye başladığında da kesinlikle boğulacaktı. Ama zamanlamayı doğru yapmak zor olacaktı. Suyu girdiğinde kendini güçsüz ve sersemlemiş hissetmesi gerekiyordu, öncesinde değil.

Planı işe yaradıysa, cesedi denize atılmış olmalıydı. Eğer işe yaramadıysa, boğulma yine de kaza gibi görünecekti: yanlışlıkla ölüm. Jen'in yerel kütüphanedeki halka açık bilgisayarlarda yaptığı araştırmaya göre, otopsi yapılana kadar ağır kesiciler çoktan vücudundan atılmış olmalıydı.

Her şey riskliydi ama bu Jen'in yeniden başlamak ve çocuklarıyla yeni bir hayat kurmak için en iyi şansıydı.

Jen denize bakarken telefonu çaldı.

Natasha.

"Merhaba," dedi, "n a b e r?" Dalgaların uğultusundan duymak zordu.

"Amy ile birlikteyim," dedi Natasha. "İngiltere'ye dönmek için uçak arıyoruz. Önümüzdeki birkaç gün içinde hiç uçak yok.

"Oh," dedi Jen. "Başka bir yoldan geri dönebilir mi?" "Eurostar da tamamen dolu.

Jen kaşlarını çattı. "Kalacak bir yeri var mı?

"Hayır, henüz değil. Sezonun en yoğun dönemi. Boş odası olan bir yer bulmakta zorlanıyoruz.

Jen çocuklarla oynamakta olan Rob'a baktı. Göğsündeki bıçak yarasının üzerine yerleştirdiği bandajları görebiliyordu. Amy'nin bıçağı eline aldığı anda nasıl tereddüt etmediğini düşündü. Rob ona gerçekten kazık atmıştı. Ona öfkelenmekte haklıydı. Amy, Rob'dan Jen kadar nefret eden tek kişiydi. Belki bir müttefik olabilirdi.

Ya da polis şüphelenirse bir şüpheli. Her iki şekilde de işe yarayabilir.

"Neden villaya geri gelmiyor? Jen sordu. "Emin misin?"

Natasha şaşırarak, "Emin misin?" dedi.

"Evet," dedi Jen. 'Senin odanda kalabilir. Sadece ona yolumdan çekilmesini söyle.

FIFTY-FIVE

Natasha Amy'ye, "Jen eve dönüş uçağına kadar villada kalabileceğini söyledi," dedi. Amy için kalacak yer ve uçak bileti bakarken bir kafede durmuşlar ve Jen'i aramışlardı.

"Ne? Amy gözyaşları arasında sordu. "Neden?"

Natasha omuz silkti. "Bilmiyorum. İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında çok nazik bir davranış.

Amy'nin vücudu hıçkırıklarla sarsıldı. Jen'in davranışları karşısında şaşkına dönmüştü. "Bana karşı her zaman nazikti," dedi sessizce. "Bir parçam Rob'un başka bir karısı olmasını diledi, nefret etmesi daha kolay biri. Arkadaşlığımıza gerçekten değer veriyordum.

Natasha içini çekti. "Yaptığın şey affedilemezdi.

"Biliyorum," dedi Amy titreyerek. "Özür dilerim. Her şey için pişmanım. Artık onun nasıl biri olduğunu biliyorum..."

"Hep bilmiyor muydun? Natasha sordu. "Rob'la kısa bir süre çalıştığım da bile, onun bir kadın avcısı olduğu belliydi. Jen'in onun için fazla iyi olduğunu düşünürdüm hep.

"Benimle birlikte olmak istediğı konusunda söylediklerine inandım," dedi Amy. "Karısını terk edeceğini söylediğinde ona güvendim. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Başını ellerinin arasına aldı. 'Ben hep böyleydim, nedenini bilmiyorum. Bay ve Bayan Beddow'a ben de güvenmişim. Benim için en iyisini düşündüklerini sanıyordum. Ama kızımı aldılar ve bana nereye taşındıklarını bile söylemediler.

Natasha nazikçe, 'Artık adres elimizde,' dedi. 'Onları ziyaret edebiliriz. Gemma'yı gördüğünden emin ol.

Amy elini karnına götürdü ve içinde büyüyen hayatı düşündü. Bebek bu aşamada çok küçük ve kırılgan olacaktı. Ama yakında Amy'nin iki çocuğu olacaktı. Onların birbirlerini tanımalarına, bir aile olmalarına ihtiyacı vardı. Gemma'yı geri alması gerekiyordu.

Ama Rob olmadan, ona gerçekten ne sunabilirdi ki?

"Keşke Gemma bende kalsaydı," dedi Amy. 'Belki velayeti paylaşmaya razı olurlar. O zaman iki çocuğum gerçek kardeşler olabilirler. Kızını düşündükçe, onun küçük bedenini kollarında hissettiğini hayal ettikçe kalbi sızladı.

"Belki," dedi Natasha, ama Amy onun sesindeki tereddüdü duyabiliyordu. Amy'nin kızına ulaşma şansı olduğunu düşündüğü için tamamen deli olduğunu düşündüğüne şüphe yoktu.

"Adres nedir? Amy söyledi. "Şimdi oraya gidebilir miyiz?

Natasha elindeki kâğıt parçasına baktı, sonra adresi Google Maps'e yazdı. 'Yaklaşık bir saat uzaklıkta,' dedi. 'Belki de biraz uyuyup yarın gitsek daha iyi olur. Stresli bir gün oldu.

Amy içinden bir hayal kırıklığı dalgasının geçtiğini hissetti. "Tamam," dedi isteksizce. "Beni götüreceğine söz veriyor musun?

"Elbette," dedi Natasha.

Sessizce villaya geri döndüler, Gemma ile Bay ve Bayan Beddow'un düşünceleri Amy'nin kafasında dönüp duruyordu.

Geri döndüğünde doğruca yatak odasına gitti, Jen ve Rob'un büyük çocuklarla masa oyunu oynadıklarını duyabildiği oturma odasının önünden hızla geçti. Amy, Jen'in tüm bu sevgiye sahipken kendisinin hiçbir şeye sahip olmamasının doğru olmadığını düşündü. Bu adil değildi. Ama belki de yalnız kalmayı hak ediyordu. Hiçbir zaman yeterince iyi olmamıştı. Ne Bay Beddow için, ne Rob için, hatta gerçek arkadaşlara sahip olacak kadar bile iyi değildi.

Bir süre yatakta oturdu, ne yapacağından emin değildi. Karnına aniden kramp girdi ve acı içinde eğildi. Tuvalete doğru ilerlerken içini tam bir umutsuzluk duygusu kapladı. Oturduğunda, iç çamaşırı korktuğu şeyi ortaya çıkardı. Regl dönemi başlamıştı.

FIFTY-SIX

O akşam Jen ve Natasha kanepede birlikte oturmuş, şaraplarını yudumluyorlardı. Çocuklar yataklarındaydı ve Rob golf sahasına gitmişti. Jen'e yarınki büyük gün öncesinde sakinleşmek ve stresini atmak için gidip golf toplarına vurması gerektiğini söylemişti. Onu yolundan çektiği için mutluydu. Gerçekte ondan nefret etmesine rağmen hâlâ ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak tüm zihinsel kaynaklarını kullanmasına neden oluyordu.

Jen Natasha'ya, "Uzun bir gün oldu," dedi.

Evet, biliyorum. Amy'nin geri gelip burada uyumasına izin verdiği için teşekkürler. Daha önce oldukça zor zamanlar geçirdi. Kızını görmeye gittik ama taşınmıştı.'

"Oh," dedi Jen. "Yani onu görmedi mi?

'Hayır. Yeni adresleri elimizde. Yarın tekrar deneyeceğiz.'

"O iyi mi? Jen sordu.

"Pek sayılmaz. Sanırım Rob'un reddi onu çok etkiledi ama ne bekliyordu ki?

"Hmm..." Bu Amy'nin kendi hatasıydı. Ama Jen şimdi Amy'yi biraz daha iyi tanıyor, onun ne kadar saf ve savunmasız olduğunu görebiliyordu. Rob en başta onunla ilişkiye girmemeliydi. Ondan yararlanmıştı.

Natasha koltukta ona yaklaşarak, "O bir piç," dedi.

"Evet," dedi Jen. "Öyle. Artık Rob hakkındaki duygularını Natasha'dan saklamanın bir anlamı yoktu. Başını hafifçe Natasha'nın omzuna yasladı, yanında arkadaşı olduğu için minnettardı.

Natasha parmaklarını Jen'in saçlarında gezdirerek, "Amy'ye karşı bu kadar nazik olmana şaşırdım," dedi. "Yaptığı şeyden sonra.

Jen kaşlarını çatı. 'Bana ihanet etti,' dedi. "Ama o çok genç. Rob tarafından neden kandırıldığını da anlıyorum. Muhtemelen onu yatağa atmak için duymak istediği her şeyi söylemiştir.

Natasha, "Benim olacağımdan çok daha nazik davranıyorsun," dedi.

Jen gülümsedi. "Öfkelenecek enerjim yok," dedi. Gerçek şu ki, Amy'nin Rob'u ne kadar hor gördüğünü, onu ne kadar aşağıladığını gördükten sonra, Amy'nin yanında olması gereken iyi bir insan olduğunu fark etmişti.

"Şimdi ne yapıyor? Jen Natasha'ya sordu.

"Sanırım odasında kitap okuyor.

"Neden gelip bizimle oturmak isteyip istemediğine

bakmıyorsun? Natasha şaşkın görünüyordu. "Emin misin?

'Evet, neden olmasın? Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız'.

"Tamam o zaman. Natasha ona tuhaf bir bakış attı ama ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra Amy ile birlikte geri döndü.

"Amy," dedi Jen, sesi şurup gibi tatlıydı, "neden bize katılmıyorsun? Korkarım fazla meşrubatımız yok. Biraz su ister misin? Stresli bir gün geçirdiğini duydum.

Amy yere bakarak, "Teşekkürler," dedi. 'Şarap içiyor musun? Bir bardak alabilirim.

Jen kaşlarını kaldırdı. "Hamile olduğumu sanıyordum?" dedi. Amy'nin yüzü düştü. "Evet," dedi. "Hamile olduğumu sanıyordum. Âdetim gecikmişti.

Ama bugün aldım.'

Natasha şarap şişesine uzandı, Amy'ye bir bardak doldurdu ve ona uzattı.

"Gerçekten mi? dedi Jen. "Bu biraz tesadüf gibi, değil mi?" "Ne tesadüfü?

"Şey, bu sadece uygun. Rob'la ayrıldınız ve artık hamile değilsin. Sanki en başta yalan söylüyormuşsun gibi. Böylece onu elinde tutabilirdin.'

Amy şarabından bir yudum aldı. "Öyle değildi. Adet dönemim gelmediğinde hamile olduğumdan çok emindim. Bunu iliklerime kadar hissettim.

"Sınava girmedin mi?

"İhtiyacım olduğunu düşünmedim.

"Özür dilerim," dedi Natasha, kolunu Amy'ye dolayarak. "Bunu kabullenmek zor olmalı.

Amy bir damla gözyaşını silerek başını salladı. "Belki de bu kaderdir," dedi. "Rob bebeği hiç istemedi.

Jen'in küçük bir parçası Amy için üzülyordu. Çok mutsuz görünüyordu.

"Seni terk edeceğini söyledi," dedi Amy sessizce. "Ve ben de ona inandım.

"Çekici biri olabilir," dedi Jen. 'Ama ikimize de yalan söyledi. Beni sevdiğini, onun için tek kişi olduğumu söyledi.

Natasha, 'Söylediği tüm yalanlara inanamıyorum,' dedi.

Jen sonunda arkadaşlarına karşı dürüst davranarak ve içinde biriken öfkeyi dile getirerek, "Ondan nefret ediyorum," dedi.

Natasha ona yaklaşarak, "Ondan çok daha iyisini yapabilirsin," dedi. "Sen de yapabilirsin, Amy.

Jen, "Elini o şekilde ağzının üzerinde tuttuğuna inanamıyorum," dedi. "Bu bir saldırıydı. Jen daha önce Rob'un birazcık bile şiddet içeren bir şey yaptığını hiç görmemişti. Ama yine de Rob her zaman her şeyin kontrolünü elinde tutmuş, her zaman kendi bildiğini okumuştı. Onun başka bir yönü daha vardı.

"Çok korkmuştum," dedi Amy. 'Bu yüzden bıçağı aldım - çok özür dilerim...'

"Üzülme," dedi Jen. 'Anlıyorum. Birbirimize göz kulak olmamız gerekiyor.

Amy çekingen bir şekilde gülümsedi. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," dedi. "Ama bu tatilden sonra üçümüzün hâlâ arkadaş kalabileceğimizi umuyordum.

Jen gülmemeye çalıştı. Amy çok kandırılmıştı. Bunun yerine bilgece başını salladı. "Birbirimizi kedi barınağında ve apartmanda görmemiz gerekecek. Sanırım bunu arkamızda bırakmayı deneyebilir ve yeniden başlayabiliriz. Jen Amy ve Natasha'ya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yarın Rob'a ne olursa olsun, onların da kendisiyle aynı hikâyeyi anlatmalarına ihtiyacı vardı. Onların sadakatine ihtiyacı vardı.

Amy gülümsedi. "Teşekkürler, Jen.

Natasha kafası karışmış bir halde Amy'den Jen'e baktı. "Sanırım ikiniz de sarhoşsunuz," dedi. "Bundan sonra tekrar arkadaş olabileceğinizi hiç düşünmemiştim. Gülümsedi. "Ama şikâyetçi değilim.

'Peki kızını görmeye gitme konusunda ne oldu? Natasha bana orada olmadığını söyledi,' dedi Jen, çok fazla şey anlatmadan önce konuyu Rob'dan değiştirmek istiyordu.

Natasha, 'Okuldaki başka bir genç kızla ilgili bir tür skandal yüzünden taşınmışlar,' dedi. Amy'nin gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

ve Jen ona bir mendil uzattı.

Amy gözyaşlarını sildi. "Beni görmek istediklerini sanmıyorum. Bay Beddow - Gemma'nın babası - beni gerçekten sevdiğini hiç sanmıyorum. O ve karısı kızım kendilerininmiş gibi davrandılar. Beni hayatlarında istemiyorlar.

"Bu korkunç bir şey," dedi Jen, gerçekten şok olmuştu. Birinin bebeklerini ondan alması durumunda yaşayacağı acıyı hayal bile edemiyordu. "Kızını senden çalamazlar.

"Onlara izin verdim," dedi Amy ağlamaklı bir sesle. "Onlarla birlikte olmasının benimle birlikte olmasından daha iyi olacağını söyledim.

"Gençtin," dedi Jen. Senden faydalandılar. Seni tımar ettiler. Sonra da bebeğini çaldılar.

Amy şarap bardağını geriye doğru eğdi ve Jen öğretmenleriyle olan ilişkisinin gerçekliğinin yeni yeni farkına vardığını görebiliyordu. "Tam olarak öyle değildi," dedi Amy. "Onu seviyordum. İkisini de sevdim. Bana göz kulak oldular.

Jen Amy'ye baktı ve onun ne kadar genç ve savunmasız olduğunu gördü. "Kızını geri istiyor musun?" diye sordu ona.

"Evet," dedi Amy. "Tabii ki biliyorum.

Jen başını salladı. 'Kendi kızını görmeni engelleyemezler. Yarın Natasha ve ben seninle birlikte onları görmeye geleceğiz ve hayır cevabını kabul etmeyeceğiz. Onu görmeni sağlayacağız.

FIFTY-SEVEN

Rob yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Otel odasının penceresine gitti ve pantolonunu çekerken dışarı baktı.

"Geri gel," dedi Lizzy. 'Seni iki hafta boyunca son kez göreceğim. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz.

Rob saatine baktı. Jen'e atış poligonunda olduğunu söylemişti. Çok uzun süre kalamazdı.

Tekrar Lizzy'ye baktı. Onu ofiste ilk gördüğünden beri arzuluyordu. Gittikçe yakınlaşmışlardı, ta ki sonunda Lizzy onun tekliflerine boyun eğene kadar. O zamanlar Mia hâlâ sahnede idi ama ondan sıkılmaya başlamıştı. Lizzy daha zahmetsiz, daha soğukkanlıydı. Onu diken üstünde tutuyordu. Mia'da gizem diye bir şey yoktu ve kısa süre sonra Mia'nın mızımız çaresizliği onu Lizzy'ye daha da yaklaştırdı.

Başlarda zoru oynamıştı ama sonunda onu yatağa atmayı başarmıştı. Üç aydır birlikteydiler. Bunun birkaç yıl, belki de daha fazla süreceğini görebiliyordu.

"Gitmem gerekiyor," dedi. 'Burada, gri spor çantasında bazı eşyalar bıraktım. Sadece birkaç ayakkabı ve giysi. Bir de babamın yirmi birinci yaşım için aldığı özel kol düğmeleri. Çok büyük bir miktar değil. Gerisini sonra alırım.

"Onları İtalya için bavulumla koyacağım," dedi Lizzy. Sırıttı. 'Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum. Tam bir macera olacak.

Eğildi ve onu öptü. O kadar genç ve saftı ki. Neden kaçtığını açıklamamıştı. Sorunlardan haberi yoktu.

ya da başının gerçekten ne kadar belada olduğunu bilmiyordu. Ama ona sahte bir ölüm numarası yapacağını ve onunla İtalya'da buluşacağını kimseye söyleyemeyeceğini söylemek zorunda kalmıştı.

Başta her şeyin bir şaka olduğunu düşünmüştü. Ta ki adam hayat sigortasını açıklayana kadar. Jen'in vereceği bir milyon poundu düşününce gözleri parlamıştı. Gerçek nedeni öğrenmemesini umuyordu. Birkaç hafta önce başka bir emlak acentesinde daha iyi bir işe geçmişti, bu yüzden ofisteki dolandırıcılıkla ilgili soruşturmayı henüz duyduğunu sanmıyordu.

Ofisine gelen polisleri düşünmek onu fiziksel olarak hasta hissettiriyordu. Grace'den onu aramasını söyleyen pek çok mesaj almıştı ama telefonlarına cevap vermeyi göze alamıyordu. Büyük bir hata yapmıştı. Daireleri inşa edenler ona yalan söylemişti. Ona sadece apartman bloğu için güvenlik sertifikasının gelmesini beklediklerini söylemişlerdi. İmzalandığını ama idari bir gecikme olduğunu söylemişlerdi. Bu arada Rob'un daireler için sıraya girmiş pek çok alıcısı vardı ve o da komisyonunu istiyordu. Bu yüzden binanın güvenlik sertifikasını taklit etmiş, sertifika geldiğinde gerçeğiyle değiştirmeyi planlamıştı. Ancak gerçek sertifika zamanında gelmedi ve daire alımları onun sahteciliği kullanılarak devam etti.

Güvenlik sertifikasının hiçbir zaman gerçekleşmeyeceği ve binanın kontrollerden geçmediği ortaya çıktığında, çok fazla derine inmişti. Çatı katını zaten büyük bir indirimle satın almıştı. Binanın sorunlarını öğrenmek kimsenin yararına değildi.

Hayat sigortasını keşfedilme ihtimaline karşı yaptırmıştı. Kendi adına tek bir poliçe yaptırmak şüpheli görünebilirdi, bu yüzden Jen'in adına da bir tane yaptırmıştı. Sonra da nasıl ortadan kaybolacağını ve herkesi öldüğüne nasıl ikna edeceğini planlamaya başlamıştı. İçinde bulunduğu çukurdan çıkmanın tek yolu buydu, hapse girmekten kurtulmanın ve hayat sigortasından geçinmek için biraz para almanın tek yolu buydu.

Neyse ki Jen'i ikna etmeyi başarmıştı ama sonra Mia ortaya çıkmış ve her şeyi mahvetmekle tehdit etmişti. Jen'in artık kendi tarafına döndüğünü düşünüyordu ama Lizzy'yi öğrenmesine imkân yoktu.

"Şu anda gerçekten villaya dönmek zorunda mısınız? Lizzy kollarını ona dolayarak sordu.

'Son gecemi Jen'le geçirmek zorundayım,' dedi. En azından bunu yapmak onun göreviydi.

Onun elini tuttu. "Önce bana gösterebilir misin?" diye sordu.

"Neyi göstereyim?"

"Kaybolacağın yer."

Gülümsedi. "Bunu neden görmek istiyorsun?" "Hayal edebilmek için," dedi.

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "TAMAM."

Rob arabayı villaya doğru sürdü, Lizzy de arkasından. Garaj yolunun sonuna, evin görüş alanının dışına park ettiler. Arabasından inip kapıyı sessizce kapattı ve Lizzy de aynısını yaptı.

"Bu taraftan," dedi elini tutarak.

Farlar yanmadığı için karanlıkta görmekte zorlandılar ve Lizzy'nin ayağı küçük bir kayaya takıldı. Adam onu yakaladı ve Lizzy endişeyle güldü.

"Dikkatli ol," dedi, gözleri ay ışığına alışmaya çalışırken. Onu küçük bir kapıdan geçirerek villalarının bahçesinin sonuna kadar uzanan uçurumun kenarındaki patikaya götürdü.

Villaya doğru bakarken rüzgâr saçlarını kaldırdı. "Burası senin evin mi?" dedi. "Muhteşem görünüyor."

"Evet," dedi Rob gülümseyerek. Mia'yı götürdüğü gibi Lizzy'yi de oraya götürme şansı olmasını diledi. O gittikten sonra villayı özleyecekti. Ama bu, yeni bir başlangıç yapmak için geride bırakması gereken pek çok şeyden sadece biriydi.

"Keşke içeriyi görebilseydim."

Rob oturma odasındaki ışığın açık olduğunu görebiliyordu. Bunu riske atamazdı. "Korkarım olmaz," dedi. "Jen içeride."

"Kaybolacağın yeri görebilir miyim? Lizzy sordu."

"Hemen şurada. Rob onu uçurumun tepesindeki patika boyunca, uçurumun denize açıldığı noktaya kadar götürdü."

"Aşağıda," dedi, aşağıyı göstererek. "Uçurumun içine oyulmuş patikayı görebiliyor musun? Yüzmek için oraya gideceğim ve kıyafetlerimi kayaların üzerine bırakacağım. Bir sonraki sahile kadar yüzeceğim, çantamı alacağım ve yürüyüp gideceğim."

Lizzy yaklaşırken, "Yolu göremiyorum," dedi.

"Dikkatli ol," dedi. "Kenara çok yaklaşma. Karanlıkta uçurumun nerede bittiğini ve gece yarısı havasının nerede başladığını görmek zordu."

Kadın titredi ve adam onun elini tutup sarıldı. Saçlarının arasından esen rüzgârla birlikte onu öptü.

"Seni özleyeceğim," dedi.

"Sadece iki hafta," dedi Lizzy gülümseyerek. "Yakında tekrar birlikte olacağız."

FIFTY-EIGHT

Amy yattıktan sonra Jen ve Natasha oturup sohbet ettiler. Rob hâlâ dönmemişti ve saat 11'i geçmişti. Jen onun gerçekten poligonda olup olmadığını ya da onun bilmesini istemediği başka bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Ama artık umursamıyordu. Bu gece eve, yarınki 'kayboluşuna' zamanında geldiği sürece bir sorun yoktu.

Bir an için onun planlarını değiştirmiş olabileceğini düşündü. Belki de Jen'in peşindeydi, artık onun tarafında olmadığını farkındaydı ve ne yapabileceğinden endişeleniyordu. Natasha şarap kadehini doldururken kaşlarını çatı. Yarın için gergindi ve bu onu paranoyaklaştırıyordu.

Natasha, 'Amy'ye karşı bu kadar bağışlayıcı olman çok hoş,' dedi.

"Teşekkürler," dedi Jen. Natasha tekrar ona daha yakın oturmuştu, omuzları artık birbirine değiyordu.

"Her şey hakkında çok sakindin. Sanki... Amy ve Rob'u zaten biliyormuşsun gibi.

Jen Natasha'ya baktı, tüm planlarını, uzun zamandır sakladığı tüm sırlarını anlatmak için can atıyordu.

'Bir şeyler döndüğünü tahmin etmiştim,' dedi.

Natasha ona baktı. 'Sen tam bir muammasın Jen. Gerçekten ne düşündüğünü asla bilemiyorum. Bazen çok kapalı görünüyorsun.

"Son zamanlarda işler zorlaştı.

"Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? Natasha sessizce söyledi. "Evet, tabii ki.

"Senden her zaman etkilendiğimi biliyorsun.

Jen dürüstçe, "Geçen haftaki öpüşmeye kadar bilmiyordum," dedi. Göğsünde bir olasılık çırpınışı hissetti, Rob gittikten sonra farklı bir geleceğe dair kısa bir fikir.

'Hâlâ Rob'a aşık olduğun için ilgilenmediğini sanıyordum. Ama Rob'a uzun zamandır aşık değilsin, değil mi?'

Jen başını salladı. "Sanırım onu aldattığını öğrendiğimde aşkım bitmeye başladı," dedi. "Artık evlendiğim adam gibi görünmüyordu. Havadaki gerginlik hissediliyordu ve Natasha'nın nefesini ensesinde hissedebiliyordu.

"Benimle hiç ilgilendin mi?" diye sordu.

Jen yutkundu ve sonunda yüzünü ona dönerek Natasha'nın dudaklarının kendisiyle buluşmasına izin verdi. Kendini tamamen öpücüğe kaptıran Jen'in düşünceleri bir an için durdu.

Jen uzaklaştığında Natasha'nın nefesi kesilmişti. Jen'in saçlarını okşayarak, "Bir şeyler saklıyordun," dedi. "Görünüşün hatırı için mutlu bir evliliğin varmış gibi davranıyordun.

Jen başıyla onayladı. "Ve çocuklar için," dedi. "Ben çocuklar için yaşıyorum. Natasha'nın ne bildiğini, ne anladığını merak etti.

Natasha, "Çantanda annenin haplarını gördüğümünden beri düşünüyordum," dedi. Jen nefesini tuttu. 'Rob'u terk edeceğini söylemiştin ama sonra fikrini değiştirdin. Ne yaparsa yapsın ondan ayrılmak istemiyor gibiydin. Anlayamadım.

"Çocuklar içindi," dedi Jen. "Hepsi bu.

"Rob sürekli bayılıyor, değil mi? Natasha söyledi. "İlk kez A&E'ye gittiğinde, ikinci kez Amy onu bulduğunda ve biz revire geldiğimizde, sebepsiz yere erkenden uykuya dalmıştı. Ama siz onun sağlığı için endişelenmiyor gibiydiniz.

"Elbette endişelendim," dedi Jen. 'Tüm bu olanlardan sonra bile, o hala benim kocam.

"Seni tanıyorum Jen. Sana uzun zamandır hayranım. Bana tüm gerçeği söylemediğini biliyorum.'

Jen sessiz kaldı, ne söyleyeceğinden emin değildi. Natasha'ya gerçekten güvenebilir miydi?

Natasha derin bir nefes aldı. 'Hapları Rob'u uyuşturmak için kullanıyordun, değil mi? Bu yüzden tatilin ilk gecesinde derin uykudaydı.

Jen elini Natasha'nın saçlarında gezdirdi. Artık bunu inkâr etmek mümkün değildi. 'Beni çok iyi tanıyorsun,' dedi.

"Haklıyım," dedi Natasha inanamayarak. 'Ona uyuşturucu veriyordun! Oh, Jen.'

Jen, Natasha'nın kucağına sokuldu. Şimdi ona her şeyi anlatmak zorundaydı. Aksi takdirde, Rob denizde kaybolur kaybolmaz Natasha Jen'in ona ilaç verdiğini anlayacaktı.

"Natasha," dedi. "Sana bir sır için güvenebilir miyim?"

FIFTY-NINE

Ertesi gün Natasha, çocuklar tatil kulübünderken Amy ve Jen'i Beddows'ların evine götürdü. Çiftlik evlerine giden yolu bulmaları uzun zaman aldı. Giriş işaretlenmemiştii ve aşırı büyümüşü, yolun kendisi de çamurlu ve engebeliydi. Kiralık araba çukurların üzerinden sekerken Natasha küfretti.

Natasha arabayı dışarı çekti ve Amy arabanın arka penceresinden çiftlik evine baktı. Burası Bay ve Bayan Beddow'un yaşadığı yerdii. Gemma ile birlikte. Kızıyla birlikte. Ev harap görünüyordu, ön duvarın dışında uzun otlar bitiyordu. Amy'nin beklediğı bu değildi. Okulda yaşadıkları dönemde, okulun bahçıvanı tarafından sevgiyle bakılan, güllerle dolu mükemmel bir bahçeleri vardı.

Amy evi inceledi, yatak odalarına baktı ve hangi odanın Gemma'ya ait olduğunu merak etti. Gemma'nın küçük pencereden çiftlik arazisine baktığını hayal etti. Kırsal kesimde huzur ve sessizlik içinde büyümek harika bir şey olmalıydı. Amy odasının oyuncaklarla ve oyunlarla dolu olduğunu hayal etti. Bay ve Bayan Beddow her zaman kendi çocuklarının olmasını istemişlerdi ve kızını şımartacaklarından, ona istediğı her şeyi vereceklerinden emindi.

Amy, Jen'in dün gece söylediklerini, Natasha'yla birlikte Amy'nin Gemma'yı görmesini nasıl sağlayacaklarını düşündü. Onu görmeyi hak ediyordu. Gemma'yı Beddow'ların almasına izin vermişti çünkü ona daha iyi bir bakım verebileceklerini biliyordu.

ama şimdi bunun doğru bir karar olduğundan pek emin değildi.

"İçeri girmeye hazır mısın? Jen arabanın ön tarafından nazikçe sordu.

"Bilmiyorum," dedi Amy. Bunca yıldan sonra onlarla yüzleşebileceğinden emin değildi. Dün gece Jen ve Natasha'yla onlar hakkında konuşmak, tam olarak ne olduğu konusunda gerçeği söylemek çok iyi gelmişti. Dünyada bunu bilen tek insanlar onlardı. Annesi hamileliğinin son aylarında onu yatılı okulda ziyaret etmemişti ve bu yüzden Amy'nin bir çocuğu olduğundan haberi bile olmamıştı. Eğer okuldaki diğer çalışanlar onun hamile olduğunu anlamışlarsa bile hiçbir şey söylememişlerdi. Ayrıca, o zamana kadar Beddow'lar tarafından kabul edilmiş, evlerinde onlar tarafından bakılmış ve neredeyse hiç dışarı çıkmasına izin verilmemişti. Gemma doğduğunda soru sorabilirlerdi ama Beddows herkese onun kendilerinin olduğunu söylemişti.

"Yanında olacağız," dedi Natasha, arkasını dönüp dizini sıkarak. "Bunu tek başına yapmak zorunda kalmayacaksın.

"Teşekkürler," dedi Amy. Onların arkadaşlığına sahip olduğu için çok mutluydu. Dün gece Natasha ve Jen'in hiç sahip olmadığı ailesi, güvenebileceği tek insanlar olduğunu hissetmişti. Bugün ikisinin de onunla birlikte gelebilmesinden memnundu.

Amy arabanın arkasından, Natasha ve Jen de önünden yavaşça indiler. Arabanın kapılarının kapanma sesi boş arazide yankılandı ama evin içinden bir tepki gelmedi.

"Bunun doğru adres olduğundan emin misiniz? Jen sordu. "Evde kimse yok gibi görünüyor.

"Eminim," dedi Amy.

"Kapıyı çalmak ister misin, yoksa önce etrafa mı bakalım?" diye sordu Natasha. "E t r a f a bakalım," dedi Amy. Henüz kapıyı çalmaya hazır değildi; o

bir zamanlar onun için çok şey ifade eden çiftle yüzleşmeye hazır değildi.

Evin dışından dolaşarak harap olmuş ek binaları incelediler. Eski bir ahır vardı, metal kapısı menteşelerinden sallanıyordu. Kulübenin köşesinde kimyasal madde şişeleri, ip ve birkaç bidon benzin vardı. Çiftlik evinin arka tarafı ön taraftan daha kötü durumdaydı, gevşek çatı kiremitleri olukların kenarından tehlikeli bir şekilde sarkıyordu.

Aşırı büyümüş arka bahçede Amy etrafta çocuk oyuncakları aradı. Bir salıncak, bir kaydırak, belki bir çocuk el arabası ya da

kürek. Ama hiçbir şey yoktu. Yabani otların arasında paslı bir tırmık ve bir çift bahçe makası görebiliyordu. Burası çocukların oynayabileceği bir yer değildi.

Amy'nin midesi bulandı. Gemma'nın büyüdüğü yer burası olamazdı. Onu bu hayata teslim etmiş olamazdı.

Jen kararlı bir tavırla, "Gidip kapıyı çalalım," dedi. "Bakalım içerideler mi? Evin önünden geçti, Amy ve Natasha da onu takip etti. Jen kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı.

"Belki de eve gitmeliyiz," dedi Amy. "İçeride değiller.

"Hayır," dedi Natasha. 'Gitmiyorsun. Fransa'dayken bunu çözmen gerekiyor. Kızını görmek gerekiyor.

Jen kapıyı tekrar çaldı, bu sefer daha sert.

Kapı aniden açıldı. "Ne istiyorsun?" diye sordu kadın öfkeyle.

Amy onu hemen tanıdı. Bayan Beddow onu gördüğünden bu yana geçen beş yıl içinde hızla yaşlanmıştı. Yaklaşık üç taş kilo kaybetmişti, düzensiz siyah saçlarına aklar düşmüştü ve gözleri çökmüştü.

"Bayan Beddow?" dedi belli belirsiz. "Benim, Amy.

"Amy? Ona şüpheyle baktı. "Ah, Amy. Saçını sarıya boyamışsın. Farklı görünüyorsun. Ama neden buradasın?"

Onu gördüğüne memnun olmamıştı. "Kızımı görmek için.

Gemma.' 'Gemma burada değil.'

Natasha, "Bırakın da içeri girelim," dedi ve ayağını kapıya sokarak kapanmasını engelledi.

"Leo! Bayan Beddow çılgılık attı. "Leo! Aşağıya gel! Kapıda yine bizi rahatsız eden insanlar var.'

Merdivenlerde hızlı ayak sesleri duydular ve ardından her zamanki gibi görünen Bay Beddow görüldü. Sarı saçları güneşten ağarmış, yüzü bronzlaşmıştı.

"Ne istiyorsun?" dedi Amy'ye.

"Onu tanımadın mı? Bayan Beddow söyledi. "Bu Amy. Jessica'dan önceki kız.

"Oh!" dedi. 'Oh, anlıyorum. Evet, onu şimdi tanıdım. Amy'ye baktı, onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne istiyor?

Jen kesin bir ifadeyle, "Kızını görmek istiyor,"

dedi. "Kızını mı?

"Gemma..." diye fısıldadı Bayan Beddow. "Gemma'yı görmeye geldi." "Onu göremez, değil mi?

Natasha, 'Onu görene kadar gitmiyoruz,' dedi. 'Amy'yi taciz ettin ve sonra da bebeğini ondan çaldın. Hapiste olmalısın.

"Yeterince cezalandırılmadık mı? Bayan Beddow sordu. 'Leo işini kaybetti. Gemma da gitti.

"Nereye gitti? Amy boğazında biriken safrayı yutarak sordu.

"Cahil ve yaramaz bir çocuktı," dedi Leo. 'Başından beri çok ağladı. Zor bir çocuktı. Onu vermek zorunda kaldık.

"Onu alıp götürdüler," dedi Bayan Beddow, gözyaşları yanaklarından süzülerek. "Jessica'ya yaptıklarından sonra.

"Jessica'ya hiçbir şey yapmadım.

"Reşit değildi," dedi Bayan Beddow. "Çok fazla risk taşıyordu. Amy'ye döndü. "Gemma'yı kaybettik," dedi. Leo suçlandığında kızımızı kaybettik. Koruyucu aileye verildi. Muhtemelen evlat edinilecek.

Leo, Natasha'nın kaval kemiğine sert bir tekme atarken, "Bu onları ilgilendirmez," dedi.

Refleks olarak ayağını kapıdan çekti.

Bayan Beddow kapıyı Amy'nin yüzüne kapattı.

Amy kapıya tekrar vurdu. "Bana onun nerede olduğunu söylemelisin!" diye bağırdı. Elleri kıpkırmızı olana kadar yumruğunu ahşap kapıya tekrar tekrar vurdu. "Bana nerede olduğunu söyle!" diye tekrar tekrar bağırdı.

"Bu yaptıkları yanlarına kâr kalmayacak," dedi Natasha. 'Onu senden çaldılar ve sonra da ihmal ettiler.

Amy, Beddow'larla birlikte kapana kısılmış olan zavallı kızını düşündü. Oynayacak oyuncağı yoktu. Çift, genç kızları 'eğlendirmek' için eve geri getiriyordu. Onunla ilgilenmiyor, onunla oynamıyor ya da onu sevmiyorlardı.

Bay Beddow'un Gemma hakkında nasıl konuştuğunu, ona nasıl yaramaz ve cahil dediğini düşündü. Gemma onun kanından ve canından biriydi ama onu sevmemişti. Ve tüm bu zaman boyunca Amy kızını unutmaya, onu yalnız bırakmaya çalışmıştı, böylece onlarla iyi bir hayat sürebilecekti. Bay ve Bayan Beddow'un onu seveceğinden ve onunla ilgileneceğinden o kadar emindi ki. Ama ilgilenmediler.

Natasha eve doğru bağırmağa başladı. "Dışarı çıkın!" dedi. "Bizimle yüzleşmen gerek.

"Bu yaptıkları yanlarına kâr kalmamalı," dedi Jen. 'Bu doğru değil. Bir tür adalet olmalı.

Jen haklıydı. Cezalandırılmaları gerekiyordu ama Amy kimsenin umursamayacağını biliyordu. O zamanlar kimse onu umursamamıştı. Okul görmezden gelmişti. Polis de onu taciz ettiklerine asla inanmayacaktı. Eğer adalet istiyorsa bunu kendi başına sağlamalıydı.

Amy umutsuzluk duygusuna kapılmıştı. Her şeyini kaybetmişti. Uğruna yaşayacağı hiçbir şey kalmamıştı. Tek istediği yaptıklarının bedelini ödemeleriydi. Birden aklına ahırdaki benzin bidonları geldi. Koşarak kulübeye gitti ve bir tanesini, yanında duran bir bezle birlikte aldı. Paçavrayı benzinle kapladı ve sonra ön kapıya gitti.

"Amy!" diye bağırdı Natasha. "Ne yapıyorsun?"

Ama Amy çoktan çantasından bir çakmak çıkarmış, paçavrayı yakmış ve posta kutusundan içeri sokmuştu.

SIXTY

"Aman Tanrım! Jen, Amy'nin yanan paçavrayı posta kutusundan içeri attığını görünce, "Aman Tanrım!" dedi.

Natasha ön kapıya vurdu. "Onlara bir yangın olduğunu haber vermeliyiz," dedi acilen.

Evin içinden hiçbir tepki gelmedi.

Alevler çoktan kapının arkasını sarmıştı. Jen onların sıcaklığını hissedebiliyordu.

Natasha evin arka tarafına gitti. "Yangın var!" diye bağırdı. "Yangın var!"

Jen telefonuna bakarak, "Acil servisi aramamız gerekiyor," dedi. "Ama telefonum hiç çekmiyor.

Amy sanki transa geçmiş gibi kapalı kapıya bakıyordu.

"Tamam, hadi arabaya binelim ve ben resepsiyona gidene kadar sürelim. Jen Amy'nin kolundan tuttu ve onu arabaya doğru sürükledi.

'Onları o evde bırakamayız,' dedi Natasha. "Ölecekler.

"Yapabiliriz," dedi Jen. 'Yapmak zorundayız. Onlara yardım etmek için içeri giremeyiz. Kendi hayatımızı riske atmış oluruz.

Natasha telefonuna baktı. "Benim de telefonum çekmiyor. Sonra sürücü koltuğuna tırmandı. Jen Amy'yi arabanın arkasına itti ve yanına oturdu.

"Gidelim!" dedi.

Natasha arabayı hızla patikadan aşağı sürdü ve sonra durup ana yola dönmesini işaret etti.

Jen telefonuna baktı. Hâlâ çekmiyordu.

Amy koltuğunda iki büklüm olmuş, gözlerini eve dikmişti. Jen arkasını döndüğünde evin çatısından dumanların yükselmeye başladığını gördü.

Telefonu artık tek bir çubuk çekiyordu ve itfaiyeyi aramaya çalıştı ama arama bağlanmadı.

"Aman Tanrım," dedi Natasha dikiz aynasına bakarak. 'Dumanı buradan görebiliyoruz.

Ana yola döndü. Çok uzaklaşmamışlardı ki iki itfaiye aracı sirenlerini açarak yanlarından hızla geçti.

Jen, 'Şimdi onlara gidiyorlar,' dedi.

Amy hâlâ arka pencereden dışarı bakıyordu. "Bana ne yapacaklar?" diye usulca fısıldadı.

Eve döndüklerinde Rob havuzda tur atarak yüzüyordu. Çocuklar her yıl yaptıkları gibi tatil kulübünde geceleyeceklerdi.

Jen, Natasha ve Amy salondaki kanepelere oturdular. Jen onlara birer kadeh şarap doldurdu.

'Bu çok yoğundu,' dedi.

"Haberlere çıkmış mı diye sürekli kontrol ediyorum," dedi Natasha. "Ama sosyal medyadaki birkaç fotoğraf dışında internette hiçbir şey yok.

Jen telefonu ondan alarak, "Bir bakayım," dedi. Fotoğraflar on beş dakika öncesine aitti ve tek gösterdikleri ufuktaki bir duman bulutuydu.

Jen umutla, 'Belki de yangını çoktan söndürmüşlerdir,' dedi. 'İtfaiye aracının geçtiğini gördük. Oraya çabucak varmış olmalılar.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum," dedi Amy, nefes alış veriş sığılaştı. "İsteyerek yapmadım, sadece onlardan çok nefret ediyorum. Kızımı elimden aldılar. Sonuçlarını hiç düşünmemiştim.

'Aptalcaydı,' dedi Natasha. 'Hapse girebilirdin.

Jen öfkeyle, "Bunu hak ettiler," dedi. "Ona yaptıklarından sonra.

Amy'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Polisi arayayım mı?" diye sordu. "İtiraf mı edeyim?"

"Belki," dedi Natasha, ayağa kalkıp bir aşağı bir yukarı volta atarak. 'Olabilir de. Yakalanmanız kaçınılmaz. Solgunlaştı. 'Ve kiralık arabamız

Muhtemelen bir yerlerde bir kamerada. *Benim* adıma kiraladık. Bizi bulacaklarına eminim.'

Jen kendi planlarını düşünerek, "Bir dakika," dedi. Polisi burada, villada tutamazdı. Şimdi olmazdı. 'Kendimizi fazla kaptırmayalım. Polisi aramamıza gerek yok. Soruları olursa bize gelirler.

'Gelip bizi bulmak zorunda kalmalarını istemiyorum,' dedi Natasha. 'Amy itiraf etmezse hepimizin sorumlu olduğunu düşünmezler mi?

"Ya Beddow'lar o yangında öldüyse? Amy sessizce söyledi. "Benim yüzümden olur.

Natasha tekrar telefonuna baktı. "Ölmemişler," dedi, sesi rahatlama doluydu. 'Birisi, yangın tam olarak kontrol altına alınmadan önce iki kişinin evden kaçtığı yorumunu yaptı. Zarar görmemişler. Beddow'ların itfaiyecilerle çekilmiş bir fotoğrafı var. İkisi de iyi durumda.

Amy'nin yüzündeki renk soldu. "Benim yaptığımı bilecekler," dedi sessizce. "Evi ateşe verenin ben olduğumu bilecekler.

"Ama bunu polise söyleyecekler mi? Jen sordu. 'Çünkü eğer söylerlerse, seni taciz ettiklerini ve sonra da bebeğini aldıklarını açıklayabilirsin. Bu bir suçtur. Bence sessiz kalmayı tercih edeceklerdir.

"Emin misiniz? Amy kararsız bir şekilde sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, Amy," dedi Jen. 'Polisle konuşmak sana hiçbir şey kazandırmaz. Beddow'lar daha fazla sorun istemeyeceklerdir.

Jen, Natasha ve Amy'yi sakinleştirdikten sonra yüzme havuzundaki Rob'u görmeye gitti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ona bakarak.

'Evet, tamam,' dedi. Yangın hakkında bir şey bilmesine gerek yoktu. Orada olduklarını kimsenin bilmemesi en iyisiydi. Bugünlerde ondan sır saklamak, hayatının bazı bölümlerini paylaşmaktan daha doğal geliyordu.

"Amy'nin evde kalmasına neden izin veriyorsun?" diye sordu.

"Dönüş uçağında hiç yer yoktu. Ve onu burada tutmak mantıklı göründü. O serseri bir mayın. Gözümüzün önünden ayrılmasına izin veremeyiz. Bu kritik aşamada olmaz. Eğer ona kötü davranırsak, burnunu sokmaya başlayabilir ve planlarımızı mahvedebilir.

Rob başını salladı. "O bir deli," dedi. "Nelere katlanmak zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikrin yok. Sempatı bekliyormuş gibi Jen'e baktı. Hiç sempati görmedi. "Sadece onu benden uzak tut.

"Tamam," dedi Jen. Jen, Amy'nin Rob'a karnında taşıdığını söylediği bebeği düşündü. Amy onunla ilgilenmiyor ya da ortadan kaybolduğunda bebeğe ne olacağı konusunda endişelenmiyor gibiydi.

"Bu gece için hepiniz hazır mısınız? Jen sordu.

'Olabileceğim kadar hazırım,' dedi. 'Çantamı bir sonraki sahildeki çalılıkların arasına koydum. Akşam 9 gibi, hava zifiri karanlıkken aşağı ineceğim. Kayıp olduğumu sabah fark ettiğinizi söyleyebilirsiniz.

"Elbette," dedi Jen. Bir an için ona baktı ve bir zamanlar sevdiği adamı görmeye çalıştı. Bir yabancıya bakmak gibiydi bu. "Aşağı gelip seni uğurlamak istiyorum," dedi. "Bu birbirimizi uzun bir süre için son görüşümüz olacak.

Kendini havuzdan çıkardı ve onu öperken dudakları Jen'inkilerle buluştu. Bu son öpüşmelerinden biri olacaktı ve Jen'in onu itmemek için tüm zihinsel gücünü kullanması gerekti. "Sensiz çok zor olacak," dedi. "Seni seviyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi Jen, yalan dilinden kolayca dökülüyordu.

SIXTY-ONE

Rob ve Jen el ele uçurumun tepesine ve uçurumun kenarından aşağı zikzaklar çizerek inen patikanın başlangıcına doğru yürüdüler. Planlarını uygulayabilmek için havanın kararmasını bekledikleri süre sonsuzmuş gibi gelmişti. Rob şimdi kendini büyük bir hata yapacakmış gibi gergin hissediyordu. Çocuklarını tekrar görene kadar uzun bir süre geçecekti. Ama hapishaneye kapatılmış olsaydı da aynı şey olurdu. Jen'in onları ziyarete getireceğinden şüpheliydi. Kendi babasını hiç ziyaret etmezdi. İtalya'daki Lizzy'yi düşündü. Her şey yoluna girecekti. Yeni bir hayat onu bekliyor olacaktı.

Jen yanında birkaç şişe bira getirmişti ve şimdi bir tanesini ona uzattı. "Hollanda cesareti," dedi, adam şişeyi minnetle kabul ederken, sinirlerini yatıştırmaya ve titreyen ellerini sakinleştirmeye ihtiyacı vardı. Jen kendi şişesini onunkiyle tokuşturduktan sonra kendi şişesini dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

'Hadi patikadan aşağı birlikte yürüyelim,' dedi. "Bunları yolda içebiliriz.

Sanki birbirlerine söyleyecekleri her şey önceden söylenmiş gibi sessizlik içinde denize doğru yürüdüler. Jen uçurumun sert duvarına yakın duruyordu, sanki diğer taraftaki düşüşten korkuyormuş gibi. Daha önce bu yolda hiç korkmamıştı ama karanlıkta her şey farklı geliyordu. Nereye gittiklerini görmek zordu.

"Natasha ve Amy'ye ne söyledin? Rob sordu. "Nereye gideceğinizi söylediniz?"

"Onlara yürüyüşe çıkmak için güzel bir akşam olduğunu söyledim," dedi Jen. "Bana daha sonra katılabileceklerini söylediler. Onlara önce biraz kendi başıma vakit geçirmek istediğimi söyledim.

'O zaman devam edelim,' dedi.

Küçük sahile inen engebeli patikada ilerlerken kendini huzursuz hissediyordu. Aşağı inen basamaklardaki tırabzanları tutarken elleri titriyordu. Sınırlerini yatıştırmak için bir yudum daha bira içti. Şişe neredeyse bitmek üzereydi.

Jen yanında olduğu halde patikanın dibine kadar geldi.

Uzanıp boş şişeyi ondan aldı ve plastik bir torbaya koydu. Rob kendi kendine gülümsedi. Tipik Jen'di, çöpünü attığından emin oluyordu.

Rob kıyafetlerini çıkarıp mayosunu giydi ve kıyafetlerini katlayıp düzgün bir yığın halinde bıraktı. Sonra Jen'e döndü. "Demek bu bir veda," dedi. "Şimdilik. Titremeye başladı. Sıcak bir gece olmasına rağmen, sadece mayosunun içinde üşüyordu.

Jen kollarını ona doladı ve son bir öpücük için yüzünü kaldırdı. Dudakları onunkilerle buluştuğunda, onu sevdiği onca yılı ve ne kadar iyi bir eş olduğunu düşündü. Eğer sadakat kriterlerden biriye, her zaman mükemmel bir koca olmadığını düşünüyordu ama ona her zaman isteyebileceği her şeyi sağlamıştı.

"Donuyorsun," dedi uzaklaşırken. Kollarını kuvvetlice ovuşturdu. 'Yüzmeye gitsen iyi olur. Egzersiz seni ısıtacaktır.

Başını salladı, ona son bir öpücük verdi ve sonra suya girdi. Vücudunun suya batmasına izin verdi ama titremesinin daha da kötüleştiğini fark etti. Artık gitmesi gerekiyordu. Önündeki küçük koya baktı. Çıkıntı yapan uçurumun etrafından yüzerek bir sonraki sahile ulaşması gerekiyordu. Uçurumun sonuna kadar olan mesafe hatırladığından daha uzak görünüyordu. Bir dalga ona çarptı ve bir an için suyun altında kaldı. Tekrar yüzeye çıktı ve düzenli bir şekilde sürünmeye başladı.

Ama kolları beyniyle işbirliği yapmıyordu. Birdenbire her şey bulanıklaştı ve yorgunluktan bitkin düştü. Yüzmeye çalıştı ama başaramadı. Kendini batarken hissetti. Bu hissi tanıdı, aniden hatırladı. Bayılmadan önce de böyle hissetmişti. O kadar yorgundu ki zorlukla hareket edebiliyor, elini bile kaldıramıyordu.

Kıyıya geri dönmesi gerekiyordu. Hemen. Bir şeyler çok yanlış gidiyordu. Yorgunluğuyla savaştı ve kollarını suyun içinde pompalamaya çalıştı ama daha da dışarı taşınıyordu.

Bu olamazdı; böyle bitemezdi. Hayır. İtalya'da Lizzy ile buluşacaktı. Tüm sıkıntılarından uzakta, başka bir hayatı olacaktı. Eğlenceli, heyecan verici bir hayat.

Kıyıya geri dönmek zorundaydı. Sahile odaklandı ve daha sert ve daha sert tekmeledi. Tüm enerjisini, tüm konsantrasyonunu oraya geri dönmek için harcadı.

Jen'i sahilde çırpınışını izlerken görmüş. Neden suya girmemişti? Neden gelip ona yardım etmemişti? Boğulmakta olduğunu anlamamıştı. Yardım için bağırmaya çalıştı ama bağırdığında ağzı suyla doldu ve tekrar yüzeyin altına battı. Tekrar yukarı çıkmak için mücadele etti.

Jen'i hâlâ görebiliyordu. Doğrudan ona bakıyordu. Ve sonra birden kafasına dank etti. Anlamıştı. Bira. Uyuşturulmuştu. Onun burada boğulmasını istemişti.

SIXTY-TWO

Jen Rob'un denize adım atışını izledi. Ayaklarının üzerinde biraz dengesiz durduğunu görebiliyordu ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Tüm çabaları sonuç veriyordu. Hapları bira şişesine koymak zor olmuştu. Önce onları ezmesi, sonra da birayı pipetle karıştırması gerekmişti. Ama sahile inerken birayı içebilmesi için buna değmişti. Zamanlamayı doğru yapmış olmalıydı. Tam denize girdiği sırada işe yaramaya başlamıştı. Dozu doğru ayarladığını umuyordu. Boğulmasına yetecek kadar.

Rob suya eğildi ve Jen onun yüzmeye başlamasını bekledi. Ancak bir dalga ona çarptığında, suyun altında kalmaya zorlandı. Tekrar yüzeye çıktı ve kollarını hareket ettirmeye başladı ama yüzmekte zorlanıyor gibiydi. Jen onun şaşkınlığını hissedebiliyordu. Adam bir kez daha suyun altına battı ve kadın nefesini tuttu. Ağrı kesiciler biraz fazla hızlı etki ediyordu. Denizdeyken etkisini gösterseydi daha iyi olurdu.

Tekrar ayağa kalkmak için mücadele etti ve kız onun tüm enerjisini kullanarak kıyıya doğru ilerleyişini izledi. Şimdi ayaktaydı, dalgaların içinde dengesizdi. Ama sudan çıkıyordu.

Bunun işe yaramayacağını fark etti. Rob'un kıyıda bıraktığı giysi yığınınına baktı. Hâlâ gece geç saatlerde yanlışlıkla yüzmeye gittiğinde boğulmuş gibi görünebilirdi. Hâlâ onun hayat sigortasını yaptırabilir ve çocuklarıyla mutlu, huzurlu bir hayat sürebilirdi. Ama boğulmak ve denize taşınmak için daha derin sularda olması gerekiyordu.

Telefonunu eline aldı ve hemen Natasha'ya mesaj attı. Jen ona geçen geceki planıyla ilgili her şeyi anlatmıştı ve Jen'in herhangi bir şeye ihtiyacı olursa yardım etmek için orada olabileceğini söylemişti.

Rob'la ilgili bir sorun var. Sana sahilde ihtiyacım var.

Jen, Rob'un denizden çıkışını, elleri ve dizleri üzerinde kıyıya tırmanışını izledi. Göğsündeki yarayı örten bandaj sıırıslıkladı. Jen kendini hasta hissetti. Eğer cesedi bulunursa, bıçak yarası onları ele verebilir, polisin soruşturma başlatmasına neden olabilirdi. Cesedinin asla bulunmadığından, güçlü gelgitlerin onu alıp götürdüğünden emin olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu şaşkınlıkla. "İyi misin?"

'Hayır,' diye soluk soluğa ayağa kalktı. 'Ben iyi değilim. Berbat hissediyorum. Uçuruma çıkan patıkaya doğru tökezlemeye başladı. "Geri dönmem gerek," dedi titreyerek. "Uzanmam gerek.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Jen söyledi.

"Hayır, ben iyiyim," dedi ondan uzaklaşarak. Üzerinde hâlâ yüzme şortu vardı ve patıkaya çıkan beton basamaklarda kayarak dizini çarptı.

Jen kolunu uzatarak, "Sana yardım edeyim,"

dedi. Koluna girmeyi reddetti.

Jen kolayca tırmandı ve onun birkaç adım yukarısında durdu. Onun gözlerindeki korkuyu gördü. Onu geri itmek, vücudunun taş basamaklardan aşağıya sıçramasını izlemek çok kolay olurdu. Büyük ihtimalle ölecekti. Ama cesedi hâlâ burada olacaktı. Ve o da cinayetten yargılanabilirdi.

Yavaşça basamakları tırmanarak kadının yanında dengesiz bir şekilde durdu. Aşağıdaki kayalıklara düşmeleriyle aralarındaki tek şey küçük bir tahta çitti.

Jen'e döndüğünde, Jen onun gözlerinin öfke dolu olduğunu gördü. "Bana ne yaptın Jen?" diye sordu sessizce.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana ilaç verdin, değil mi? O bira... bayılmalarımı neden oluyordun.'

Jen gülümsedi. Sonunda anlamıştı. "Beni gerçekten aptal yerine koyabileceğini mi sandın Rob?" diye sordu sakince, hafif rüzgâr saçlarını savururken. Duygularını, öfkesini bastırdı. Kontrolü elinde tutmak istiyordu.

"Hayır, tabii ki hayır. Amy yalan söylüyordu. Bunu sen de biliyorsun. Hiçbir zaman düzgün bir ilişkimiz olmadı."

"Yine de onunla yattın. Ve diğerleriyle de, bundan eminim."

Ama Jen, ben seni seçtim. Seçtiğimi biliyorsun. Her zaman seninle birlikte olmak istedim. Kelimelerin üzerinde tökezledi. "Diğerleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Beni seçtiğin için minnettar olmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Jen karşılık verdi, öfkesi sonunda ortaya çıkmıştı. "Bu mudur yani? Senin için kavga eden bir sürü kadın olduğunu mu sanıyorsun?"

"Biz evliyiz. Yeminlerimizi daha yeni yeniledik. Tabii ki beni istediğini düşündüm."

"Çok büyük bir egon var Rob," dedi Jen. "Ortadan kaybolmak ve çocuklarını terk etmek üzere olan aşâğılık bir suçlu olduğun halde hala kendini bir tür av sanıyorsun. Açgözlülüğünle çocuklarının hayatını güvensiz bir binada tehlikeye atan ve çocuklarının birikimlerini çalan birisin. Birinin seni isteyeceğini düşündüren nedir?"

"Beni istedin, Jen. İstediyini biliyorum. Birlikte iyiydik. Bir takımdık."

Jen güldü. "Bir zamanlar buna inanmıştım. Gerçekten inanmıştım. Evde her şeyi ben yaptım,

Ev işlerinin her parçasını yaptım, çocuklara baktım, tüm yemekleri pişirdim ve her şeyin yolunda gitmesini sağladım. Bunu bizim için, çocuklarımız için yapıyordum. Çünkü birlikte çalışırsak onlar için daha iyi bir hayat kurabileceğimize inanıyordum. Ama sonra ailemizin takımındaki tek kişinin ben olduğumu fark ettim. Sen sadece kendini düşünüyordun. Paranı benimle hiç paylaşmadın, doğru düzgün paylaşmadın. Beni bir tür ucuz yardım olarak gördün."

"Neden şikayet ediyorsun? Ben asıl işi yaparken sen bütün gün evde oturup spor salonuna gidiyor ve tırnaklarını yaptırıyorsun. Sen benim paramı harcarken ben biraz eğlensem ne olur?"

Jen güldü. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Rob elini başına götürdü. "Bana ne yaptın? Yine bayılacak mıyım?"

Jen başıyla onayladı. "Denizde bayılman gerekiyordu," dedi soğuk bir sesle.

Rob o anda toparlanır gibi oldu ve azalan gücüne rağmen aniden ona doğru hamle yaptı. Şimdi sırtı küçük ahşap çite dayanmıştı ve ağırlığının altında büküldüğünü hissedebiliyordu. Onu itmeye çalıştı ama ayakları ıslak taşın üzerinde kaymaya başladı ve altından kayacaklarından emindi. Rob, sanki onu uçurumdan aşağı itmeye kararlıymış gibi omuzlarını itiyordu. Çitin altından kırılmak üzere olduğundan emindi.

İkisini de uçurumdan denize fırlattı. Jen geri itti ve ağı kesicilerin bir an önce etkisini gösterip onu bayıltması için dua etti. "Jen! Uçurumun kenarındaki patikanın ilerisinden bir ses bağırdı ve Jen Amy'nin kaygan patikadan aşağıya doğru iki adımda koştuğunu gördü. Rob'un üzerine atladı, omuzlarından tuttu ve onu Jen'den uzaklaştırdı. Rob dengesini kaybetti ayağı kaydı, düştü ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla başını çarptı.

"İyi misin, Jen? Amy sordu. "Kayalıklarda yürüyordum ve sesler duydum. Rob olduğunu biliyordum. Sana zarar verdi mi?"

Jen'in nefes alış veriş hızı ve sığı ve nefesini tutabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Ben iyiyim," dedi titreyerek.

İkisi de Rob'a baktı. Jen onun gözlerinin odağını kaybettiğini, dalgınlaştığını görebiliyordu.

Amy onun gevşek bedenini tekmeledi. "Bunu hak ettiniz!" diye bağırdı. "Bize nasıl böyle davranırsın?"

Jen parmağını dudaklarına götürdü. Bu durum hızla kontrolünden çıkmaya başlamıştı. Amy'nin sağı solu belli olmazdı. Natasha neredeydi? Geleceğini söylemişti. Rob gözden kayboluyor gibi görünüyordu.

Ama burada ölemezdi. Suçlanacaklardı. Boğulması gerekiyordu. Denize atılması gerekiyordu. Aylar sonra bulunsa sorun olmazdı ama hemen bulunamazdı. Polis ne olduğunu anlayabilirdi. Aklına burada boğulan diğer insanlar geldi: on yıl önce bir adam, cesedi üç yıl sonrasına kadar kıyıya vurmamıştı; dört yıl önce bir kadın, cesedi hiç bulunamamıştı. Gelgit doğru olduğu ve su yeterince derin olduğu sürece Rob sudan çıkabilirdi. Sadece onu derin sulara götürmesi gerekiyordu.

Jen, Rob'un gözlerinin çırpınarak kapanmasını ve kendinden geçmesini izledi. "Aman Tanrım! Amy söyledi. "O iyi mi?"

Jen ayağıyla onu dürttü. Kıpırdamadı. Soğuktan bayılmıştı. Yolun üçte birini tamamlamışlardı. Altlarında deniz sığ ve kayalıktı. Bir basamak daha çıkarlarsa dinlenme bankının yanında olacaklardı. En iyi manzaranın orada olduğunu ve uçurumun derin sulara doğru uzandığını biliyordu. Rob'un cesedinin sürüklenip gitmesi için en iyi şansı orasıydı.

"Alo?" Jen başka bir sesin daha seslendiğini duydu. *Natasha*. Uçurumun tepesine baktı ve telefonundan geliyor olması gereken bir ışık gördü.

"Aşağıdayız," diye bağırdı Jen. Sesi kayalıklarda yankılandı ve çok yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Ya başka biri onu duyduysa?

Ama yapamazlardı. Komşu evler çok uzaktaydı.

Merdivenlerin tepesinde bir ses duydu ve Natasha'nın patikadan aşağı indiğini gördü.

Jen onu karşılamak için birkaç adım yukarı çıktı. "Ne oldu? Natasha sordu.

"Rob yüzmeye çalıştı," dedi Jen. 'Ama suyun içinde sersemledi. Dışarı çıkıp bana saldırdı ve Amy beni ondan kurtardı. Başını çarptı ve bayıldı.

Natasha, Jen'den Amy'ye baktı ve Jen, onun Amy'nin iyiliği için yalan söylediğini anladığını gördü.

Amy, 'Onu hastaneye götürmeliyiz,' dedi.

"Onu merdivenlerden yukarı taşımama yardım eder misin? Jen sordu.

Natasha, Jen'in yanında duran ve içinde iki boş bira şişesi bulunan plastik torbaya bakıyordu. Onu merdivenlerden yukarı taşımış ve Rob ona saldırdığında düşürmüştü. Neyse ki şişeler kırılmamıştı. Polisin bulması için onları geride bırakamazdı.

Natasha Jen'in ne planladığını biliyordu ama şimdi Rob'u bu halde görünce endişeli görünüyordu.

Jen Natasha'nın kolunu tuttu ve onu kendine çekti. "Bana ne yaptığını hatırla," dedi. 'Yardım edeceğini söylediğini hatırla. Eğer Rob giderse, o zaman birlikte olabiliriz.

"Aslında bunu yapacağını düşünmemiştim," diye fısıldadı Natasha.

Jen, Rob'un hareketsiz bedenine bakan Amy'ye baktı. "Onu hareket ettirmeliyiz," dedi.

Natasha yutkundu. "Tamam," dedi ve Rob'un bacaklarını kaldırdı. "Siz ikiniz kolları alın.

Amy ve Jen birer koluna girdiler ve Natasha basamakları geriye doğru tırmanmaya başladı. Rob ağırdı ve basamaklar kaygandı, bu yüzden onu taşımak zor oldu ama istikrarlı bir şekilde ilerlediler.

Kısa süre sonra uçurumun kenarındaki bankın bulunduğu platforma vardılar. Jen nefes nefese, "Burada duralım," dedi. Onu yere indirdiler.

"O iyi mi? Amy ona bakarak, "İyi mi?" diye sordu. "O... ölmedi mi?

Çoktan ölmüş olsaydı daha iyi olurdu; diğerlerini onu denize atmaya ikna etmek daha kolay olurdu.

Jen uzanıp nabzını yoklarken, "Aman Tanrım," dedi. Hâlâ oradaydı ve düzenli bir şekilde atıyordu. "Sanırım haklısın," dedi. Nefesini hissetmek istercesine elini ağzının üzerine koydu. Adam hâlâ nefes alıyordu.

"O öldü," dedi Jen. "O öldü. Şoka girmiş gibi ellerini yüzüne götürdü.

"Olamaz! Amy ellerini dehşet içinde yüzüne götürdü. 'Onu öldürdüm. Onu öldürdüm! Ne yapacağız şimdi? Ambulans çağırmalı mıyız? İlk yardım için çok mu geç? Yol göstermesi için Jen'e baktı. "Okulda öğrenmiştim ama tam olarak hatırlayamıyorum..." Rob'un üzerine diz çöktü.

"Artık çok geç Amy," dedi Jen. "Keşke olmasaydı.

Amy'nin gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. "Eğer çoktan öldüyse... kimi aramalıyız?

Jen yerde yatan Rob'a baktı, bıçak yarasının üzerindeki bandajları gördü ve bir an ilham geldi.

Amy'ye, 'Yetkilileri ararsak onu senin öldürdüğünü düşünürler,' dedi. 'DNA'n onun her yerinde. Ve onu daha önce bıçakladın. Hapse girersin.

'Nefsi müdafaa diyemez miyiz? Sana yardım etmeye çalışıyordum!'

"Bugün erken saatlerde bir evi ateşe verdin. Ve Rob'u bıçakla yaraladın. Sana asla inanmayacaklar.'

Amy'nin yüzünden yaşlar süzölmeye başladı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Jen. 'Birlikte hareket edersek her şey yoluna girecek. Onu denize atabiliriz.

Amy şoka girmiş gibiydi. "Ama ona ne olacak?

Cesedi akıp gidecek. Denize doğru. Bulunamayacak. Buradaki gelgitler güçlüdür.'

Jen Natasha'ya baktı, birlikte geleceklerini düşünüyor olması için dua ediyordu, Amy'ye Jen'in Rob'a ilaç verdiğini söylememesi için dua ediyordu.

'Bu iyi bir fikir,' dedi Natasha. 'Bizden başka kimse bıçak yarası olduğunu bile bilmiyor. Birbirimize destek olmalıyız.

Jen, Amy'nin beyninin döndüğünü görebiliyordu. Ona bir kaçış maddesi, hatalarından kurtulması için bir yol öneriyorlardı.

Jen, 'Biz her zaman senin yanında olacağız Amy,' dedi. 'Ama polisin ne düşüneceğini bilmiyoruz. Ve Rob çoktan öldü. Artık ona yardım edemeyiz. Herkes için en iyisi cesetten kurtulmak.

Amy gözyaşları arasında başını salladı.

Jen bankın yanına gitti ve önünde durarak aşağıdaki uçuruma baktı. Dalgalar uçurumun yüzüne çarpıyordu. Eğer gelgitleri doğru anlamışsa, bir ya da iki saat içinde gelgit çekilmeye başlayacak ve Rob'un cesedi dalgalarla birlikte denize sürüklenecekti.

Jen Natasha'ya baktı. 'Hadi onu kenara taşıyalım,' dedi.

"Bir dakika bekle," dedi Amy sessizce. "Veda etmem gerekiyor. Rob'un bedenine doğru eğildi ve onu yanağından hafifçe öptü. Jen onun sığ nefes alışını fark etmemesi için dua etti. Ama Amy dikkatini veremeyecek kadar perişan haldeydi. "Çok üzgünüm," dedi usulca kulağına. "Böyle olması gerekmiyordu.

"Hadi Amy," dedi Jen. "Fazla zamanımız yok.

Amy ayağa kalktı ve elinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını sildi. Sonra üçü cesedi kaldırdı; Natasha bacakları, Jen ve Amy kolları. Amy'nin yüzünden gözyaşları akıyordu.

Uçurumun kenarına geldiklerinde durdular. Jen başını kaldırıp tepedeki patikayı taradı ve kimsenin onları izlemediğini kontrol etti. Tek bir yapay ışık bile yoktu. Sadece ayın ve yıldızların ışığı vardı. Başka bir hayatta olsa bu büyü, hatta romantik olurdu.

Rob ile olan hayatı gözlerinin önünden geçti: onunla okulda tanışması, ailesinin sahip olduğu harika eve gitmeleri, düğün günleri, hamile kalmaları. Her şey, çocukken sahip olduğundan çok daha iyi bir aile hayatı vaadiyle dolu görünüyordu. Her şey kendi hırsı uğruna ailesini feda ettiğinde sona ermişti. Birlikte inşa ettikleri tüm hayat sona ermişti. Ve şimdi Rob'un hayatının da sonu gelmişti.

"Hoşça kal Rob," diye fısıldadı. Sonra sakince diğerleriyle konuştu. 'Onu denizin kenarından mümkün olduğunca uzağa fırlatmamız gerekiyor. Onu sallamalıyız.

Suskun bir şekilde başlarını salladılar.

Jen, "Üç kadar sayacağım," dedi.

'Bir, iki, üç...' Üçü birlikte cesedi denize doğru salladı ve neredeyse aynı anda bıraktı.

Rob'un havada bir bez bebek gibi düşüşünü, gevşek uzuvlarının çırpınısını ve ardından bir sıçramayla suya düşüşünü izlediler.

Yüzeyin altında kayboldu ve Jen neredeyse suya dalmanın onu uyandırmasını, içindeki içgüdüsel bir şeyin ölüme ne kadar yakın olduğunu fark etmesini, bir şekilde ağrı kesicilerin etkilerini yenmesini ve onu yüzeye çıkmak için savaşmaya zorlamasını bekliyordu.

Ama yukarı çıkmadı. Jen dakikalar geçtikçe onun suya girdiği yeri izledi. Adam tekrar ortaya çıkmadı. Denizin genişliği boyunca vücudunun beyaz tenini aradı ama hiçbir şey yoktu. Yüzeye çıkmamıştı. Adam gitmişti.

THREE DAYS LATER

The London Times

02.08.2024

Aile **adam kim** **kayboldu** **içinde** **Fransa**
düşündüm **için** **boğuldu**

Fransa polisi Batı Londra'da yaşayan Rob Peterson adlı bir adamın kayboluşunu araştırıyor. Bu hafta başında kaybolduğu sırada kendisi ve eşi üç çocukları ve iki arkadaşıyla birlikte tatildaydı. Kıyafetleri yakındaki bir plajda bulunan adamın gece geç saatlerde yüzmeye gittiği ve denizde başının derde girdiği düşünülüyor.

Sahil güvenlik denizdeki arama çalışmalarını durdurdu ve Peterson'ın boğulduğu düşünülüyor. Eşi Jen Peterson perişan durumda. 'Rob güçlü bir yüzücüydü' dedi bize. Ölmüş olabileceğine inanmıyorum. Pazar günü üç çocuğumuzun önünde evlilik yeminimizi yeniledik. Onlara babalarına ne olduğunu henüz söylemedim. Onu geri bekliyorlar. Boğulmuş olamaz.'

Rob'un anne ve babası Hugh ve Penny, oğullarını aramaya yardımcı olmak ve torunlarına bakmak için Fransa'ya uçtular. Penny, "Onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağız," dedi. 'Orada bir yerde olduğunu biliyorum. A

Anne her zaman bilir. Çocukların iyiliği için onu bulmalıyız. O harika bir baba ve koca.'

Bununla birlikte, tıbbi raporlar Rob'un bayılma geçmişı olduğunu ve teşhis edilmemiş bir kalp rahatsızlığı olabileceğini ve bunun da suda başının derde girmesine katkıda bulunmuş olabileceğini göstermektedir.

THREE WEEKS LATER

Lizzy İtalya sahilindeki bir plaj barında oturmuş, kokteyli yudumluyordu. Küçük sahil kasabasından artık sıkılmıştı. Yapacak ya da görececek pek bir şey yoktu ve o dili konuşamıyordu. Her gün aynı şekilde geçiyordu: denizde yüzmek, sahilde öğle yemeği, biraz güneşlenmek, sonra yerel bir barda içki içmek.

Bir haftadan uzun süredir buradaydı ve diğer bazı turistlerle konuşmasına ve birkaç günlük geziye çıkmasına rağmen, anlamlı bir bağlantı kurmamış ya da çok fazla sohbet etmemişti.

Rob bir hafta önce ortaya çıkmalıydı. Onun kaybolma planını gerçekleştirdiğini biliyordu. Gazetelerde haber olmuştu. Kıyafetleri kıyıda bulunmuştu, tam da söylediği gibi. Fransa'ya doğru yola çıkması ve gelip onunla burada buluşması gerekiyordu. Kaldığı köhne pansiyondan çıkıp güzel otellerden birine taşınabilmesi için para getirmesi gerekiyordu. Ama gelmeye zahmet etmemişti. Tıpkı diğerlerini terk ettiği gibi onu da terk etmişti. Onun cazibesine asla teslim olmamalıydı, onu ofiste yattığı diğer kadınlardan farklı gördüğüne inanmaya asla cesaret etmemeliydi. Ona kendisini ne kadar çok sevdiğini, diğerlerinden ne kadar farklı olduğunu söylemişti. Onun özel olduğunu düşündüğüne gerçekten inanmıştı. Onun için işini bile bırakmıştı.

Avrupa'yı birlikte dolaşma maceraları buraya kadarmış. Belki de yolculuk sırasında başka biriyle tanışmıştır, diye düşündü acı acı. Ya da belki

sigorta parasını paylaşmak istemediğine karar vermişti.

Lizzy iç çekti. Emlakçıdaki işine geri dönmesi gerektiğini düşündü. Neyse ki artık Rob'un şirketinde çalışmıyordu. Dolandırıcılıkla ilgili bazı sorunlar olduğunu duymuştu. Soruşturma sürerken birkaç personel açığa alınmıştı. Kokteylinden bir yudum daha aldı ve ertesi gün ayrılmaya karar verdi. Avrupa'yı biraz daha görecekti ve sonra eve dönecekti. Rob'u bir gün daha bekleyecek değildi.

SIX MONTHS LATER

Jen son kutuyu da açarak vazoları ve aile fotoğraflarını oturma odasındaki şöminenin üzerine yerleştirdi. Neredeyse bir hafta sürmüştü ama artık her bir kutu açılmıştı.

Çocukları Noel'den bir hafta önce kayınvalidesinin yanında kalırken, kendisi de kırsaldaki kulübesine taşınmış ve onlar için her şeyi hazırlamıştı. Noel alışverişine çıkmış, ağacı dikmiş ve yeni evlerini dekore etmişti. Her şey büyülü görünüyordu, her oda peri ışıklarıyla parıldıyordu. Çorapları Viktorya döneminden kalma orijinal şöminenin üzerinde asılıydı. Evi görmeleri için sabırsızlanıyor, gözlerindeki mutluluğu hayal ediyordu. Babaları olmadan geçirecekleri ilk Noel'in zor olacağını biliyordu ve bunu özel kılmak istiyordu.

Londra'dan taşınmak ona garip gelmişti ama hayatına devam etme ve yeni bir başlangıç yapma zamanının geldiğini biliyordu. Hayat sigortası parasını almak kolay olmamıştı. Polis, sahte güvenlik sertifikalarından Rob'un sorumlu olduğu sonucuna varmış ve kendi canına kıyıp kıymadığına dair sorular ortaya atılmıştı. Birçok telefon görüşmesi ve bir sürü evrak işinden sonra sigorta şirketi nihayet ödemeyi yapmıştı. Jen kırsal kesimde küçük bir yazlık bulmuş ve sigorta parasıyla burayı satın alabilmişti. Çatı katı hâlâ Jen'e aitti ama binayla ilgili sorunlar giderilene kadar satılamazdı. Tamir masraflarını kimin karşılayacağı konusundaki yasal çekişmeler muhtemelen uzayıp gidecekti.

Annesini kolayca ziyaret edebilmek için yakınlardaki bir bakım evine yerleştirmiş ve emlakçı olarak yerel bir iş bulmuştu. Maaşı ve komisyonu çocuk bakımını ve annesinin bakım evi masraflarını tam olarak karşılamıyordu ama maaşı artana kadar sigorta parasıyla açığı kapatacaktı. Yeniden çalışmayı ve yerel mülkleri satmaya başlamayı dört gözle bekliyordu.

Jen şöminenin üzerine koyduğu fotoğraflara baktı. Çoğunlukla kendisinin ve çocuklarının fotoğraflarıydı. Ama Rob'un da olduğu bir fotoğraf vardı - sahilde birlikte geçirdikleri son gün çekilmişti. Herkes gülümsüyordu. Acı tatlı bir anı.

Jen son karton ambalaj kutusunu da katlayıp arka odaya koydu. Natasha ve Amy bu akşam yeni evini kutlamak için geleceklerdi ve Jen'in hazırlanması gerekiyordu.

Akşam 7'de kapı çaldı ve işte oradaydılar.

Natasha'yı garip bir şekilde kucakladı. "Merhaba," dedi Natasha usulca. Onu görmeyeli iki hafta olmuştu. Jen ve Natasha'nın ilişkisi Rob'un ölümünden kısa bir süre sonra sona ermişti. Natasha Rob öldükten sonra endişelenmiş, fark edileceklerinden korkmuş ve suçluluk duygusuna kapılmıştı. Aralarındaki kıvılcım çabucak sönmüştü. Birbirlerine yaptıkları korkunç şeyi hatırlatırken birlikte olmak zordu. Jen bununla yaşayabileceğini düşünmüştü ama bazı günler hala kabuslar görüyor ve soğuk terler içinde uyanıyordu.

Amy içeri girerken, "Eviniz harika," dedi. Artık hiçbir kıskançlık belirtisi yoktu. Amy artık bambaşka bir insandı. İngiltere'ye ilk döndüğünde, Beddow'lardaki yangından ve Rob'un kaybolmasından sorumlu tutulmaktan korkmuştu. Natasha gibi o da suçluluk duygusuna kapılmıştı. Ama kimse Rob'un kaybolmasını ya da yangını Amy ile ilişkilendirmemişti. Beddow'lar polise yangını Bayan Beddow'un yanlışlıkla kendisinin çıkardığını söylemiş ve polis de daha fazla araştırma yapmamıştı.

Aylar geçtikçe Amy kendine daha fazla güvenmeye başlamıştı. Bir yatırım bankasında kişisel asistan olarak iş bulmayı başarmış ve Londra'nın daha ucuz bir bölgesinde tek başına bir stüdyo daire kiralamıştı. Fransız yetkililer Gemma'ya DNA testi yapılmasını kabul edip onun annesi olduğunu doğruladığından beri çok daha mutluydu. Geçen ay ilk kez onu ziyarete gitmişti ve şimdi onun hakkında konuşmayı bırakmıyordu. Gemma beş yaşında, enerji ve eğlence dolu, kocaman gözlü, muhteşem bir çocuktu,

çamurda oynamayı seven bir çocuktur. Amy, Fransız yetkililer onay verir vermez onu İngiltere'ye geri getirmeyi planlıyordu. Gemma İngiltere'ye vardığında zaten evcil bir kedi için feryat ediyordu.

Jen her şeye rağmen Amy için mutlu hissediyordu. Çocukları için her şeyi yapma dürtüsünü anlıyordu ve Amy'nin geçmişi geride bırakmasından memnundu.

"İçeri gel," dedi Jen. "Sana etrafı göstereyim.

Onlara büyük bir tur attırdı, çocukların yatak odalarını, salıncaklı ve kaydıraklı küçük bahçeyi gösterdi.

"Mutlu görünüyorsun Jen," dedi Natasha.

"Öyleyim," dedi Jen. Onu mutlu eden hiçbir zaman Rob olmamıştı, sadece sağladığı güvenlik olmuştu. Ve şimdi kendisi için de buna sahipti. Gelecek hafta yeni işine başlayacaktı ve bankada kendini rahat hissetmesine yetecek kadar parası vardı. Kendisi ve çocukları için geleceği, her zaman istediği hayatı güvence altına almıştı. Çocukluğundan beri hayalini kurduğu her şeye sahipti. Ve şimdi hepsine sahipti.

Kabuslar dışında hayatı kaygısızdı. Her şeye rağmen Jen, Rob'un bir gün yine kapısına dayanacağından ve paradan payını isteyeceğinden korkuyordu. Londra'da gittiği spor salonunda Rob'un yapısında ve kıvrıcık siyah saçlarında bir adam gördüğünde iki kere düşünmüştü. Onun yüzünü otuzlu yaşlarının ortalarında işe giden takım elbiseli her erkekte görmüş, onu tren istasyonlarındaki kalabalıkta ve yerel haberlerin arka planında gördüğünü düşünmüştü. O her zaman orada, zihninde olacak, ona musallat olacaktı.

Ama kâbuslar özgür olmak için ödenmeye değer bir bedeldi. Kendisi olmak için özgür, yeniden başlamak için özgür. Sonunda kontrol tekrar ondaydı ve bundan bir daha asla kimse için vazgeçmeyecekti.

* * *

Kocamın İlişkisi'nde Jen'in sayfaları çeviren intikam planına kapıldıysanız, Ruth'un inanılmaz psikolojik gerilimi [Yeni Kız](#)'ı kaçırmayın.

Buradan alın veya özel bir alıntı için okumaya devam edin.

THE NEW GIRL

A TOTALLY ADDICTIVE PSYCHOLOGICAL THRILLER WITH A HEART-
STOPPING TWIST

Geçmişimden kaçabileceğimi sanmışım. Yanılmışım.

PROLOGUE

Ahşap kulübenin penceresinden dışarı, puslu karanlığa baktı. O artık gitmişti ama geri gelebilirdi. Dışarıda mı daha güvendeydi yoksa içeride mi? Gülen çocukların fotoğrafları duvarlardan onunla alay ediyordu. Her yerde başkalarının mutlu tatillerini hatırlatan şeyler vardı: arkadaki platforma tünemiş bir jet-ski, şnorkellerle dolu bir rafta yalnız bir frizbi, parmak arası terlikler ve güverte ayakkabılarıyla dolu bir ayakkabılık.

Üstünde bir raf dolusu alet vardı. Çekiçler. Tornavidalar. Koli bandı. Nefesini düzene soktu. Gerekirse ona zarar vermek için bunları kullanabilirdi.

Bir tornavida kaptı ve kapıyı dışarıya doğru iterken sıkıca kavradı, kalbi çarpıyordu. Bir an hareketsiz kaldı, gözleri sağa sola daldı, silahı önünde tutuyordu. Sadece kendi hırıltılı nefeslerini duyabiliyordu. Dışarıda başka kimse yoktu.

Önünde gölün belli belirsiz çizgilerini seçebiliyordu, buraya gelmesinin nedeni de buydu; tekneye binme vaadi. Ne kadar da kolay büyülenmiş, diğerlerinden uzaklaşmıştı.

Arkasında kilometrelerce uzanan bir orman vardı. Medeniyete giden bir yol vardı. Daha önce sarhoş ve gülerek bir maceraya atılmıştı.

O yoldan geri dönmek zorundaydı. Artık telefonu yoktu. Bir noktada kaybetmişti ya da o almıştı, hangisi olduğundan emin değildi. Bunun yerine ay ışığında kendine rehberlik etmek zorundaydı. Karanlık ormanda ilerlerken kadife ayakkabılarından çamur sızıyordu. İnce kırmızı elbisesi

Kutlama için çok uygun olan bu şey, artık bir parça malzemeden daha fazlası gibi geliyordu.

Ayağının altında bir dal kırıldı ve kalbi yerinden fırladı. Çok gürültü yapıyordu. Eğer adam buradaysa, onun tam olarak nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Onu bulurdu.

Bunun olmasına izin veremezdi. Ne olursa olsun ilerlemeye devam etmeliydi. Ormandan çıkmak zorundaydı. Ama çoktan yönünü şaşırmişti. Dönüş yolunu hatırlayamıyordu. Kısa bir mesafe ötede partinin hâlâ devam ediyor olacağını biliyordu. Yardım istemek için oraya gitmesi gerekiyordu.

Bir ağaç köküne takılarak bir açıklığa doğru tökezledi. Bunu hatırlamıyordu, bu yoldan geldiğini hatırlamıyordu.

Sesi ormanda yankılandı ve kadın donakaldı. "İşte buradasın.

Bir an sonra onu gördü, ağaçların arasında uzun ve geniş bir şekilde duruyordu, kot pantolonu ve polo tişörtü lekesizdi.

Kadın koşmaya başladı ama adam kolundan tuttu.

İğrenerek ona baktı. "Çamura bulanmışsın. Daha önce fark etmemişti, kaçmaya o kadar odaklanmıştı ki, ama şimdi çıplak bacaklarına yapıştığını hissedebiliyordu.

"Ben-" Korkudan titriyordu, çaresizce ondan uzaklaşmak istiyordu. Ama kapana kısıldığını biliyordu.

"Boş ver. Seni temizleyip partiye geri götürmeliyiz. Sonra sırtıttı, sanki bu işte birliktymişler gibi, sanki kulübede olan her şey aralarında bir şakaymış gibi. Boğazında safranin yükseldiğini hissetti.

"Eğer şimdi geri dönersek," dedi, "o zaman kimse gittiğimizi fark etmez bile. Kolunu canını acıtacak kadar sert bir şekilde sıktı. Kız irkilerek ondan uzaklaşırken kalbi hızla çarptı. Adam onun korkusuna gülümsedi, eğleniyordu, sonra onu kendine çekti, bayat nefesi yüzündeydi. 'Bu kadar endişeli davranma. Kimseye söylememize gerek yok. Aniden onu bıraktığında gözleri sertleşti ve kız geriye doğru sendeledi. 'Herhangi bir üzüntüye neden olmak istemeyeceğini biliyorum. Bu bizim sırrımız olabilir.

CHAPTER 1

Sophie, Charlie'nin anahtarını kapıda duydu ve dizüstü bilgisayarını kapatıp günün büyük bölümünde üzerinde çalıştığı iş başvurusunu kapattı. Dairelerinin altındaki balık ve patates kızartması dükkânının dışında turistlerin gülüşüp sohbet ettiklerini duyabiliyordu ve deniz kıyısındaki kafede sıcak içecek servisi yapmaktan bugün izinli olduğu için minnettardı.

"İyi bir gün müydü? Charlie sordu ve kadın onun elinin ağırlığını omzunda hissetti, parmaklarının altında ve tulumunun kumaşında işten eve taşıdığı yağ ve tutkalın kokusunu aldı.

"Evet," dedi, adam eğilip yanağına bir öpücük kondururken, kirli sakalı tenini sıyrıyordu. Islık çalarak soyunmaya başladı. Adam duşu açtığı anda suyun vınlamasını duydu.

Bu gece onu dışarı çıkaracaktı, yıldönümleri için. On dört yaşındayken, güneş batarken denize bakan bir kayanın üzerine oturduklarında onu öpmesinin üzerinden on yıl geçmişti. Kendini özel hissetmişti ve havadaki deniz tuzunun tadını ve onun eski deri ceketine sinmiş bayat duman kokusunu hatırlayabiliyordu.

O duştayken telefonunu eline aldı ve Google'da kendi adıyla ilgili çıkan uyarıyı iki kez kontrol etti. Bu, durdurabilmeyi dilediği günlük bir ritüeldi. Onu takip eden web siteleri yıllar önce ortadan kaybolmuştu ama yine de her ihtimale karşı kontrol etme zorunluluğu hissediyordu. Geri gelmelerinden, hakkında yazdıkları korkunç şeylerin herkesin görebileceği şekilde orada olmasından korkuyordu.

Sonuçlara göz atarken nefesini tuttu. Bugün bir Sophie Williams tehlikeli araç kullanmaktan mahkemeye çıkmıştı. Başka bir Sophie Williams yerel bir sanat yarışmasını kazanmasını kutlamıştı. Onun hakkında hiçbir şey yoktu. Kendini tekrar normal nefes almaya bıraktı. Sophie Williams bu kadar yaygın bir isim olduğu için şanslıydı. Arkadaşlarının ve ailesinin böylesine bir bilgi denizinde nefret dolu web sitelerine rastlaması pek olası değildi ve şimdi o kadar çok zaman geçmişti ki, ona ne olduğunu bilenler bile unutmuş olabilirdi. Hâlâ geçmişe takılı kalan, hâlâ kontrol eden sadece kendisiydi.

Yeni bir şey olmadığından emin olunca gardırobuna gitti ve her zaman özel günlerde giydiği güvenilir elbisesini çıkardı: teyzesinin altmışıncı doğum günü; kafedeki kızlarla kasabada bir şeyler içmek; en eski arkadaşı Keely ile nadiren akşamüstü çayı içmek. Deniz mavisiydi ve üzerinde siyah bir çiçek deseni vardı; karnını ve sarkık kollarını gizliyordu. Bu gece Charlie'ye Londra'da iş aradığını söyleyecekti. Charlie'nin Dorset'te, büyüdükları yerde kalmak istediğini biliyordu ama Dorset'te çok fazla reklam ajansı yoktu ve hepsi tarafından reddedilmişti. Eğer sektörde bir yer edinmek istiyorsa Londra'ya gitmesi gerekiyordu. Üniversitede başına gelenlerden sonra oraya geri dönmek istememişti ama şimdi korkularını bir kenara bırakmış, adını öne çıkarmak için kendini zorluyordu. Online pazarlama diplomasının, yarıda bıraktığı Güney Londra Üniversitesi'ndeki diploması kadar önemsenmeyeceğini biliyordu ve şansını en üst düzeye çıkarması g e r e k i y o r d u . Annesinin kolyesini taktı, hassas kopçasını dikkatle düzeltti. Annesi beş yıl önce öldüğünden beri, özel günlerde hep ona ait bir şey takmaya çalışırdı; bir kolye, bilezik ya da yüzük. Gümüşü teninde hissetmek hoşuna g i d i y o r d u , bir zamanlar annesinin tenine de aynı şekilde dokunduğunu biliyordu. Aynanın önünde dururken, güneş yatak odasını ıslık ıslık aydınlatırken, Sophie kendini umutlu hissediyordu. O uzun zamandır sahip olmadığı bir amaç duygusuna sahipti.

Restoranın pencere kenarında oturup güneşin denizin üzerinden batışını izlerken Charlie, "Birlikte olmamızın üzerinden on yıl geçtiğine inanamıyorum," dedi. Arkalarında mutfakın kapısı açıldı ve siparişleri yetiştirmek için acele eden garsonlar birbirlerine bağırırken bir gürültü patlaması oldu.

"Ben de öyle," dedi Sophie. Son on yıldaki hayatı daha büyük olaylarla noktalınmıştı: annesinin ölümü, üniversiteyi bırakması, babasının düşüp yaralanması. Charlie her zaman yanında olmuştu ve ona minnettardı. Ama yılları saymamıştı ve şimdiden ona ulaştıklarını fark ettiğinde şaşırılmıştı.

Uzanıp onun elini tuttu, önlerindeki masanın üzerinde duran mum titriyordu. Kendini gerçeküstü, romantik bir peri masalı gibi hissetti. Kendini ondan garip bir şekilde uzak hissediyordu, sanki hiç orada değilmiş gibi, sanki sahneyi yaşamak yerine bir filmde izliyormuş gibi.

Charlie elini bırakıp manzarayı işaret ederek, "Her şey kapımızın önündeyken neden birileri yurtdışında tatil yapmaya zahmet eder anlamıyorum," dedi.

"Çok güzel," diye kabul etti Sophie. "Ama ben seyahat etmek, dünyayı görmek istiyorum. "Bütün dünya burada.

Balığı keserken bıçağını biraz daha sıktı. 'Dahası da var, değil mi? Başka kültürler, başka tarihler.

"Sanırım öyle. Konuyu değiştirdi, farklılıklarının altına bir çizgi çekti. "Peki bugün neler yaptın?

Derin bir nefes aldı. "İş başvurularında bulunuyordum," dedi.

"Bu iyi. Turistlerin olmadığı kış mevsimi için bir şeylere ihtiyacın olacak. Çalıştığı kafe kış sezonu için kapanmıştı. Yerli halk pahalı paniniler ve makine yapımı kahvelerle ilgilenmiyordu ve yazın çok güzel olan teras, rüzgar ve yağmurda distopik bir havaya bürünüyordu. Son birkaç kış boyunca yerel pazarlama işleri aldı, yerel kuru temizleme şirketi için el ilanları tasarladı ve dağıttı, feribot şirketi için marka geliştirdi ve turizm ofisi için bir reklam kampanyası üzerinde çalıştı. Serbest çalışmalarını sergilediği kendi web sitesini kurmuştu ama yine de yeni projeler almak zordu.

'Artık nihayet diplomamı aldım ve bunu iyi bir şekilde kullanmak istiyorum' dedi.

'Harika. Eminim yerelde bir sürü iş vardır,' dedi sivri bir şekilde.

Sophie yutkundu. "Hayır, yok. İnanın bana, baktım. Başvurduğum işlerin çoğu Londra'da.

Charlie kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Neden? Londra çok pis ve kirli. Oradan nefret ettiğini sanıyordum. Asla geri dönmek istemediğini. Olanlardan sonra olmaz. Oraya geri dönersen seni koruyamam.'

Sophie yutkundu. Charlie'nin haklı olduğunu biliyordu; asla geri dönmeyeceğini söylemişti. Dorset'e titreyerek ve panik içinde dönmüş ve Charlie'yi yanında istemişti. Onun fiziksel varlığı kendini daha güvende hissetmesini sağlamıştı. Ona bir yabancı tarafından şiddetle soyulduğunu ve bunun kendisini dehşete düşürdüğünü söylemişti. Ona gerçeği söylemeye dayanamamıştı.

Londra'da çalışmak istememesi Charlie için her zaman uygun olmuştu. Onu korkularıyla yüzleşmesi için hiç cesaretlendirmemişti; olduğu yerde kalmasından, kafede çalışmasından çok memnundu. Uzandı ve onun eline dokundu. 'Bak, o kadar da kötü olmayacak. Bir süre ayrı yaşayabiliriz. Ben üniversitedeyken yaptığımız gibi. Birbirimizi her hafta sonu görebiliriz. Sophie pencereden dışarı baktı. Güneş batmıştı ve karanlık denizi süsleyen teknelerin titrek ışıklarından başka bir şey yoktu. "Benim için yaptığın her şeye minnettarım, Charlie," diye ekledi.

Charlie onun elini tuttu. "Şimdi bunu konuşarak akşamımızı mahvetmeyelim. Ona gülümsedi. "Ayrıca, sana bir sürprizim var. Ne olduğunu öğrendiğinde Londra hakkındaki fikrini değiştireceğini düşünüyorum.

Eve dönüş otobüsünde Sophie başını cama yasladı, şaraptan sersemlemiş ve üç çeşit yemekten tıka basa doymuştu. Sahil boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyen kötü yüzeyli yolda ilerliyorlardı.

"Sürprizin için hazır mısın? Charlie aniden onu düşüncelerinden çekip çıkardı.

'Oh, Charlie - yeterince şey yaptın. Yemek mükemmeldi.' Yarısını ödemeyi teklif etmişti ama Charlie buna izin vermemişti. Ona karşı daha fazla borçlu hissetmek istemiyordu.

Charlie otobüsü durdurmak için zile bastı ve onu kapılara doğru aceleyle götürdü.

"Neden burada iniyoruz?"

"Göreceksiniz.

Evlerinden hâlâ birkaç kilometre uzaktaydılar. Soğuk gece esintisi Sophie'nin saçlarını yüzüne savurdu ve şalını daha sıkı sararak titredi. Etrafta başka kimse yoktu, sadece nefes alış verişlerinin, kaldırımdaki ayak seslerinin ve hafif rüzgârın sesi duyuluyordu. Köyü tanıdı; Charlie'nin büyükbabasının ölene kadar yaşadığı yerdı burası. Charlie'yle ilk öpüştükleri تنها kayalıkların yakınındaydılar.

Küçük bir tepeye doğru yürüdüler, Sophie'nin yüksek topuklu ayakkabıları engebeli kaldırımda tökezlerken ayak bileklerine sürtünüyordu. Eğer onların

herhangi bir mesafeyi yürüyecek olsaydı, spor ayakkabılarını getirmiş olurdu. "Uzak mı?

"Sadece biraz daha ileride.

Adam onu yukarıya doğru kıvrılan ışıksız bir yola götürdü ve gözleri her iki taraftaki çalılara kayd. Kan kulaklarına hücum ederken korkusunu yuttu ve sağ eliyle sol bileğine üç kez vurdu. Bu, gergin olduğu zamanlarda onu sakinleştiren bir ritüeldi. Charlie yanındayken korkusunun tamamen mantıksız olduğunu kendine hatırlattı.

Eski bir taş kulübe tepenin zirvesine tünemiş, gece gökyüzüne karşı silüet oluşturunuyordu. Üst katta, sanki evde biri varmış gibi ışıklar yanıp sönüyordu. Sophie'nin evi tanınması bir saniye sürdü. Charlie'nin büyükbabasının vasiyeti üzerine Charlie'nin annesine miras kalmıştı. Charlie'nin büyükbabası altı çocuklu bir ailenin çocuğu olarak bu kulübede doğmuş ve yıllar sonra orada tek başına ölmüştü.

"İşte geldik," dedi Charlie gülümseyerek. Sesi, kulübenin hemen arkasından gelen denizin uğultusu karşısında boğuklaşmıştı. Bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı ve ışığı yakmak için içeri uzandı.

"Annem burada yaşayabileceğimizi söylüyor," dedi yüzünde kocaman bir sırıtişla. Sophie gülümsemeye zorlarken aklına iş başvuruları geldi.

'Vay canına,' dedi.

Koridorda inşaat malzemeleri ve büyükbabasının eşyalarının gelişigüzel bir karışımı vardı; sararmış kitap yığınlarının üzerinde tehlikeli bir şekilde dengelenmiş boya kapları, duvara yaslanmış bir merdiven.

Charlie gururla, "Üst katı yapıyorum," dedi, "ama alt kata henüz başlamadım. Onu, çiçekli koltukların kayalık sahile bakan veranda kapılarını işaret ettiği oturma odasına götürdü. Bir baston koltuğa yaslanmıştı ve Sophie orada yaşamış olan adam için bir keder duydu. Düştükten sonra hâlâ düzgün yürüyemeyen kendi babasını düşündü.

Mutfakta, bazı düğmeleri kırılmış paslı bir ocak, kocaman bir lavabo ve kapakları menteşelerinden sarkan, buğulu şarap kadehleri ile kuru fasulye ve mısır tenekelerini ortaya çıkaran iki üst dolap vardı. 'Bunların hepsini söküp yeni gibi yapabiliriz,' Charlie dedi.

Sophie tekrar, "Vay canına," dedi ama midesi gurulduyordu. Duvarların üzerine kapanmaya başladığını hissedebiliyordu, Londra uzak bir rüyaydı. Onun yerine

büyüdüğü yerden birkaç mil uzakta, evcillığe hapsolmuştu. Bu Charlie'nin hayali olabilirdi ama onun değildi.

Onun elini tuttu. "Sana üst katı göstereyim. Yıpranmış yeşil halıdan yukarı tırmanırlarken avuçları ter içindeydi. Bir örümcek ağı çıplak koluna değdi ve onu kenara süpürdü.

"Unutma, Londra'da bir iş bulmayı planlıyordum," dedi usulca. Bunu söylerken kendini hasta hissetti, sanki umutlarını yıkmadan önce ona biraz daha zaman tanımalıydı. Ama dürüst olmak zorundaydı.

Adım atarken durakladı.

'Sanırım başvurularınızı geri çekmeniz gerekecek. Artık istediğimiz her şeye sahibiz. Artık bir ev almak için boğaz tokluğuna çalışmamıza gerek yok. Burada bir evimiz var. Adamın yüzündeki ifadeyi göremiyordu ama ağır nefes alışını duyabiliyordu.

Charlie onun eline uzandı ve onu merdivenlerin başına doğru çekti. "Bunu şimdi tartışmayalım. Ama Sophie, evin ve Charlie'nin beklentilerinin ilmiğinin boynunu sıktığını hissetmeye başlamıştı bile.

Üst katta, kokular tarafından saldırıya uğradı. Yeni boya, altta yatan rutubet tabakasını ince bir şekilde gizliyordu. Başka bir şey daha vardı, sanki Charlie etrafa bir şey püskürtmüş gibi daha az aşındırıcı bir çam kokusu. Ona banyonun temizlenmesi gerektiğini söyledi ve sonra onu arka yatak odasına götürdü.

Yeni sarıya boyanmıştı ve tepesinde dinozorlarla tek boynuzlu atların garip bir karışımı olan tuhaf bir bordür vardı.

"Bunu çocuklar için dekore ettim," dedi. 'Muhtemelen iki çocuğumuz olacağını düşündüm, bu yüzden unisex yaptım. Paylaşabilirler. Büyüdüklerinde ranza da alabiliriz.

Onu hiç dinlemedi, her zaman onun da kendisiyle aynı şeyi istediğini varsaydı. Ona çocuk isteyip istemediğinden emin olmadığını söylemişti ve kesinlikle şimdi de istemiyordu. Önünde koca bir hayat vardı.

"Çocuk isteyip istemediğimden emin değilim, biliyorsun.

'Ama bunu büyükbabam ölmeden önce, mirastan önce, bu evden önce söylemiştin. Ben sadece paramız yetmediği için böyle söylediğini sanıyordum.

'Öyle değil... Sadece önce hayatımı yaşamak istiyorum. Yuva kurmadan önce.

'Burada ihtiyacımız olan her şeye sahibiz. Güneş, deniz, ailelerimiz, bu ev.

Ama Sophie şehrin hareketliliğini hissetmek, daha büyük bir şeyin parçası olmak istiyordu. Spontane bir şekilde sinemaya ya da tiyatroya gitmek istiyordu.

en yakın kasabaya gidiş dönüş üç saatlik bir yolculuk planladı. Tamamen farklı bir hayat istiyordu.

Kollarını ona doladı. "Bu Londra'yla mı ilgili? Orasının sana göre olduğunu sanmıyorum. Orada kendini güvende hissetmedin. Okulda falan da iyiydin ama üniversiteyi bıraktın. Gerçekten kariyer sahibi bir kız değilsin, değil mi?"

O kadar çok çalıştığı internet diplomasını düşünerek yüzünü buruşturdu. Adam bunun sayılmadığını düşünüyor gibiydi. "Biliyorsun, her zaman reklamcılık alanında çalışmak istemişimdir. Çocukken bile reklamlara takıntılıydı; cesur renklerine, daha iyi bir hayat vaat etmelerine. Genç bir delikanlıyken annesiyle televizyon izlerken bir oyun oynarlar, reklamı yapılan ürünü ilk kimin tahmin edeceğini görürlerdi. Annesi her zaman kazanırdı.

"Artık büyüdüğünü sanıyordum," dedi. "Ve bütün bunları senin için yaptım. Odayı işaret etti ve Sophie daha fazla minnettar olmadığı için kendini suçlu hissetti. Gözlerinde yaşlar birikmeye başladı ve evden kaçmak, başka biri olma, Charlie'nin onlar için istediği hayata uyma yönündeki tüm bu baskıdan uzaklaşmak için bir dürtü hissetti. Ama o kaldı.

"Ve şimdi," dedi Charlie, sanki az önce yaptıkları konuşma hiç olmamış gibi, "seni ana yatak odasına götüreyim. Onu güçlü kollarına aldı ve yandaki kapıdan içeri taşıdı. Titreyen pilli çay lambaları yatağın etrafını sararak mum ışığı yanılısaması yaratıyordu. Oda gökyüzünü yansıtan soluk bir maviye yeni boyanmıştı.

"Bu gece burada uyuyabileceğimizi düşünmüştüm. Başıyla metal çerçeveli, buruşuk, beyaz, yeni yıkanmış çarşafarla kaplı yatağı işaret etti. Yatağın büyükbabasına ait olup olmadığını merak etti. 'Yeni hayatımızın başlangıcı,' dedi.

Pencereye gitti ve açtı, bahçenin hemen ötesindeki denizin sesini dinledi. Bunu yapamayacağını, Charlie'yle birlikte olamayacağını fark etti. Onunla bu evde yaşamak, çocuk sahibi olmak istemiyordu. Kulübeyi onarmak için harcadığı çaba, kendisini kapana kısılmış hissetmesine neden oluyordu.

Döndü. "Charlie," dedi, elinden geldiğince nazikçe.

Yerde yatıyordu. Tek dizinin üstünde. Kız yutkundu.

Adam yüzük kutusunu açtı ve ona doğru uzattı.

"Sophie - benimle evlenir misin?"

CHAPTER 2

Sophie gözlerini Charlie'ye dikmiş, onun cevabını merakla bekliyordu. Yüzük parıldıyordu. Pencerenin dışında dalgalar kayalıklara vuruyordu. Bu mükemmel bir evlenme teklifi olabilirdi ama göğsü sıkışıyor ve nabızı hızla atıyordu. Geleceği gözlerinin önünden geçti: Charlie ile bir evlilik, çocuklar, bu evde, büyüdüğü yere çok yakın olan bu köyde ölene kadar yaşamak. Onun gölgesinde yaşamak, onun çabuk öfkelenmesinin etrafında dolaşmak.

Kendini baygın ve sersemlemiş hissediyordu, şarap vücudunu sarmış, düşüncelerini yavaşlatmıştı.

"Charlie-" dedi, sesi yumuşaktı. Kalbi göğsünde çarpıyordu. Hayır diyemezdi, onun için yaptığı onca şeyden sonra bunu ona yapamazdı. Ama evet de diyemezdi. Bu akşam onun için bazı şeyleri netleştirmişti. Tamamen farklı hayatlar yaşamak istiyorlardı.

"Ağlıyorsun," dedi, ayağa kalktı ve parmak uçlarıyla gözlerindeki yaşları nazikçe sildi.

Adam ona sırtıttı ve kadın onun duygularına yenik düştüğünü ve konuşamadığını düşündüğünü fark etti.

Kelimeleri çıkarmaya çalışarak başını salladı. "Charlie-"

"Bu bir evet mi o zaman?"

Kutudan yüzüğü çıkardı ve mavi bir taşın etrafına yerleştirilmiş elmaslardan oluşan bir kümeyi kızın eline doğru tuttu. Bir servete mal olmuş olmalıydı. Kadın elini çekti.

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam, Charlie. Çok üzgünüm."

Gülümsemesi kendi içine çöktü ve gözleri karardı. "Ne demek istiyorsun?" Ellerini birbirine kenetleyerek ona doğru bir adım attı. Onu öfkesini kontrol etmeye çalıştığını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Pencereye doğru geri çekildi, rüzgâr tepedeki boşluktan eserek saçlarını kaldırdı.

'Bak, gitmem gerek. Yarın konuşuruz.'

"Hayır, gitme, bunu halledebiliriz. Adam kızın kolunu tuttu ve kız ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adamın parmakları kızın teninde sıkılaştı.

"Charlie-

'Neyin var senin? Evi senin için hazırlamak için yıllarımı harcadım.'

"Biliyorum. Ve özür dilerim. Onu kızdırmamak için sessizce konuştum. Daha ileri. "Beni bırakabilir misin?

Aniden elini bıraktı, bunu yaparken kolunu savurdu ve onu göğsünden yakalayarak yere düşürdü. Yavaşça ayağa kalktı, içinde öfke birikiyordu. Adam onun kararını kolaylaştırmış, doğru şeyi yaptığını onaylamıştı.

"Ben gidiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Yatağı tekmelerken, "İyi ki kurtuldum," diye mırıldandığını duydu. Ama o çoktan merdivenleri yaralamıştı bile, bayat kulübeden çıkıp temiz deniz havasını ve kendi özgürlüğünü içine çekmeyi arzuluyordu.

Sophie ertesi sabah martı sesleriyle uyandı. Gözlerini açtığında, yatağının başucundaki annesinin fotoğrafının ve dolup taşan ahşap kitaplığın rahatlatıcı bir şekilde tanıdık geldiğini gördü. Charlie'yle paylaştığı balık ve patates kızartması dükkanının üstündeki dairede değil, çocukluğunun geçtiği yatak odasında idi. Penceresinin dışında, kaya havuzlarında yengeç avlayan çocukların çığlıklarını duyabiliyordu.

Sabahlığını giydi, manevralarla babasının merdiven asansörünün yanından geçti ve aşağı indi.

Mutfığa girerken, "Günaydın baba," dedi.

"Dün gece geldiğini duydum," dedi elindeki kâğıdı bırakarak. Ona endişeyle baktı, bir açıklama bekliyordu.

"Uyandırdıysam özür dilerim.

Başını iki yana salladı. "Merak etme. Her şey yolunda mı? Charlie'ye bir şey mi oldu?"

Sophie iç çekti. "Biz ayrıldık.

Babası ellerini birbirine kenetledi. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Bir fincan çay ister misin?" diye sordu. Stresle başa çıkma yöntemi hep buydu. Bir fincan çayın her şeyi düzeltebileceğini düşünürdü.

"Evet, lütfen. Yavaşça ayağa kalktı ve topallayarak çaydanlığın yanına gitti. Bacağı düştükten sonra asla iyileşmemiştir ama bağımsızlığını kaybetmemeye kararlıydı ve evdeki tüm günlük işleri yapmak için kendini zorluyordu. Onun kendi çayını yapmasına asla izin vermedi.

Çaydanlığın kaynamasını beklerken, babası elini onun omzuna koydu. "Bunu beklemiyordum," dedi. "Charlie'yi her zaman sevmişimdir.

Sophie başıyla onayladı. Charlie ve babası her zaman iyi geçinmişlerdi ve hatta Charlie, tesisatçı olarak ıraklık eğitimini tamamlamadan önce bir süre babasına tamir işlerinde yardım etmişti.

"Hafta başında onu gördüm, biliyorsun. Büyükbabasının evini ikiniz için düzenlediğini söyledi. Çok hoş bir aile evi olacağını düşündüm.

'Birileri için işe yarayacaktır. Sadece benim istediğim bu değil. Bunu yüksek sesle söylediği için rahatlamış, sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi hissetti.

Adam başıyla onayladı ve ona çayını getirdi. "Ne istiyorsun?" dedi nazikçe.

Ona gülümsedi. "Londra'ya geri dönmek, orada bir iş bulmak istiyorum.

Yavaşça başını salladı, yüzünde gurur ve endişe karışımı bir ifade vardı. "Dönmeye hazır hissediyor musun?" dedi.

Başını salladı.

Onun kolunu sıktı. 'Farklı bir şeyler istediğini hep biliyordum. Annen üniversiteden sonra taşınacağını, bir kariyer istediğini söylemişti. Ama o öldükten ve sen Londra'dan ayrıldıktan sonra... artık aynı şeyleri istediğinden emin değildim.

Sophie ona gülümsedi. "Reklamcılık alanında bir kariyer yapip yapamayacağımı gerçekten görmek istiyorum.

"Eminim yapabilirsin, aşkım," dedi, gözlerinde yaşlarla. "Annen seninle gurur duyardı.

Sophie de gözlerinde yaşlar oluştuğunu hissetti ve bir an tereddüt etti. Babası düştüğünden beri onun için endişeleniyordu. "Tek başına iyi olacak mısın?" diye sordu kararsızca.

"Elbette," dedi. 'Ben iyi olacağım. Sen Londra'ya git.

Gözyaşlarının arasından ona gülümsedi. Artık Charlie'den kurtulmuştu ve gitmek için babasının onayını almıştı. Şimdi tek yapması gereken bir iş bulmaktı.

Sophie, kafedeki mesaisinden sonra en eski arkadaşı Keely ile deniz kıyısında buluştu. Her ikisi de ailelerinin telefon konuşmalarına kulak misafiri olmasından endişe duyarak, gençken her zaman buluşmak için evlerinden ayrıldıklarında yaptıkları gibi su kenarında yalınayak yürüdüler. Sophie ona Charlie'nin evlenme teklifini anlattığında Keely'nin ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Ne dedin sen?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Kendimi çok kötü hissettim ama hayır demek zorundaydım. Sophie açıklarken kendini suçlu hissetti.

Keely yıllardır kendi eşinin evlenme teklif etmesini bekliyordu.

"Kendin için en iyi olanı yaptın," dedi Keely cesaretlendirici bir şekilde. 'Eğer doğru hissetmediysen, o zaman doğru değildi.

"Evet," dedi Sophie. 'Şimdiden kendimi daha özgür hissediyorum.

"İş başvuruları nasıl gidiyor? Keely sordu.

"Tamam," dedi Sophie. 'Londra'da pek çok reklam işine başvurdum. Ama mülakat alamıyorum. Diplomamı almam çok uzun sürdüğü için mi emin değilim.

'Bu senin suçun değil Sophie. Olanlardan sonra.'

Sophie iç çekti. Keely de gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Sophie ona anlatmaya cesaret edememişti. Keely, Sophie'nin soyulduğunu ve zaten kırılğan bir haldeyken, hâlâ annesinin yasını tutarken bu olayın onu uçurumun kenarına ittiğini düşünüyordu.

"Biliyorum," dedi Sophie. 'Sanırım Charlie kendimi aştığımı düşünüyor. Gerçekte olduğumdan daha iyi olduğumu düşündüğümü.

'Ona aldırış etme. Sadece kıskanıyor.'

'Belki de haklıdır. Bir yere varacak gibi görünmüyorum.'

"Sosyal medya üzerinden mi bakıyorsunuz yoksa sadece CV'nizi gönderip umut mu ediyorsunuz?

Sophie, "Günlerimi uzun başvuru formlarını doldurarak geçiriyorum," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, istedikleri şeylerin miktarına inanamazsınız.

"Hmm..." dedi

Keely. "Ne? Sophie

dedi.

'Biliyorsunuz, fark edilmek için gerçekten dışarıda olmanız gerekiyor. Ağ kurun. Sosyal medyayı kullanın. Keely sürekli Instagram'daydı, üç çocuğunun fotoğraflarını paylaşıyor ve en mükemmel manzaraların yerel turlarını sunan turizm işini yürütüyordu. Kendi hayatından yaşadıkları kasabaya kadar her şeyi cennet gibi gösteriyordu.

"Bilmiyorum. Sophie üniversiteden beri sosyal medyaya girmemişti. Hayatını herkesin görebileceği şekilde gözler önüne sermekten hoşlanmıyordu. Kimin baktığını asla bilemezsiniz.

Keely gülümseyerek, "Reklamcılık alanında çalışmak istiyorsan, kendini satabilmen gerekir," dedi.

"Haklısın. Sadece..."

"Sadece ne?"

Ama Sophie bulunmaktan korktuğunu, geçmişin onu yakalamasından korktuğunu açıklayamıyordu. "Bir bakacağım," dedi.

Keely güldü. 'Araştıracak mısın? Bundan o kadar kolay kurtulamazsın. Bu gece sana bir profil hazırlayacağım.

Yarım saat sonra Keely çocuklarının yanına dönmek zorunda kaldı. Sophie kendini daha sakin hissederek eve doğru yürüdü. Babasının evinin kapısını açtı ve ona seslendi. Cevap gelmedi. Dışarıda olmalıydı.

Mutfağa doğru gitti.

"Merhaba Sophie. Charlie babasının mutfak masasında oturmuş, pastırmalı sandviçini yerken onu bekliyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu.

'Bugün konuşabileceğimizi söylemiştin ama telefonlarına cevap vermiyordun. Senin için endişelendim. Baban dışarıdaydı, ben de kendimi içeri aldım.

Sophie yumuşak bir sesle, "Üzgünüm Charlie," dedi. "Bitti.

Ayağa kalktı. "Ama anlamıyorum. Senin için her şeyi yaptım. Evi. Yüzüğü. Daha ne istiyorsun?"

'Farklı şeyler istiyoruz. Birbirimizi aştık.

'Beni aştın demek istiyorsun. Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Ayağa kalktı, ona yaklaştı.

"Bak, Charlie. Gitsen iyi olur."

Ona dudak büktü. "Eğer ayrılıyorsak, bana borçlu olduğun parayı geri istiyorum.

Sophie kendini hasta hissetti. Charlie, Sophie'nin tüm kredi kartı borçlarını kapatmış ve babası için özel fizyoterapi masraflarını ödemişti.

Sophie ona küçük bir servet borçluydu. "Sana şimdi ödeme yapamayacağımı biliyorsun. En kısa zamanda sana geri vereceğim. bir iş buldum."

Başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Ona son bir kez küçümseyerek baktı. "Bana sandığından çok daha fazla ihtiyacın var Sophie," dedi ve çıkarken kapıyı arkasından çarptı.

* * *

Burada okumaya devam edin!

HEAR MORE FROM RUTH

Ruth Heald'dan daha fazlasını okumak için sabırsızlanıyorsanız ve bir sonraki unutulmaz psikolojik gerilim kitabı çıktığında ilk siz haberdar olmak istiyorsanız,

Buradan [kaydolun!](#)

E-posta adresinizi asla paylaşmayacağımıza ve sizinle başka bir nedenle iletişime geçmeyeceğimize söz veriyoruz.

BOOKS BY RUTH HEALD

[Kocamın İlişkisi](#)

[Laurel Sokağındaki Parti](#)

[Dadı](#)

[Yeni Kız Düğün](#)

[Sırrımı Biliyorum Üst](#)

[Kattaki Kadın Annenin](#)

[Hatası](#)

[27: Altı Arkadaş, Bir Yıl](#)

Sesli olarak mevcuttur

Laurel Sokağındaki Parti ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

The Nanny ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut) *The*

New Girl ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut) *The*

Wedding ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

I Know Your Secret ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut) *The*

Woman Upstairs ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut) *The*

Mother's Mistake ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

A LETTER FROM RUTH

Sevgili okuyucu,

Kocamın İlişkisi'ni okumayı seçtiğiniz için size kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi ve karakterleri her türlü çılgın duruma sokmaktan keyif aldım. Umarım bu yolculuktan gerçekten keyif almışsınızdır! Eğer beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Kocamın İlişkisi'ni beğendiyseniz, bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymak için sabırsızlanıyorum ve yorumlar yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak için büyük bir fark yaratıyor.

Okurlarımdan haber almayı seviyorum - Facebook sayfamdan, X, Goodreads veya web sitem aracılığıyla iletişime geçebilirsiniz.

En iyi

dileklerle,

Ruth Heald

www.ruthheald.com

THE PARTY ON LAUREL STREET

En iyi arkadaşım Gabbie'nin her şeyi var; güzel bir evi, hayranlık uyandıran bir kocası ve uğruna ölünecek bir yaşam tarzı. Ama şimdi kayıp. Ve kocam onu canlı gören son kişiydi...

Gabbie kaybolduğu an her şey değişti. Günler geçti ve hala ondan bir iz yok. Partiden kaçarken kocam **Luke'a** attığı o son bakışı düşünmeden edemiyorum. Çünkü o geceden beri bana karşı mesafeli. **Nerede olduğunu biliyor mu?**

Polis gelip Gabbie'nin resmen kayıp olduğunu ilan ettiğinde, bir zamanlar huzurlu olan sokağımız suç mahalline döner ve tüm gözler Luke'un üzerine çevrilir. **Onu canlı gören son kişi oydu...**

Çok korkuyorum. Luke için değil ama kendim için. **Çünkü bu bana yakın birinin ilk kayboluşu değil. Ve Gabbie bunu bilen tek kişiydi.**

Belli ki birileri yıllar önce başka bir partide yaşananların bedelini bize ödetmek istiyor. **Ve o meşum gecede yaşananların gerçekliği ortaya çıkmaya başladıkça, sormak zorunda kalıyorum - bir sonraki kaybolan ben mi olacağım?**

Lisa Jewell, T.M. Logan ve Claire McGowan hayranları için şok edici bir dönüşe sahip, tamamen vazgeçilemez ve sürükleyici bir psikolojik gerilim.

Buradan alın!

THE NANNY

Bebek Chloe'nin battaniyesine sarıldım, kaybolduğu geceyi hatırladıkça gözyaşlarım yüzümden akıyordu. Bir zamanlar evim dediğim apartmana baktığımda, burada bir daha asla hoş karşılanmayacağımı biliyordum. Bir hata her şeyi mahvetmişti.

David ve **Julie** ile küçük çocukları için dadı olarak çalışma işini kabul ettiğimde şansına inanmadım. Onlarla bağ kurdum **Chloe**'yi hemen sevdi ve onun için her şeyi yapardı. David'in gür, siyah saçlarına ve gülen gözlerine sahipti. Ona aşık oldum ve gelecek için heyecanlıyım.

Ancak korkunç bir hata Chloe'nin ortadan kaybolmasına yol açtığında, anında suçlandım. Kanıt olmadığı için işime son verildi ve hayatımı yeniden kurmaya çalışmak için evime döndüm.

Aradan yirmi yıl geçti ve ben hala olanları unutamadım. Artık kendime ait bir ailem var ve olabileceğim en iyi eş ve anne olmak için çok çalıştım ama kalbimi çalan çocuğu asla unutmadım.

Derken kapıma genç bir kadın geliyor ve ailemden sakladığım geçmişteki sır, bugünüme doğru savruluyor.

Kendime aşırı tepki verdiğimi söylemeye çalışıyorum. Ama önümdeki kadın David'e çok benziyor. Kim o ve neden burada? Ve eğer ben

Ona hoş geldin dediğimde hayatımın bir parçası olmak mı isteyecek, yoksa onu yok mu edecek?

Gece geç saatlere kadar okumanızı sağlayacak, bağımlılık yaratan bir psikolojik gerilim. Lisa Jewell, T.M. Logan ve Shalini Boland hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

THE WEDDING

Kartta sadece dört kelime yazılıydı. O seni sevmiyor.

Bugünün hayalini kuruyordum - on sekiz yıldır sevdiğim, çocukluk aşkım
Adam'la evlenmenin.

Mükemmel bir günün mükemmel bir kabusa dönüşeceğini fark etmemiştim.

Düğün davetiyelerini göndermek için çok heyecanlıydım, herkesin ismini
kalın krem kağıda güzel el yazısı ile dikkatlice yazdım.

Evliliğimizi mahvetmesi için birini davet ettiğimi bilmiyordum.

Şampanya kadehlerini tokuşturan sevdiklerimle birlikte 'evet' demek için
sabırsızlanıyordum.

Onlardan birinin bana zarar vermeye çalışacağını hayal bile edemezdim.

Hayatımızın geri kalanının ilk günü olması gerekiyordu.

Bunun bildiğim hayatımın sonu olacağını hiç düşünmemiştim.

Yeminlerimizi paylaşmamız, geleceğimize kadeh kaldırmamız
gerekiyordu. Ama gerçek ortaya çıktığında, izleyen konukları şok edip
kalbimi parçaladığında, sonsuza dek mutlu olmak mümkün mü?

Kan basıncınızı yükseltecek ve omurganızdan aşağı ürpertiler gönderecek tamamen sürükleyici ve tamamen bağımlılık yapıcı bir okuma. *Date Night, The Sister-in-Law* ve *The Girl on the Train* hayranları bu dolambaçlı, karanlık ve soluk soluğa okunacak romanı bir çırpıda yutacaklar!

[Buradan alın!](#)

I KNOW YOUR SECRET

Sen söylediğin kişi değilsin. O da öyle.

Beni tanıdığını sanıyor.

Evliliğimin dağılmakta olduğuna, kocamın gözlerimin içine zar zor bakabildiğine inanıyor. Bir bebek için yanıp tutuştuğumu, bir aile özlemimin geceleri uykularımı kaçırdığını düşünüyor. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bunların hepsi doğru.

Onun tavsiyelerini dinlediğimi, fikirlerini önemseddiğimi sanıyor. Bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Çünkü benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Benim her şeyi bildiğimden haberi yok.

Onun sırrını biliyorum. Affedilemez bir şey yaptığını biliyorum. Kaç hayatı mahvettiğini biliyorum.

Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Ve onun için buradayım.

İtiraf etmekten utandığımız karanlık sırlar ve insanların intikam için ne kadar ileri gidebilecekleri hakkında son derece sürükleyici, bağımlılık yaratan ve şok edici bir okuma. K.L. Slater, *My Lovely Wife* ve *The Wife Between Us* hayranları sayfalar arasında gezinirken, soluk soluğa kalıyor ve bu kaçırılmayacak sayfa çeviricinin patlayıcı sonuyla sarsılıyorsunuz.

Buradan alın!

THE WOMAN UPSTAIRS

Onsuz kaybolurdun.

Çocuklarınızın babası ortadan kaybolduğunda ağladığınız omuzdur. Geri döndüğünde, af dilemek için başvurduğunuz kişidir.

Suçlu sırlarını keşfettiğinizde yanınızda o var.

Bebekleriniz ağladığında sallanarak uyumalarına yardımcı olur.

Başka kimseniz olmadığında o sizin arkadaşınızdır.

O, geceleri uykuya dalarken ayak seslerini duyduğunuz, yalnız olmadığınıza şükrettiğiniz üst kattaki kadındır.

Ama ya onun yüzünden her şeyinizi kaybetmek üzereyseniz?

Şimdiye kadar okuyacağınız en çarpık, şok edici, kalp durdurucu psikolojik gerilim romanlarından biri! K.L. Slater hayranları, *The Wife Between*

***Biz ve Trendeki Kız*, bu bağımlılık yaratan sayfa çevirme yarışında yatma vaktinizi çoktan geçmeye hazır olun.**

Buradan alın!

THE MOTHER'S MISTAKE

Herkes hata yapar. Ama herkes affedilmeyi hak eder mi?

Parkı dolduran çocuk kahkahalarının çınlamasının yanından koşarak geçiyor. Kalbi küt küt atıyor, ayakları sızlıyor, nefesi boğazında düğümlenerek nehir kıyısına ulaşıyor. Ve sonra görür...

Üç yıl sonra.

Claire her zaman istediği her şeye sahiptir. Yeni doğmuş bir bebek. Yanında sevgi dolu bir koca. Kırsalda pitoresk bir ev.

Ancak kapalı kapılar ardında Claire'in hayatı parçalanmaktadır. Kocasını neredeyse hiç eve gelmemekte, küçük kızıyla bağ kurmakta zorlanmakta ve uzak, ıssız kulübesinde izlendiğine yemin etmektedir.

Mektup kutusuna, kızını hak etmediğini söyleyen tehditkâr bir not bırakıldığında, birilerinin bu durumdan haberdar olduğu açıktır. Claire'in yaptığı korkunç hatayı birileri unutmasına izin vermiyor. Üç yıl önce kime başvuracağını bilirdi. Ama şimdi ne en yakınındakileri ne de dönüştüğü kişiyi tanıyabiliyor. Kime güvenebilir?

Bir annenin en kötü kâbusu hakkında atmosferik, tüyler ürpertici ve kesinlikle bastırılmaz bir psikolojik gerilim. K.L. Slater ve Shalini hayranları

Boland ve *Trendeki Kız*, Ruth Heald'ın bu çarpıcı ilk kitabındaki kıvrımlara, dönüşlere ve nefes kesici şoklara bayılacaklar.

[Buradan alın!](#)

ACKNOWLEDGEMENTS

Kocamın İlişkisi, tüm kitaplarım gibi bir ekip çalışmasıydı. Öncelikle her zaman yanımda olan ve desteğini esirgemeyen eşime ve çocuklarıma teşekkür ederim.

Bunun benim sekizinci psikolojik gerilim romanım olduğuna inanamıyorum. Yazarlık kariyerim boyunca beni destekleyen ve cesaretlendiren Bookouture'daki muhteşem ekip olmasaydı bu asla olmazdı. Onlar çok sevimli bir ekip, her zaman programımı okul tatillerine ve diğer yaşam taahhütlerime uydurmaya istekliler.

Bu kitap, editörüm Laura Deacon ile paylaştığım bir fikirle başladı ve birlikte bu fikri geliştirmeye çalıştık. Kitabın kancasını ve temalarını ifade etmede ve fikrin tohumunu işlenebilir bir özete dönüştürmede bana yardımcı olduğu için ona minnettarım. Laura'nın yokluğunda ilk taslak aşamasında fikri daha da geliştirmeme yardımcı olan Ruth Tross'a da teşekkürler.

Bu kitabı şu anki haline getirmemde bana yardımcı olan şu anki editörüm Ruth Jones'a büyük bir teşekkür borçluyum. Süreç boyunca çok destekleyici oldu, yardımcı oldu ve kitabı geliştirmek ve çılgın olay örgüsünü biraz daha inandırıcı hale getirmek için fikirlerle doluydu. Ayrıca metin editörüm Laura Gerrard'a, düzeltmenim Jenny Page'e ve kapak tasarımcım Lisa Horton'a da müteşekkirim. Tamsin Kennard'ın sesli kitaba hayat vermesini dört gözle bekliyorum.

Her kitapta olduğu gibi, beta okuyucularım Charity Davies ve Ruth Jones'a (bir başka Ruth Jones!) sürecin başlarında verdikleri anlayışlı geri bildirimler için güvenmeye başladım.

Ayrıca Bookouture'da hepimize amigoluk yapan harika tanıtım ekibine ve her yazarın kitabını desteklemek için ellerinden gelen her şeyi yapan Bookouture'daki daha geniş ekibe minnettarım.

Bu yolculuğun iniş çıkışlarını çok iyi bilen ve her zaman yanımda olan yazar arkadaşlarıma bir kez daha teşekkür ederim.

Son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim. Çalışmalarımın dünyanın her yerinde okunduğunu ve beğenildiğini düşünmek harika.

PUBLISHING TEAM

**Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek birçok kişinin çabasını gerektirir.
Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese
teşekkür eder.**

Ses

Alba Proko
Sinead O'Connor
Melissa Tran

Ticari Lauren

Morrisette Jil
Thielen
Imogen Allport

Veri ve analiz Mark

Alder Mohamed
Bussuri

Editorial

Ruth Jones
Melissa Tran

Metin Editörü

Laura Gerrard

Düzeltilen

Jenny Page

Pazarlama

Alex Crow
Melanie Price
Occy Carr
Cíara Rosney

Operasyonlar ve dağıtım

Marina Valles
Stephanie Straub

Yapım Hannah
Snetsinger Mandy
Kullar
Jen Shannon

Tanıtım
Kim Nash
Noelle Holten
Myrto Kalavrezou
Jess Readett
Sarah Hardy

**Haklar ve
sözleşmeler** Peta
Nightingale Richard
King
Saidah Graham

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %7'sinin evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %12'ye çıktığını biliyor muydunuz*? Bu durumu değiştirmeye çalışmak için sizden, aşağıdaki kitapların oluşturulmasına yardımcı olmak için oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi istiyoruz
geleceğin okuyucuları.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılabilir harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından 2023 yılında bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2024 yılında

Storyfire Ltd'nin bir baskısı olarak

yayınlanmıştır.

Carmelite Evi

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı © Ruth Heald, 2024

Ruth Heald, bu çalışmanın yazarı olarak tanınma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83525-059-4

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.